

МАКС ДЪО ВЪОЗИ МРАЧНИЯТ КРАСАВЕЦ

Превод от френски: Валя Петрова, 1993

chitanka.info

ГЛАВА I

Лейди Хариет намести лорнета на царствения си нос — жест, с който обикновено започваше да диктува писмата си.

— Готова ли сте, драга Сюзан? — попита тя младото момиче, което, седнало пред своето бюро, взе веднага писалката си.

„Мой мили Чарлз, започна лейди Хариет, научих, че сте се завърнали от вашето пътуване. Така че, ако можете да ми посветите няколко дни, ще бъда щастлива да ви видя в «Грет Хестерс» идния петък, за да прекараме там уикенда. Малко интимно събиране без церемонии.

Вашата предана кръстница: Хариет Холкам“

— Адрес: Лорд Гетрин, 5 Лъвър Маунт Стрийт, Майфер.

— А сега още едно — продължи тя, след като Сюзан написа адреса и остави плика настрана.

„Моя мила Мета, събирам няколко познати за края на седмицата, идния петък, 25 април, и ще бъда щастлива, ако бихте желали да се присъедините към нас. Мисля, че моят кръщелник Чарлз Мерл също ще присъства.

Искрено ваша: Хариет Холкам“

— Адрес: Госпожица Авелинг, 15 Етън-Плас, Лондон.

— Това е всичко. Ще чакам отговора на тези двама млади преди да покана другите. О, да, да, не се съмнявам, че сте разбрали за какво се отнася — подхвърли тя, като видя, че в очите на младата секретарка блеснаха няколко искри. — Е, добре! Не е ли съвсем естествено, че искам да оженя моя кръщелник? Булката ще донесе една значителна

зестра, какво по-хубаво от това! Гетрин също притежава доста голямо богатство и с него се държи достойно за своя ранг, но Чарлз има и доста странен характер. А Мета Авелинг е прелестна, от добро семейство и е една от най-богатите наследници на Англия.

— Това е идеално — каза Сюзан, — но аз мислех, че лорд Гетрин е против женитбата изобщо.

— Това показва, че и вие знаете за онази нещастна история, която се случи с милото ми момче в Румъния.

Момичето се беше обърнало към старата дама:

— Не съм чувала нищо друго по този въпрос, освен слухове — каза тя — и бих желала да ми разкажете за тази авантюра, Лафди.

Лафди беше остроумно измисленото от Сюзан име, за да замени титлите на благородната ѝ господарка.

— Чарлз никога не ми е разказвал с много подробности — отвърна лейди Хариет, — така че мога само да ви изложа фактите. Много млад и в началото на своята кариера, той беше изпратен в Букурещ като военен аташе. Елегантен, духовит, безгрижен, каквито са всички членове на семейство Мерл, той имал големи успехи в тамошното общество. Една известна принцеса, Йорга, се запознала с него. Тази личност, много по-възрастна от него, омъжена за един старец и със съмнителна репутация, искала да го оплете и да го зароби с хитри и лукави ласкателства. Дамата, мислейки да се отърве от съпруга си, разкрила своите задни мисли пред младежа и му казала, че нейната най-голяма мечта е да стане негова жена. Чак тогава моят млад кръщелник разбрал в каква клопка е попаднал. Много разочарован от жените, той взел решението никога да не се жени. Така провалил всички планове на румънката, която била силно влюбена в него и същевременно била много амбицирана да стане негова съпруга. Като видяла, че няма никакъв шанс, тя се хвърлила в езерото на замъка Арененберг. Това предизвикало, разбира се, веднага голям скандал. Братът на тази личност, за която става въпрос, извикал Чарлз на дуел. Те се били. Аз мисля, че моят кръщелник е действувал по един съвършено почтен начин, но въпреки това бе отзован. Кариерата му се провали. Той подаде оставката си и в продължение на няколко години пътува из целия свят, скъсал напълно с миналия си живот, до деня, в който трагичната смърт на неговия братовчед, лорд Гетрин, и на двамата му синове, които бяха убити при автомобилна катастрофа, не

го направи наследник на тази висока титла. Богатството, което сега има Чарлз, е много голямо, но самият той е голям разсипник и никак не държи на парите.

— Това е една хубава, романтична история — усмихна се Сюзан. — Аз ви благодаря, че ми я разказахте. Мисля — допълни тя замислено, — че няма други трагични авантюри в живота на лорд Гетрин.

— О, моя мила, кръщелникът ми не е Дон Жуан, вярвайте ми, макар че той, трябва да призная, е извънредно привлекателен.

— Ще рече, че един блестящ метеор ще се приземи в „Грет Хестерс“! — допълни шеговито младото момиче. — Това е наистина рядко явление.

Гонгът, който известяваше, че обедът е готов, прекъсна този разговор.

— Той още не е приел — отговори лейди Хариет, като стана. — И може би е поканен някъде другаде, тъй като е добре дошъл навсякъде. Бедният Чарлз Вивиан Масингберг Елингтън Мерл, девети граф на Гетрин — прошепна старата дама, като минаваше през вратата.

* * *

„Грет Хестерс“ се намираше в Сюрей. Полковник Холкам на умиране беше оставил това наследство на жена си, която прекарваше по-голямата част от годината тук, отказвайки се постепенно от светския живот на Лондон. Освен един месец по време на сезона и няколко случайни посещения, нейната голяма къща на Бъркли-Скуър в Лондон оставаше обикновено затворена. Като се изключат редките гости, канени от собственицата на „Грет Хестерс“ за по няколко дни, които тя избираше сред най-приятните си роднини и познати, животът ѝ в полското имение беше доста тих и спокоен.

В тези случаи тя имаше обичай винаги да прави старателен преглед на апартаментите, определени за гостите ѝ, за да се увери, че нищо не липсва. Сюзан я придружаваше, въоръжена с молив и бележник, и изпитваше голямо удоволствие да слуша разсъжденията и коментарите, които старата дама не забравяше да прави за навиците на своите поканени.

— Ще сложим Мета Авелинг тук — каза тя в петък сутринта, като отвори вратата на една обширна, царствена стая, със стени, облицовани в коприна, в средата на която се намираше високо легло, заобиколено със завеси от бродираният, с цвета на окапали листа. — Това е стаята, в която моят мъж е роден и в която умря — продължи лейди Хариет. — Много поколения от Холкамовци са видели белия свят между тези стари, нездрави стени. Аз не мога да понасям цвета им — допълни тя.

— Гледката е много красива — констатира Сюзан, която се беше приближила до един от високите прозорци, гледащ към парка.

— Да, моят мъж се гордееше със своите дървета.

Докато говореше, лейди Хариет беше отворила вратите на един широк гардероб от акажу.

— Нито една закачалка вътре! Всичко може да се развали от една макар незначителна небрежност. Вземете бележка, моля ви, Сюзан.

Младото момиче изпълни искането ѝ и препрочете предишните бележки: „... Новото издание на «Писмата на кралица Виктория» в стаята на епископа... Да се напарфюмират всички гардероби...”

— Къде ще сложим лорд Гетрин? — попита тя.

— В кулата. Когато беше малък, той спеше винаги там и сега ме помоли да му дам неговата стара стая. Той ще бъде значи ваш съсед. Да не забравя тогава да го предупредя. Вашата стая преди представляваше негов салон. Нали ще хвърлите поглед в стаята на Чарлз, за да видите дали не липсва нещо? Стълбите на кулата са много стръмни за моите крака.

Сюзан прие на драго сърце тази задача. До нейното идване в „Грет Хестерс“ апартаментът в кулата беше необитаем. Тя прояви голямо желание да се качи горе и да види изгледа от високите, големи прозорци. Тогава лейди Хариет ѝ предложи да живее там.

Не след дълго тя се качваше леко и пъргаво по стълбите на кулата. Оттам се откриваше не само паркът, а се виждаха и полята; в далечината се очертаваха и синкавите възвишения на хълмовете.

Мебелите в апартамента на лорда бяха съвсем скромни и носеха печата на едно напълно мъжко обзавеждане. Разни трофеи от лов по стените, бюро, покрито с мастилени петна, твърди столове, тясно легло, около което се намираха етажерки, пълни с безредно нахвърлени токове.

— Е, добре, милорд, вие сигурно не сте много изнежен и претенциозен — констатира посетителката.

Тя минаваше от едно място на друго и повече беше заинтересована от нещата, които биха могли да ѝ разкрият характера на техния притежател, отколкото от подробностите, на които трябваше да обърне внимание.

Нейното любопитство към личността на Чарлз Мерл беше засилено отчасти поради чувствата, които събуди у нея лейди Хариет. Не може да се каже, че това беше симпатия. По-скоро беше интерес, породен от романтичната авантюра, която старата дама ѝ беше разказала. Кой беше този човек? Беше ли поласкана неговата суетност от това, което една жена, луда от любов към него, беше извършила?... Не, каза си Сюзан след впечатлението, което беше придобила от неговите снимки. Това мургаво лице със затворени черти не издаваше нито суетност, нито слабост. Неговото изражение беше много равнодушно и твърдо. По него се четеше смелост и воля, самоувереност, малко презрителна безгрижност, но никаква подлост или суетност. Деветият лорд Гетрин не се интересуваеше от мнението на другите, за да бъде поласкан от тяхното възхищение или смутен от критиките им.

С привършването на прегледа по стаите Сюзан се беше простила и с приема на лейди Хариет. Като стана нейна секретарка, тя беше поставила едно условие, а именно: че никога няма да взема участие в приемите. И старата дама трябваше със съжаление да се съгласи с условието на своята млада секретарка. Тя разбра деликатността и гордостта, които притежаваше това младо момиче, фината му чувствителност, за да се държи с достойнство към един по-богат от него свят.

Сюзан беше вече свикнала да вечеря сама, докато лейди Хариет имаше гости. Така и тази вечер, седнала пред своята самотна вечеря, тя не се интересуваеше ни най-малко от това, което ставаше под нея и не съжаляваше, че не се намира сред веселия и разкошен свят на първия етаж. Само се питаше: дали беше успяла малката машинация на лейди Хариет? Дватамата млади хора, така събрани, щяха ли да паднат в подготвения от нея капан?

Мнението, което си беше съставила за Чарлз Мерл, не допускаше той да се реши на един брак по сметка и тя си призна, че подобен акт

от негова страна ще ѝ причини голямо разочарование. Въпреки това тя си повтаряше, че Лафди познава по-добре какъв е нейният кръщелник, а познаваше също и Мета Авелинг. На тридесет години и най-самостоятелните мъже започват много често да ценят прелестите, които предлага семейният живот, а милионите на една наследница могат лесно да накарат един мъж да се ожени.

Щом си легна, Сюзан почувствува, че възбудата ѝ, предизвикана от нейните мисли, не намалява. Като разбра, че няма да може да заспи, тя стана и облече пенъора от бяла, лека коприна, украсен с пухкава кожа, после отиде да се сгуши на шезлонга, поставен пред широкия прозорец, на който вдигна щорите. Така тя се наслаждаваше на светлата априлска луна.

Това беше нощ, достойна, за Титания и за всички божества, една нощ, излъчваща синкаво сияние, чиято омая Сюзан почувствува.

В тишината тя можеше да чуе тиктакането на големия стенен часовник, поставен в края на стълбите на кулата. Часовете минаваха... Когато прозвъняха дванадесет удара, бързи стъпки отекнаха по стълбите.

Сюзан трепна и обърна глава. В същия миг вратата се отвори рязко и силуетът на един мъж се очерта на прага.

Светлината на луната падаше по неговото тъмно и затворено лице, чийто сиви очи изразяваха недоволство...

Той спря. Изненадата трая само миг и премахна бръчката от неговото високо чело.

— О! Как, една фея... — възкликна той с глас, чийто приятен тембър наруши нощната тишина.

Възкликанието беше последвано от бързо извинение и от не помалко бързо оттегляне.

Младото момиче до прозореца отново чу стъпките, които се отдалечаваха към съседната стая.

Чарлз Мерл очевидно. Тя не се съмняваше в това. Но Чарлз Мерл в доста лошо настроение!

Бедна Лафди!... Беше много ясно от израза, който се четеше по лицето на нейния кръщелник, че плановите ѝ не бяха успели.

Сюзан, развеселена, прекара пръсти през своите светлокестеняви къдри с лек смях. Нейната първа среща с „метеора“ не беше лишена от оригиналност.

„Една фея...“ — беше казал той.

ГЛАВА II

— Отпратете вашата секретарка, моля ви. Ще ни пречи — каза един решителен глас, чийто познат вече тембър накара Сюзан да трепне. Тя беше седнала следващата сутрин пред бюрото на лейди Хариет.

Като позна този глас, младото момиче почувствува, че почервява и се наведе по-ниско над започнатото писмо.

— Това е достатъчно за тази сутрин, мила. Нямам вече нужда от вас за днес — каза мило старата дама, като че ли се извиняваше за думите на своя кръщелник.

Сюзан се беше заела внимателно със затварянето на кутията с листовете. После, прибра своята писалка. Когато стана, нейното лице вече беше придобило безразличен израз.

— Моят кръщелник, лорд Гетрин, мис Леру... — представи ги лейди Хариет.

Младото момиче кимна леко с глава, като се отправи към вратата. Лорд Гетрин направи няколко крачки, за да я отвори.

— А, това е феята! — възкликна той, когато се намериха лице срещу лице.

Големите, бляскави очи на Сюзан издържаха погледа на сивите очи на Чарлз Мерл.

— Вие се лъжете — го поправи тя студено. — Това е компаньонката на лейди Хариет, която трябва да ви благодари, че ѝ предоставихте един свободен ден.

— Добър отговор! — заключи старата жена, когато стройният и горд силует се отдалечи. — Вие заслужено получихте един урок за вашата дързост, Чарлз — допълни тя.

Той се отправи към камината, в която гореше буен огън.

— Вие трябваше да ме предупредите вчера вечер, Гранни, че сте направили от моя стар салон спалня за една фея. Аз влязох, без да почукам, и я намерих там.

— О, Боже мой! — извика лейди Хариет. — Аз съвсем забравих. Беше ли си легнала?

— Не, седнала до прозореца, съзерцаваше лунната светлина. Аз се извиних, а после се върнах в моето убежище. Но вие казахте: мис Леру. Французойка ли е?

— Не е. Нейният баща беше, мисля, от френски произход. Но майка ѝ и аз бяхме първи приятелки в пансиона, макар че беше по-малка от мене. Тя беше прекрасна издънка на семейство Лексингтън. Можеше да се омъжи за когото поиска, но се влюби в един обикновен офицер от пехотата, който загина малко след тяхната женитба при едно надпрепускване с коне. Бедната не можа да преживее това и нейното дете Сюзан беше отгледано от няколко далечни роднини, които я изпратиха в един манастир във Франция. Впоследствие тя трябваше сама да се издържа. Аз я спасих от едно положение, което никак не ѝ приличаше — тя беше машинописка при един търговец в Сити. Взех я при себе си и сега съм толкова щастлива! Тя не е наследила изключителната красота на своята майка, но има нейния чар, нейната живост и духовитост.

— Аз виждам, виждам...

Кръщелникът изгърси лулата си с разсеян вид. Кой знае дали беше слушал обясненията на старата си кръстница, тъй като лицето му не издаваше нищо друго освен силна загриженост.

— Вие ме въвлякохте в капан, Гранни! — каза той с укор в гласа. — Мислехте ли наистина, че ще падна толкова лесно в него?

— Какъв капан?

— Този за женитбата, знаете добре.

Лейди Хариет, която беше седнала в един дълбок фотьойл край огъня, не помисли да отрича.

— Вие говорите за Мета Авелинг?

— Да. Това много биеше на очи.

— Е, добре! Какво имате против това младо момиче? — отвърна лейди Хариет, като премина в нападение. — Тя е красива, от видно семейство... и богата при това.

— Предпочитам в жената други качества, а не парите.

— Но това не изменя нищо. Вие трябва да размислите, Чарлз. Време е да се ожените... и продължаването на рода Гетрин също е нужно.

— Да, в това е цялото нещастие. — Той направи гримаса.

— И така, щастието на Мета...

— Моя мила Гранни, аз чувствавам, че ми е невъзможно да играя ролята на съпруг на Мета Авелинг. Само при мисълта за това ми се струва, че ще полудея.

— Наистина, чудя се, какво ли може да ви хареса!...

— Знам ли и аз самият?... Трябва да бъда силно привлечен, да срещна може би съпротива... Едно завладяване, пленяване... Да побежда нечия независимост... Аз искам жена, която като мен да бъде способна да възприема живота като спорт..., която...

Той спря и вдигна рамене:

— А всъщност, денят, в който ще бъда уморен да търся тази рядка птица, ще ме накара може би да се ожения съвсем скромно, само за да мога да продължа името си. Колкото до това, аз решително съм предупредил Рони за моите намерения.

— Какво мисли той?

— Той няма амбиция да наследи титлата ми, не, той дори ме счита за непогрешим. Всичко, което правя, е чудесно в неговите очи. Затова ми харесва.

— Заслужава наистина да го цените, щом ви е толкова предан...

— Не се подигравайте с мен, Гранни. Именно сега се чувствавам най-самотен...

— Аз не се подигравам, мое мило момче, и вие имате основание да не сте доволен от вашата съдба. Но животът е пред вас — продължи лейди Хариет с въздишка. — Аз знам добре, че не можеш да искаш да бъдеш това, което си бил някога, но е тъй мъчително да виждаш как отпадаш от старост. Вижте моята нещастна ръка...

Тя простря своята парализирана ръка върху коленете си.

— Бедна, мила Гранни!... Аз забравих да попитам...

— След последното лечение със слънчева светлина състоянието на хрущяла се влоши още повече. Ревматичен артрит, казаха лекарите, които, струва ми се, нищо не разбират.

— Да, това е болест, която е позната от най-стари времена, още от бремето на фараоните. Един археолог от Кайро ми говори за това преди няколко дни.

— От Кайро? Аз мислех, че в последно време сте били в Константинопол.

— Аз само минах през Египет преди да се завърна. Но по-добре щях да направя никога да не бях минавал оттам.

Чарлз се беше облегнал на камината.

— Една смешна история — обясни той. — Вие може би се сещате за жалката случка в Букурещ, тогава, когато бях още хлапе. Братът на принцеса Йорга е в Кайро и аз се срещнах там с него някак си случайно. Тъй като той изобщо не ми е простил за драскотината, която му направих на бузата при нашия дуел, бе готов на най-страшно отмъщение. Но трябва да призная, всичко се размина само с един куршум, насочен към мен, който сбърка истинската си цел. Всичко това прилича на приключение от филм. Не е ли така, Гранни?

Лейди Хариет се смути.

— Един куршум!... Вярвам, че сте съобщили на властите?

— За какво? Човекът имаше сигурно алиби. И после куршумът не ме засегна.

— Но поне ще избягвате Кайро в бъдеще?

Чарлз Мерл започна да се смее.

— Не съм много сигурен. От този ден градът доби за мен особена привлекателност.

— Вие сте луд, мое дете.

— Луд? Може би само приличам на своя прадядо „Мрачния красавец“. Имам понякога желание да бъда като този джентълмен, който, въпреки презрението си към всичко, е бил доблестен и честен човек.

— Чарлз, Чарлз — въздъхна лейди Хариет, — вие сте мил безделник! И въпреки това аз ви обичам сто пъти повече, отколкото благородния ми племенник, който очаква почтително моята смърт, за да получи това, което с толкова труд ми остави моят беден Хари. А сега мисля, че ще трябва да се позанимая с гостите си — допълни тя, повдигайки се е мъка от своя стол. — Безполезно е да ви устройвам някаква среща с Мета този следобед, нали?

— О — отговори младият човек с усмивка, — щом не трябва да се женя за нея, аз съм готов да се покажа много внимателен и галантен.

* * *

Сюзан беше решила да посвети своето непредвидено свободно време на четене в тази част на градината, която беше заобиколена от стари борове. Но тя не можеше и нямаше сила да съсредоточи своето внимание върху страниците на книгата. Образът на Чарлз Мерл с неговата подигравателно насмешлива усмивка, с неговия надменен поглед, изпъкваше непрекъснато пред очите ѝ.

Тя беше отговорила на предизвикателството също с предизвикателство и нейната гордост не беше ни най-малко накърнена. Начинът, по който говореше кръщелникът на лейди Хариет, предизвикваше в нея желание да му се противопоставя, докато в същото време нещо особено привлекателно в него я караше да се изчервява.

В момента, когато констатира това, като вдигна очи забеляза, че обектът на нейните разсъждения се отправя бавно към нея.

Първото ѝ желание беше да избяга. Но в такъв случай щеше да се лиши от тази среща. Той може или да я поздрави като минава, или да се направи, че не я вижда, си каза тя. Но Чарлз Мерл постъпи другояче. Като идваше към малката височина със селската пейка, на която тя седеше, той извади лулата си и каза:

— Използвате свободното си време, нали? — попита я с шеговит тон.

Сюзан, която се беше навела бързо над книгата си при неговото приближаване, имаше вид като че ли сега го вижда.

— Избрах точно това място от градината, за да не преча на никого — каза тя.

— А аз — бързо отговори той, — за да избегна срещата с някои мои познати.

— Нищо по-лесно от това...

С бързо движение тя затвори своята книга и скочи живо на крака. Лордът я спря с един жест.

— Аз ви моля, не мислете, че думите ми се отнасяха за вас. Напротив, аз съм възхитен, че ми се удава случай да ви изкажа още веднъж моите извинения...

— Ужасявам се от извиненията...

— За погрешното ми влизане във вашата стая снощи — продължи той, като се престори, че не чу възклицанието на Сюзан, — също и за грешката ми тази сутрин. Аз ви взех за добрата дама, която

по-рано беше секретарка на моята кръстница и която нямаше нищо... от прелестта на истинската фея — завърши той с лукав блясък в очите.

Сюзан беше от малцината жени, които ни най-малко не се поддаваха на комплиментите. Нейният чист поглед се кръстоса с насмешливите очи на младия човек.

— Аз никога не съм виждала госпожица Текесбъри — каза тя тихо, — но вярвам, че е имала големи способности. Когато човек трябва да печели своя хляб, не е от полза да има забележителна външност — допълни тя. — Вие сте първият човек, който намира нещо ексцентрично в моята външност.

Лекият упрек беше съпроводен с известна мекота в гласа, а естествеността на младото момиче ѝ придаваше чар. Тя стоеше права под утринното слънце и светлокафявите ѝ коси блестяха и изглеждаха позлатени. Това подчертаваше свежата белота на нейното лице. Любопитство блесна в сивите очи, които я наблюдаваха.

— Феите нямат нищо ексцентрично в себе си — каза той с усмивка. — Аз съм сърдит, защото вие разбрахте зле това наименование, мис Леру. Феите принадлежат на един свят, различен от ужасната планета, върху която се движат хората.

— Ето къде нашите мнения напълно се разминават — отвърна спокойно Сюзан. — За мен в този свят няма нищо ужасно, напротив, всичко е толкова интересно.

Лордът я гледаше малко учудено.

— Гледайте да запазите за по-дълго време това свое мнение — каза той. — Вярно е, че аз съм доста преситен, но не е само моя вината за това. И аз имам все пак вкус към живота, но само към живота, който отбелязвам с голямо „Ж“ — увери я той.

— Че защо да бъде другояче, когато животът ви е дал всички почести и блага? — каза тя бързо.

— Вие твърдите неща, които не можете да знаете — отвърна той с известна грубост.

Сюзан наведе глава малко засегната.

— Действително, аз мога да съдя само по външните признаци.

Младият човек остана замислен един миг, после каза:

— Наистина, не би и могло да бъде другояче.

Красива усмивка освети неговото мургаво лице. С леко кимване към младото момиче той продължи усамотената си разходка, като я

остави смутена накрая на алеята.

ГЛАВА III

След заминаването на гостите животът в „Грет Хестерс“ тръгна по своя обикновен ред. Неуспехът на сватбените проекти на лейди Хариет намали желанието ѝ за други приеми. Тя не замисляше да кани нови гости за края на седмицата.

Когато остана сама със Сюзан, старата дама ѝ изложи задълго разочарованието, което ѝ беше причинило държанието на нейния кръщелник. Но Сюзан вече напълно беше разбрала, защо държанието му беше такова. Тя имаше случай да види Мета Авелинг в черквата по време на неделната литургия и разбра, че твърде различен от тази богата наследница е идеалът, който трябваше да има един човек като лорд Гетрин. Мета беше доста хубава, с приятни, правилни черти, на които липсваше обаче изразът на страстната душа. Напротив, в нея се забелязваше спокойствие, флегматичност и дори безличност. С една дума, темперамент съвършено противоположен на съпруга, който искаха да ѝ предложат.

Сюзан беше учудена от това, че лейди Хариет, която познаваше своя кръщелник, не го познаваше все пак достатъчно добре. Момичето имаше вече изработено мнение за него, защото беше придобила представа за психологията на Чарлз Мерл в двете кратки срещи, които има с него. Скрита душа, която вечно търси, винаги в борба с установените правила. Понякога циничен, понякога мечтателен, спокойно приел живота „с голямо Ж“, високомерен, въздържан, с различно гледище към нещата, отколкото своите съвременници. Човек, който си беше съставил сам правилата за живота си.

Такова беше впечатлението, което направи на Сюзан сложната личност на лорд Гетрин, но тя не се опита да го сподели с лейди Хариет, която не беше в настроение да слуша психологически критики. От последния прием насам тя се показваше особено раздразнена и нервна. Така че младото момиче остана много доволно, когато три седмици по-късно старата дама ѝ съобщи своето намерение да направи едно от своите периодични посещения в Лондон.

В утрото на заминаването Сюзан намери своята господарка все още много развълнувана да чете края на едно писмо от нейна братовчедка, госпожица Лейла Брук-Еван, която ѝ пишеше От Лондон, където живееше. Тази личност беше стара мома, твърде позната из висшето общество и в течение на всички модни събития. Тя съобщаваше между другото, че лорд Гетрин прекарва сега своя живот в доста непочтено общество, отдало се на мързелив и разгулен живот.

— Това момче е наистина лудо!... — извика лейди Хариет. — Какво мислите вие, мила?

Сюзан не отговори веднага. Беше притеснена да критикува действията на един отсъстващ — тази работа ѝ се виждаше много некрасива.

— Боже мой, аз мисля, че той само се забавлява — каза тя най-после.

— Има форми на забавления, които са твърде жалки — отговори старата дама, като сви устните си. — Аз мисля, че той ще дойде да ме види в Лондон — продължи тя — и тогава няма да изпусна случая да му изкажа моето мнение.

Сюзан си помисли, че пътуването в Лондон ще бъде може би по-драматично, отколкото си го представяше.

В първите дни не се случи нищо особено. Както обикновено, лейди Хариет имаше да изпълни някои светски задължения: да председателства един комитет, да направи някои подаяния и да приеме няколко интимни приятели.

Къщата на Бъркли Скуър не беше отворена за големи приеми, защото повечето от слугите бяха останали в „Грет Хестерс“. Тъй че лейди Хариет канеше само за чай. Госпожица Лейла Брук-Еван дойде за обяд няколко пъти сама.

Сюзан сега имаше случай да се срещне с нея и старата госпожица, която беше голяма любителка на бриджа, намери в лицето на младото момиче жива и приятна събеседница. Така тя я повика при себе си един следобед, за да я заведе на празненство в своя клуб.

Като влизаше в таксито същата вечер, преди да се завърне вкъщи, Сюзан има първия случай да види Чарлз Мерл, седнал небрежно в едно такси, което мина покрай нейното. По време на обяда на другия ден тя разказа за тази среща на лейди Хариет.

— Сам ли беше? — попита бързо тя.

Сюзан се усмихна.

— Съвсем сам и доста тъжен за веселото общество, в което казвате, че се движи.

— Хм... Аз предчувствам, че той ще дойде да ме види — промърмори кръстницата. — Сега той знае, че съм тук, тъй като му известих това с една картичка.

Настъпи кратко мълчание.

— Това е вашата нова рокля, дете, нали? — попита лейди Хариет, като измени бързо темата на разговора и хвърли изпитателен поглед към елегантния тоалет от морскосиня коприна, който подчертаваше блестящата белота на шията и раменете на младото момиче и беше в контраст с чудните ѝ светлокафяви къдрици.

— Да — въздъхна Сюзан. — Това е една от моите мании. Аз обожавам хубавите рокли, вие знаете това, нали? Но и самата вие сте много царствена, Лафди — допълни тя усмихната.

Облечена в черно кадифе, със скъпоценни бижута по корсажа и върху накъдрените по модата на кралица Александра коси, лейди Хариет имаше наистина царствен вид. Нейните коси и ръст ѝ придаваха красота и в старостта.

Те отиваха тази вечер на премиерата на една историческа пиеса, за която бяха получили билети и сега най-голямото желание на Сюзан беше да не закъснеят.

Тя много обичаше да бъде на своето място преди вдигането на завесата, да усеща атмосферата на една премиера в голям театър, като същевременно изпитваше удоволствие да гледа пристигането на разнообразни групи от публиката. Тя си представяше във въображението си какви са всички тези хора, които ѝ бяха непознати и чужди, а за по-симпатичните дори си измисляше разни романтични истории.

Така, като се забавляваше с тази игра, нейните очи се спряха върху една лежа на балкона, в която се намираше шумна група от силно гримирани и деколтирани жени, и мъже, малко прекалено весели, за да бъдат напълно трезви.

Младото момиче тъкмо искаше да обърне внимание на лейди Хариет за непознатите, когато вратата на тази лежа се отвори и пропусна да мине нов посетител.

Това беше лорд Гетрин.

Инстинктивно Сюзан се помъчи да се съсредоточи, тъй като завесата се беше вдигнала и цялото внимание на старата дама беше погълнато вече от сцената. Сюзан си повтаряше, че трябва да следи интересните перипетии на пиесата, но не можеше да се въздържа да не хвърля погледи към ложата вдясно.

По време на антракта, докато лорнетът на лейди Хариет сновеше из ложите, тя очакваше всеки момент да го открие. И наистина, тя хвана изведнъж ръката на Сюзан.

— Там горе... Тези хора с Чарлз.

Младото момиче обърна съвсем невинно поглед към посоченото ѝ място.

— Какви хора! — продължи старата дама, като възмутено шепнеше. — Чарлз е напълно луд.

След края на представлението, когато преминаваха през, фойето, двете жени се намериха изведнъж пред обекта на своите разговори. Компанията на Чарлз Мерл се беше спряла малко по-далече, той ги позна и ги пресрещна.

— Хиляди извинения, Гранни, че още не съм отговорил на вашата картичка, но имам толкова много работа!

Тя погледна безгрижното мургаво лице на младия човек и нейните добри сини очи изразиха известно съмнение.

— Работата на безделниците им отнема винаги много време — отвърна тя.

Разговорът продължи в същия дух между двамата, с живи и остроумни реплики. Сюзан ги слушаше мълчаливо. Колкото до нея, Чарлз Мерл изглежда не я позна, тъй като се държеше така, като че ли тя не беше там. Един или два пъти неговите весели очи минаха покрай нея, но без да се задържат за по-дълго време. Той, както изглежда, напълно беше забравил техните предишни срещи.

В автомобила, с който се връщаха вкъщи, лейди Хариет намери за нужно да го извини.

— Той е винаги толкова зает!... Аз мисля, че не си спомня добре, че ви е виждал в „Грет Хестерс“.

— Това е съвсем естествено — отговори Сюзан. — От това, което чух, схванах, че той се занимава с разни въпроси около Ориента. Не мислех, че се интересува от политика.

— Аз също не съм мислела — отговори старата дама. — Но сега зная, че той се е заел вече сериозно за работа. Във всеки случай — допълни тя, — направи добре, че не ме представи на своите ужасни познати.

* * *

— Пощенските раздавачи ще ме направят истински анархист, който иска да сложи няколко бомби в кутиите за писма, без да носи някаква отговорност за своето престъпление — заяви една сутрин Сюзан, петнадесет дни по-късно, докато нейната господарка обмисляше как да прекарат деня в слънчевия хол на „Грет Хестерс“.

— Нека все пак това да са само бомби от захар — отвърна весело старата жена. — Кое ви кара да говорите така? Някакво предложение за женитба?

Сюзан наведе глава.

— По-лошо от това, макар да е подобно предложение. Един чичо, когото не познавам, единственият брат на моя баща, живее в Канада от най-младите си години и сега желае да довърши дните си в Англия. Искане да помагам в работите му или, другояче казано, да поддържам къщата му.

Голямо безпокойство се появи в очите на лейди Хариет.

— Той няма никакво право над вас.

— Той ме моли по такъв начин, че не мога да му откажа.

— И ви предлага пари?

Старата дама, която с мъка беше произнесла тези думи, почувствува, че греши.

— Аз не мисля, че парите могат да ме съблазнят — каза тихо Сюзан. — Той ме вика при себе си, като напомня за родствената кръв, която тече в нашите жили. Той и аз сме единствените наследници на семейство Леру, а той обичал много татко.

— Много дълго време той не се е интересувал от вашето съществуване.

Лейди Хариет мислеше за безкрайната празнина, която щеше да се появи в нейния живот с отпътуването на младото, момиче. Тя взе писмото, което Сюзан ѝ подаде и намести лорнета върху носа си.

— Нито едно извинение за неговата нехайност — забеляза тя. — Той няма никога да се ожени, както пише. Питам се, каква е тогава тази нужда, която той ще има от вашето присъствие...

— Това е писмо на един ексцентрик замислено забеляза Сюзан. — Много е вероятно само след седмица да не можем вече да се спогаждаме.

— Но вие сте решена да отидете, нали?

— О! Само пробно. Трябва ми малко време, за да опитам.

— Какво ще правя без вас? — изохка лейди Хариет. — Аз мислех, че ще ви запазя завинаги, или пък до деня на вашата сватба. И дори съм ви приготвила един подарък, дете мое.

Въпреки че имаше за принцип никога да не проявява душевните си вълнения, младото момиче не можа да се въздържи при тези думи.

— Вие не знаете какво ми струва това напускане, Лафди — каза тя със сълзи на очи. — И естествено, с това ще се промени и вашето отношение към мене.

— Не говорете глупости, мила моя. Моята любов към вас не може да се промени от тези маловажни работи. Разбирам, че вие искате да направите това, което мислите, че е ваш дълг, но то всъщност не ви е много по сърце.

Тя взе писмото, като продължи да говори.

— Виждам — продължи тя, — че вашият чичо не мисли да идва сега, а чак след три месеца. Това е все пак един доста дълъг срок.

— Трите месеца бързо ще изминат — прошепна Сюзан.

— Много неща могат да се случат в продължение на три месеца — увери я лейди Хариет, без да подозира, че е промълвила пророчески думи. — И трябва да използвате колкото е възможно по-добре това време. Аз получих тази сутрин писмо от моя кръщелник — продължи тя, — с което ме кани да прекарам у него осем или девет дни.

— Това ви радва, Лафди, нали?

— И вас също, мисля. Той ми пише да ви заведа.

„Каква снизходителност!“ — мина през ума на Сюзан, но тя не каза нищо.

— Мисля, че вие ще ме извините.

— Защо?

— Защото ще ми бъде много неприятно да отида.

— Но това е невъзможно!... Аз бях, напротив, сигурна, че вие ще дойдете и то с голямо удоволствие. Това е случай да видите ново място, друга природа и среда, неща интересни за една съзерцателка като вас. „Гетрин“, трябва да ви кажа, е съвсем различно и много по-хубаво имение от „Грет Хестерс“.

Сюзан мълчеше, като мислеше как да се отърве от тази покана. Да бъде гостенка на Чарлз Мерл, и то не истинска гостенка, а само личност, задължена да следва неговата кръстница, ѝ се струваше невъзможна перспектива. Да живее при този високомерен благородник, пренебрегвана от него, както я беше пренебрегнал вечерта в театъра, какво унижение!

— Аз ви моля от все сърце да ме оставите тук, ще ми разрешите ли това, Лафди? Една седмица е много малко време и вие няма да имате нужда от мен.

— Именно в това се лъжете, моя мила — каза лейди Хариет с решителен тон. — Аз съм много стара, за да изменям на своите привички и обичам да усещам около себе си моята истинска атмосфера. Тези неща са много важни за една жена на моите години. — Тъй че аз имам правило да не излизам никъде преди обяд и да прекарвам сутринта както намеря за добре, да чета или пиша. Какво ще правя, ако вие не сте с мен? Вие знаете добре, че вашата ръка замества моята.

Като произнасяше тези думи, тя погледна своята неподвижна ръка. Сюзан, въпреки своето нежелание и досада, разбра, че трябва да се съгласи с тези доводи, ако иска да не наскърби старата жена, която обичаше и почиташе истински.

— Кога мислите да заминете? — попита тя.

Лейди Хариет взе от масата писмото на своя кръщелник.

— Той предлага идния вторник. И — допълни преди да излезе Сюзан — той ме моли да не се чувствам засегната в моето достойнство..., което, предполагам, се отнася за хората от онази лока, които са също там.

— Лордът се забавлява... — прошепна младото момиче, а по устните и в очите му премина лека усмивка.

— В „Гетрин“ той е много повече „лорд“, отколкото в Лондон. „Гетрин“ е много стар феодален замък, от царуването на Едуард III, с големи каменни стълби, прозорци с решетки и е обграден със стени,

високи десет-дванадесет стъпки. Аз съм ходила там само веднъж, когато Чарлз пое управлението на замъка, но си спомням, че е построен сред прекрасна природа. Верига от хълмове обкръжава величаво замъка. Помня, че тези височини бяха вечно покрити със сняг.

Тези думи на старата дама възбудиха любопитството на Сюзан и тя започна да забравя своето недоволство.

— Колкото до моето отношение към онези хора — продължи потихо лейди Хариет, — то ще зависи от впечатлението ми и аз няма да забавя отговора, който дължа на Чарлз.

Като произнасяше тези думи, в нейните кротки сини очи се четеше някакво предизвикателство.

ГЛАВА IV

Следващият вторник пътничките бяха към края на своето пътуване. Беше късно следобед. Един слуга с ливреята на Гетрин, който ги чакаше на перона на малката гара, ги съпроводи до една лимузина, която трябваше да ги заведе в замъка, разположен на седем мили от гарата.

Въздухът в тази местност беше много приятен и свеж, различен от южната горещина, толкова ясен и прозрачен, че подчертаваше всички детайли на чудния пейзаж.

Тази последна част от пътуването се струваше безкрайно хубава на Сюзан, та не помисли за това, което я очакваше. Пътят се простираше край верига от хълмове, те преминаха една долина, прекосиха няколко малки селца и планински реки и продължиха да лъкатушат сред малка каменна равнина. От време на време в далечината, при върха на планината в бляскавия пурпур на слънцето младото момиче забелязваше да се очертава някаква голяма кула. Тя изглежда беше свидетел на едно далечно минало, защото носеше белезите на границата между шотландската и саксонската епоха.

— Ето „Гетрин“! — извика лейди Хариет, като показваше с пръст една огромна постройка, която се издигаше царствено на върха на скалистото възвишение. Многобройните прозорци отразяваха огнената светлина на залеза.

— Аз с удоволствие ще пия чаша чай — продължи тя, като уморено се прозина.

Това прозаично заключение събуди изведнъж Сюзан от унеса, в който се намираше.

Видът на замъка надмина очакванията ѝ. Неговата големина, неговият външен изглед на могъщество и сила събудиха у нея представата за всичките онези господарски традиции, които трябваше да съществуват тук. Но мисълта, че една натрапница като нея лиза в този дом, дойде да я разбуди от унеса, когато колата навлизаше вече в имението.

— Лафди — промълви тя, — не забравяйте, че вие ми обещахте да не ме смесвате с гостите. Аз ще си живея съвсем отделно, нали?

Тя беше поставила това условие, преди да приеме да придружава лейди Хариет и старата дама се беше съгласила, за да успокои момичето.

— Но да, но да... — каза тя.

Автомобилът беше преминал през импозантна врата и сега направи малък завой преди да спре в подножието на широки каменни стълби пред главната сграда. Двама слуги поздравиха пътничките. Няколко минути по-късно те бяха въведени в огромен хол със сводест таван, украсен по стените с тъмни оръжия, които изглеждаха много стари. По тяхната повърхност се отразяваха пламъците на големия огън, който гореше във високата камина.

Един силует се отдели от групата, събрана около огъня, и дойде съвсем близо до двете жени: сред тази гигантска зала господарят на замъка се стори съвсем безличен на Сюзан. Неговият прием беше много вежлив. Той ги отведе в кръга на гостите, които бяха заобиколили огъня, и предложи на лейди Хариет почетно място вдясно от камината. Мъжете, които бяха станали при влизането на старата дама, насядаха и прекъснатият разговор продължи.

Лорд Гетрин правеше обикновените представяния.

— Господин и госпожа Смитстън, госпожа Бекет, чийто съпруг днес е в Берлин, той беше мой колега като военен аташе.

— Аз съм чувала много неща за вас от Чарлз, госпожо — каза последната, в която Сюзан позна една от елегантните посетителки на ложата в театъра.

— Имате предвид от моя кръщелник, лорд Гетрин — каза сухо лейди Хариет, като приемаше чашата чай, предложена ѝ от един от присъстващите господа.

Без да се покаже засегната от очевидната неприязън на старата дама госпожа Бекет се засмя така непринудено, че всички гости я последваха:

— Губи се много време, когато човек си служи и с презимето — каза тя. — Особено когато има повече имена.

— Това е привичка, с която вече сме свикнали ние, модерните граждани — обясни усмихнат Чарлз Мерл — и ако тя ви шокира, ще трябва да ни простите.

— Всяко поколение има своите мании. Аз разбирам.

— О, отсега нататък ще наричам вашия кръщелник „лорд Гетрин“, за да ви доставя удоволствие — заяви ласкаво младата жена.

— Опазил ме господ да мисля да изменям вашия маниер на разговор — протестира старата дама с такава страст, че нейните думи предизвикаха нов изблик на смях.

През това време Сюзан беше заобиколена с грижи от един млад човек, твърде услужлив и с пленителна усмивка на устните.

— Бихте ли желали да седнете — каза ѝ той — и да ми разрешите да ви предложа чай.

— На драго сърце — отговори младото момиче, като му благодари.

Като сервира на Сюзан, младият човек притегли един стол към нея и седна.

— Аз съм Рони Мерл, братовчед на Гетрин — каза той. — И това е, което ми дава привилегията да присъствам тук.

— Привилегия, която твърде много цените — отговори Сюзан, като си помисли, колко голяма разлика съществуваше между двамата братовчеди.

— Вие дойдохте с кръстницата на Чарлз, нали? — продължи той след кратко мълчание.

Любопитството, примесено с възхищение, което светеше в неговите кафяви очи, извиняваше нескромността на въпроса му.

— Да, аз съм секретарката на лейди Хариет — отговори младото момиче, като допълни веднага: — Тя държеше да ме доведе.

— Аз я разбирам — каза той убедено. — Искам да кажа, че никой не може да помисли да ви остави сама.

При този твърде несръчен комплимент, искрен изблик на смях разтвори червените устни на Сюзан. Чарлз Мерл, който я чу, обърна глава към техния ъгъл.

— Много добре, Рони — каза той. — Заемете се с мис Леру.

— Ето! — каза той ликуващ. — Ето ме официално натоварен да се грижа за вас. Аз няма да ви оставя през цялото време, докато сте тук.

Сюзан започна да се смее, но този път с известна сдържаност.

— Това ме учудва — каза тя, — тъй като е много съмнително дали ще се видим пак.

— Как? — промълви смутен младият човек. — Толкова ли е строга с вас лейди Хариет?

— О, не! — увери го тя бързо. — Лейди Хариет е най-добрият човек на света и се отнася с мене като с приятелка. Аз сама пожелах да запазя цялата си свобода.

— Вашата свобода? — повтори младият мъж като ехо. — Е, добре! Но аз също имам моята. Защо да не бъдем свободни заедно?

— Двама свободни невини могат да постигнат приятелство помежду си — противопостави се Сюзан, но съжали веднага за своята рязкост, като видя отчаянието на своя кавалер. — Не вземайте думите ми от лошата страна — допълни тя. — Това е наистина много мило — да искате да ми правите компания, но през моя престой тук, аз имам да правя най-различни неща: изучаване на местността, дълги разходки пеша и още много, много други работи.

— Нищо не ми прави толкова голямо удоволствие, колкото ходенето пеша — извика Рони с отново повишено настроение. — Аз обичам много повече това, отколкото автомобила, а и нямам какво да правя тук. Големите празненства и приеми ме отблъскват...

Той продължи, като сниши гласа си и хвърли поглед към гостите, събрани край камината:

— Вече нищо не ме задържа вкъщи.

Инстинктивно очите на Сюзан последваха неговия поглед и тя забеляза, че вниманието на всички беше съсредоточено към нея й компаньона й. Мъжете се питаха кое е хубавото младо създание, което говори с Рони Мерл, това момче, което беше пръв наследник на Гетрин и неговите титли и което, както се виждаше сега, беше напълно под женствения чар на своята събеседница.

Тя беше седнала в средата на това блестящо общество в своето скромно палто от туид, с голяма кожена яка и калпаче с цвета на лъскавите й коси. С оживеното си кръгло лице, по чистата белота, на което се кръстосваха червените отражения на огъня, Сюзан имаше особен чар и красота, които я отделяха рязко от другите жени, гостенки на замъка „Гетрин“.

— Значи решено е — каза Рони, — ние двамата ще образуваме синдиката на пешеходците.

— Но аз предполагам, че лорд Гетрин очаква от вас да му помогнете, като забавлявате гостите.

Буен смях прекъсна младото момиче.

— Да помагам на Чарлз? — извика той. — Не мислете, че той може да има нужда да му помогне който и да било. Той умее да забавлява всекиго, без да прави никакво усилие за това. Той е истински господар!... Прилича напълно на „Мрачния красавец“. Един пралядо с голяма известност в XVII столетие — допълни Рони за обяснение. — Неговият портрет, който е в дългата галерия, може да бъде портрет и на самия Чарлз.

— Бих искала много да го видя — каза заинтересована Сюзан.

— Само че той няма същия характер — продължи Рони. — „Мрачният красавец“ се различава по доста неща от Чарлз. Нашият пралядо, например, е бил грубиянин, докато Чарлз е голям рицар с всеки човек. Разказва се, че този лош сеньор се е забавлявал да ухажва една скромна селянка, Сюзан Брелсфорд, бедна и от нисък произход, с която той много лесно се разделил при своя годеж. Той презрително отритнал това бедно същество, което, лудо влюбено в него, се хвърлило от отчаяние в езерото Дозмери, там, в подножието на първия хълм.

Сюзан с мъка сдържа вика си при тази история. Чудната прилика между двете драми на лордовете Гетрин я порази. Без да подозира нищо, разказвачът продължи:

— Но тя отмъстила след смъртта си на „Мрачния красавец“. Така, когато на следната година, той се оженил за госпожицата от висок произход, през тяхната брачна нощ призракът на Сюзан Брелсфорд му се явил и той получил удар, от който не се съвзел никога вече. На модерен език казано, аз предполагам, че това е бил апоплектичен удар.

— Бедната Сюзан Брелсфорд! — промълви младото момиче с тъжен израз в своите златисти очи.

В този миг лейди Хариет стана, като ѝ направи знак, и, придружена от своя кръщелник, премина хола гордо изправена, с царствен вид.

На изхода двете дами намериха да ги чака икономката, госпожа Бесуик, на която лейди Хариет стисна сърдечно ръката. Дребна, но доста силна на вид, тази жена се отличаваше с достойнство и благодушие. Нейното кръгло лице беше още твърде запазено, макар че тя беше отгледала от малък Чарлз Мерл.

Тя ги преведе по големите парадни стълби, по стените, на които бяха окачени семейни портрети, до апартаментите, определени за лейди Хариет.

— Колко е симпатична! — възкликна Сюзан, когато с реверанс госпожа Бесуик се беше оттеглила.

— Да, тя е много привързана към Чарлз и му е вярна приятелка — отговори старата дама. — Но, мила моя, какво щастие и чест! Той ми е дал главния апартамент.

И тя с поглед на познавач изгледа прекрасната тапицерия, която покриваше стените и масивната камина от дърво с изящна резба.

— Аз мисля, че тук ще сервират вашето ядене — продължи тя, — тук в тази стая..., ако още държите на вашата невъзможна програма. Аз говорих с Чарлз. Той ми каза, че ще направи това, което искате. Никой няма да ви безпокои.

Сюзан изрази своите благодарности, макар че изпита някаква мъка, която не можеше да си обясни.

— Тъкмо исках да попитам, нали това беше Рони Мерл, с когото ви видях да говорите там долу? — Продължи старата дама. — Мисля, че се разбирате много добре.

— Той ми каза, че е братовчед на лорд Гетрин — отговори уклончиво Сюзан.

— А също и негов евентуален наследник — допълни лейди Хариет. — Но той няма никакъв шанс да го наследи. Чарлз, както сам ми каза при своето последно посещение в „Грет Хестерс“, щом намери жената, за която мечтае, ще се ожени веднага и ще си осигури свое потомство. Аз мисля, че той има право. Този Рони няма да бъде на висотата на своето положение, макар че съм уверена, че той притежава всички добродетели.

— Какъв е той?... Офицер? — реши се да попита Сюзан.

— Да. И аз не знам как той върши работата си. Този клон от семейството няма никакво състояние. Неговата сестра също трябва да работи, за да се прехранва. Тя е в Лондон.

Сюзан остана за миг мълчалива. Не беше въпросът за Рони, който занимаваше мисълта ѝ. Едно изречение, произнесено от старата дама, се въртеше в главата ѝ: „Щом намери жената, за която мечтае...“ Значи, той имаше някакъв идеал.

— Влезте, Годин — каза лейди Хариет в отговор на едно леко почукване по вратата. — Ще сложа роклята си от виолетово кадифе с украсата от аметисти — допълни тя, когато нейната камериерка застана на вратата.

Тя беше отворила куфарите на своята господарка и слагаше тяхното съдържание в масивния гардероб и в шкафовете на мебелите.

Сюзан стана.

— Вие ще трябва да ме почакате един миг след като се облечете, Лафди — посъветва я тя, когато отиваше към вратата. — Аз ще дойда, за да хвърля един поглед на вашия тоалет.

ГЛАВА V

Гостите се бяха разпръснали постепенно из замъка: едни играеха бридж или билиард, докато други бяха в стаите си, където очакваха удара на гонга, който щеше да извести часа на вечерята.

Като отиваше в пушалнята, лорд Гетрин срещна Рони.

— Вие прекарахте много весело този следобед, моето момче — каза той.

Нежна усмивка освети лицето на младия мъж.

— О! Аз никога не съм виждал такова същество като нея — каза той, като се хвана в клопката.

Чарлз Мерл повдигна вежди.

— Тя? Коя? — попита той престорено учуден.

— Мис Леру, естествено.

— А! Естествено — повтори братовчедът като ехо.

— И вярвате ли, че си е наумила смешната идея да се затвори горе и да живее сама? — продължи младият мъж, в гласа на когото се четеше мъка. — Вие няма да разрешите това, нали Чарлз?

— Аз вече дадох право на мис Леру да постъпва както ѝ е угодно. Тя може да пази своята свобода и да избегне, ярема на модерните забави и приеми. Това е право на нейния вкус. Така че, ако мога да ви дам един съвет, той е да не мислите повече за нея.

След тази заповед той остави младият човек и влезе бързо в пушалнята.

Но без ни най-малко да послуша този съвет, Рони даде доказателства през следващите дни, че упорито мисли за младото момиче. Това разсърди накрая неговия братовчед, тъй като Рони повтори няколко пъти пред него, с риск да го ядоса, желанието си да поднови запознанството си с красивата девойка, която беше събудила дълбоки вълнения у него. Тъй като Чарлз Мерл се показва неумолим, това желание все повече се засилваше в Рони и мисълта да види младото момиче му се струваше като хубав забранен плод.

Красотата, затвореният характер, гордостта и трудното положение на Сюзан издигнаха още повече нейния чар в очите на Рони и му се струваше, че непременно трябва да ѝ даде своята рицарска защита. Той ходеше с часове около главните апартаменти, като тичешком преминаваше в градината и терасите на замъка, обикаляше и по околните пътища, но уви, всичко беше напразно. Никаква среща с неговия идол не награди изразходваните му сили.

През това време нищо неподозиращата Сюзан следваше своя предначертан план, като избягваше ловко всички случаи, които биха я поставили в досег с гостите и така подреждаше своите излизания и връщания в замъка, че никой не я забелязваше. Тя не се интересуваше от нещата, които вършеха другите и за които редовно ѝ бърбеше лейди Хариет.

Само един път тя се намери лице в лице със своя домакин и това беше една случайна среща. Сутринта след нейното пристигане тя беше рискувала да излезе и се отправи по няколко коридора за замъка, за да открие най-после Дългата галерия, където се намираше портретът на прочутия „Мрачен красавец“. Тя позна без мъка тази картина, поставена на видно място над камината.

Смелото лице се открояваше на платното толкова живо, че тя забрави всички портрети наоколо. Големият художник Лели беше придал толкова добре израза на своя модел, че дръзките сиви очи притежаваха сякаш хипнотична сила, срещайки очите на младото момиче. Малко издутите устни бяха полуотворени в презрителна насмешлива усмивка.

Перуката на букли от времето на Стюарт, ръката, покрита от дантели и поставена върху дръжката на сабята, цялото елегантно облекло подчертаваха висотата и аристократичността, привилегии, с които се ползваше този човек над другите смъртни.

Сюзан мислеше за голямата прилика, която съществуваше между стария феодал и неговия правнук, когато нечий стъпки я накараха да обърне глава и да се озове лице в лице с Чарлз Мерл.

Израз на учудване премина през очите му, като забеляза как младото момиче се смути и изчерви.

— Как намерихте пътя, за да дойдете дотук? — попита той.

Засегнатата от тона, с който беше поставен този въпрос и от откритото обвинение, което се четеше в него, Сюзан отвърна твърде

студено и надменно:

— Госпожа Бесуик ме осведоми къде се намира Дългата галерия. Аз исках да видя портретите.

— Най-много този, без съмнение... — Той се усмихна подигравателно. — Е, добре, щом сте пред него, ще трябва следователно да ви го представя. Моят праядо „Мрачният красавец“ — продължи той, като държеше ръката си към голямата картина. — Приживе той е бил един от най-влиятелните и силни мъже сред тогавашните английски аристократи. Но може би вие сте си съставили вече известно мнение за неговата личност по портрета на прочутия сър Питър Лели? — подхвърли той с иронична нотка в гласа.

Сюзан издържа кротко неговия поглед.

— Тъкмо мислех за това, когато вие ме изненадахте — отговори тя.

Той прехапа устните си.

— Бих желал да зная вашето мнение.

Младото момиче погледна още веднъж портрета, за да спечели време да прецени думите си. Тя отново усети тайното желание за предизвикателство, което този човек я караше да чувствава.

— Бих казала — произнесе тя накрая, — че той е човек, който не признава нито Бога, нито хората и слуша само себе си... Който вероятно е злоупотребявал със своите привилегии и влияние, за да бъде накрая наказан и така да се покае за своите постъпки.

Тя спря също така бързо и неочаквано, както беше започнала и хвърли поглед към Чарлз Мерл.

Лицето му се беше помрачило, а една бръчка пресичаше неговите смръщени вежди.

— И е един стопроцентов благородник, въпреки всичките си грешки! Вие пропуснахте да изтъкнете и това му качество.

Сюзан помръдна слабо устните си. Сянка на съмнение се появи в нейните красиви, блестящи очи.

— Това зависи от значението, което придавате на това качество — отвърна тя, докато през ума ѝ премина образът на нещастната селянка, жертва на безскрупулния могъщ сеньор.

— О — каза лорд Гетрин, — виждам, че вече са ви разказали тази история. Сигурно моят братовчед Рони.

Сюзан се изчерви леко. Тя не искаше да говори за прелюбезния си кавалер от вчера.

— Капитан Мерл — обясни тя — направи само бегло загатване за този случай. Аз бях тази, която настоявах да разкаже цялата случка.

Последва мълчание. Лордът беше спрял замислено погледа си върху картината.

— Вие се казвате Сюзан, нали? — каза той изведнъж.

Тя се помъчи да не трепне при този въпрос, който ѝ се стори неуместен при намека, който той направеше. Вече обидена от начина, по който той беше започнал разговора си с нея, тя сухо отвърна:

— Аз не мога да разбера, какъв интерес може да представлява кръщелното ми име за вас, лорд Гетрин...

Тя едва беше произнесла тези думи, когато гласът на домакина я прекъсна:

— Извинете ме — каза той. — Аз бих искал да поправя това, което казах. Може би злоупотребявам с моите привилегии, но вашето кръщелно име — Сюзан — наистина ме интересува, защото не е много познато в Англия... и защото ви отива чудесно.

Усмихнат, той се поклони леко, обърна гръб и се отдалечи, оставяйки още веднъж младото момиче само и смутено, също както при тяхната първа среща.

Тя постоя един миг неподвижна пред портрета, със замислени очи.

ГЛАВА VI

По случай края на гостуването на своята кръстница Чарлз Мерл даде голяма вечеря с танци, на която бяха поканени няколко съседни аристократи. Това беше повод за нови настоявания от страна на Рони пред неговия братовчед.

— Не би ли могло да се извести на мис Леру да дойде.

— Мис Леру прави това, което ѝ харесва.

— Но, Чарлз, тя няма да иска да присъствува на един прием без да бъде поканена от вас.

— Драги Рони, нека ви бъде задача да пазите и криете вашите чувства в известно отношение.

Като нямаше какво да отговори на това, Рони опита още един път. Лейди Хариет нямаше ли да помисли за своята добросъвестна и изпълнителна секретарка, нямаше ли да възнагради нейните заслуги, като ѝ разреши да дойде на вечерта, посветена на нея? Старата дама отблъсна невъздържания младеж и неговите надежди с няколко окончателни думи:

— Заемете се с вашите работи, млади човече. Госпожица Леру има всички развлечения, от които се нуждае.

И като съобщаваше по-късно това на Сюзан, тя ѝ каза само:

— Този млад хапльо, Рони Мерл, ми проглуши ушите с молбите си да дойдете на бала тази вечер.

Сюзан започна да се смее:

— Колко мило от негова страна! Значи не ме е забравил?

Сянка на съжаление се почувствува в нейните благодарности. Но мисълта за подигравателния поглед, с който лорд Гетрин сигурно би я посрещнал при тази промяна в програмата ѝ и неговите евентуални коментари я убедиха напълно да превъзмогне своето съжаление.

Няколко дни преди тяхното заминаване лейди Хариет се беше оплакала от увеличение на болката в ръката си и нейният кръщелник повика лекар. Докторът ѝ препоръча масажи и Рони заяви скромно, че неговата сестра се е специализирала именно в тази насока и сега

упражнява професията си в Лондон. И лейди Хариет, за която името Мерл представляваше същински талисман, беше казала, че непременно ще се допита до сестрата на Рони.

Това предложение от страна на младия офицер не беше без причини. Той си каза, че ако неговата сестра стане масажистка на старата дама, тогава може би ще се създаде по-голяма близост между него и Сюзан, избраницата на неговото сърце. Кой знаеше какво може да последва като резултат на отпуска, който той смяташе да прекара в Лондон, докато неговият полк е в гарнизона на Алдерсът.

* * *

Лондон, Бъркли Скуър... Всеки ден Джоузефин Мерл идваше да даде своята помощ на лейди Хариет и много бързо Сюзан и тя се сприятелиха. След свършването на масажите, докато болната си почиваше, сестрата на Рони често оставаше дълго да разговаря със своята нова приятелка.

Джоузефин беше пълна противоположност на своя брат. Малка, фина, хитра, с къдрави, черни коси, остригани късо, с продълговати замислени очи, с маниери, в които имаше наивна важност, тя се проявяваше като добросъвестна масажистка. Макар че тя се показваше много резервирана, Сюзан бързо си беше представила положението на това семейство. Майката, суетна и разточителна, често огорчаваше децата си заради намалените доходи след смъртта на нейния съпруг — офицер, и малко се интересувахе от своята дъщеря. Всички нейни надежди бяха пренесени върху Рони, чиято кариера, както мислеше тя, можеше да ѝ възвърне бляскавото минало. Но как щеше да намери средства, за да се издигне сина ѝ на по-висок чин във войската? Това беше неясно за Сюзан.

Един ден, когато беше настроена за признания, Джоузефин ѝ даде отговора. Само щедростта и великодушието на лорд Гетрин можеха да позволят на неговия роднина да продължи своята военна кариера. Тъй като Чарлз беше притежател на титла и богатство, той третираше Рони като свой наследник и му беше отпуснал значителна рента, като имаше предвид името, което Рони носеше.

— Моят брат се колеба много преди да приеме да стане офицер и да вземе рентата на Чарлз, но майка ми толкова настояваше... — обясни Джоузефин. — Тя би умряла от скръб, ако той не постъпеше във войската.

Явно беше, че тя споделяше въодушевлението и възхищението на своя брат към главата на семейството, лорд Гетрин, макар че говореше за него с известна свенливост, тъй като той живееше в пощастлив свят от нейния, пред могъществото на който трябваше да се преклони.

И тъй, от появяването на младото момиче чак тази сутрин Сюзан забеляза в него необичайно безпокойство, което то не можеше да потуши, докато траеха масажите. Сюзан разбра причината, когато в малкия салон, който беше съседен на стаята на лейди Хариет, Джоузефин, като събличаше бялата си престилка, й каза:

— Полкът на Рони е определен да отпътува за Египет. Те ще заминат през октомври.

— Щастлив човек! — извика Сюзан. — Как бих желала да бъда на негово място. Египет е страната, която бих искала да видя най-много от всички други места на света!... Земя, покрита с пясък и дюни... — продължи тя замечтано. — Там, в английските малки гробища в Кайро, се намира гробът на моя баща.

— Може би вашият непознат чичо ще ви изпрати някога там?

— О, не! Той писа, че обича да си седи вкъщи. След като е прекарал целия си живот в скитане, той си е втълпил в главата мисълта да се установи завинаги в своята страна, без да възнамерява да ходи където и да било.

— Но кажете ми — попита Джоузефин, — когато той дойде, какво ще правите, ако случайно не се разбирате?

— Последното е много възможно — увери я Сюзан. — Аз имам труден характер, много съм самостоятелна и не бих търпяла да ме ограничават. Ако нещо не върви, мога винаги да напусна чичо си и да се върна при Лафди.

Джоузефин остана един миг мълчалива, като закопчаваше малката чанта с медицинските принадлежности.

— Рони смята да дойде да прекара своя отпуск в Лондон — каза тя. — Той е уредил така, че да бъде свободен три дни.

Сюзан се засмя принудено.

— Наистина, той трябва да се занимае със своите приготовления за Египет — забеляза тя.

— Много рано е още да мисли за това. Но в петък той иска да дойде, за да ви види... разбира се, ако това не ви пречи.

— Но това не ми пречи ни най-малко — увери я Сюзан. — Доведете го на чай, мила. Този следобед Лафди ще ходи на сватба и ще бъде възхитена, че ще дойдете при мене.

Сватбата, на която беше поканена лейди Хариет, беше на Мета Авелинг. Нейният годеник беше маркиз Стюдлей.

Не беше за първи път, когато братът и сестрата идваха на Бъркли Скуър. Но визитите на Рони бяха толкова чести, че лейди Хариет обърна внимание на Сюзан върху това.

— Няма да бъде честно от вас да насърчавате това бедно момче — каза тя, — ако самата вие не го желаете за съпруг. Както ви казах Чарлз има намерение да се ожени, и в такъв случай Рони Мерл няма изгледи да получи неговото богатство.

Тези думи накараха младото момиче да пламне.

— Ако Рони беше лорд Гетрин, аз никога нямаше да се омъжа за него — заяви тя тихо, но зад думите ѝ старата дама почувствува гневна нотка. — Аз мисля, че той ме познава доста добре, за да не си прави и сега никакви илюзии.

— Никой влюбен не е ясновидец — забеляза лейди Хариет.

— Ако не е, трябва да стане. Вие сте страшно прозорлива, Лафди.

Тя започна да се смее и споменът за предишния ѝ гняв беше вече отлетял.

— Така е, защото съм наблюдавала много от онова, което се случва в живота, мое мило дете. Любовта е като циклон в сърцето на човек. Щом като чувството и разумът участвуват заедно, и най-лошият облак преминава бързо. Вярвайте ми!

ГЛАВА VII

Лейди Хариет не можа да присъствува на сватбата на Мета Авелинг, тъй като още в четвъртък вечерта се почувствува неразположена. Тя повика сър Джоузеф Бланд, лекарят на семейството, който констатира обезпокоително кръвно налягане. Като ѝ предписа една седмица почивка на легло, той забрани всякакви посещения и вълнения. Тази забрана накара старата дама леко да протестира.

Но тъй като болестта на лейди Хариет не беше тежка, тя настоя Сюзан да изпълни своите планове. Така че в петък, по време на чая, Рони и неговата сестра влязоха в малкия салон, който използваше младото момиче.

— Но аз казах на Джоузефин, че не искам цветя! — възкликна тя при вида на огромния букет рози, който носеше младият човек.

— Не съм виновна — отговори Джоузефин, навеждайки кестенявата си глава. — Рони ги беше купил преди да дойде да ме вземе.

— О! Това е нищо — каза той, като се изчерви.

И като смени темата попита:

— Как е лейди Хариет?

— Сър Джоузеф уверява, че тя ще бъде съвсем добре до края на седмицата и ние ще заминем веднага за „Грет Хестерс“, където ще прекараме цялото лято. Докато вие — продължи Сюзан като хвърли бляскав поглед към Рони — ще се готвите за вашето пътуване към Египет.

— Сюзан много иска да отиде в Египет — обясни Джоузефин със сериозния тон, който ѝ беше присъщ.

— Наистина ли? — каза младият човек, пред когото тези думи разкриваха нов кръгозор.

Но преди той да вземе думата, Сюзан продължи:

— Разбира се. Винаги съм си мечтала да прекося пустинята върху гърба на една камила и да отида при Сфинкса. Искam да разгледам и арабските къщи, които, мисля, са покрити с най-различни

интересни неща, а аз самата бих желала да се накича със скъпоценности от кехлибар, рубини и изумруди, които се намират по тамошните пазари. Но това е прекалено голямо щастие. За мен то може да се осъществи само, ако съм милионерка. Тогава мога да превърна мечтите си в действителност, разбирате, нали?

Нейните думи бяха прекъснати от безшумното отваряне на вратата, която пропусна нов посетител. При неговия вид от лицето на Сюзан бързо изчезна блясъкът, който го осветяваше преди секунди.

Новият гост беше Чарлз Мерл, безукорен в своето официално черно облекло и с гардения на бутониерата си. Той стоеше неподвижен и наблюдаваше безмълвно малката група, седнала пред прозореца. Рони стана веднага.

— Вие, Чарлз?

— Идвам да видя моята кръстница — обясни новодошлият със сух глас, — тъй като научих, че е болна. Какво й е?

Този въпрос беше поставен на Сюзан с почти нападателен тон.

— Повишено кръвно налягане — отговори младото момиче със същия лаконизъм. — Симптоми, по-точно казано, отколкото истинска болест — продължи тя с професионалния тон на сър Джоузеф. — Но симптоми, които ние, докторите, нямаме силата да спрем.

Братът и сестрата се смееха от все сърце на сполучливата имитация, но веждите на лорд Гетрин се смръщиха.

— Високото кръвно налягане не трябва да служи за подигравка, когато го има една жена на годините на моята кръстница — забеляза той.

Сюзан сви устни.

— Аз никога не бих се шегувала, ако болестта на лейди Хариет беше сериозна — отговори тя. — Сър Джоузеф каза, че след една седмица почивка тя ще бъде съвсем здрава.

— Радвам се — промълви кратко той.

И като се обърна към Джоузефин, попита:

— Как вървят работите?

Без да даде време на сестра си да отговори, Рони зададе въпрос:

— Защо сте в официално облекло, Чарлз?

— Идвам от сватбата на Тони Дристал, в Сен Маргерит в Уестминстър. Кога най-сетне ще премахнат тези смешни обичаи? — довърши той, вдигайки рамене.

— Не бихте ли желали да пиете чаша чай? — предложи Сюзан, като влезе бързо в ролята на домакиня.

— Не, благодаря. Обедът, който ни сервираха там, ме засити за целия ден. О, добре, че се сетих, Рони — продължи той, — не забравяйте да дойдете в клуба тази вечер. Можем да отидем на театър след вечерята.

— Няма да забравя в никакъв случай. Много искам да поговоря с вас, Чарлз. Моят полк заминава за Египет и вие може би ще ми дадете някои упътвания.

— Вие имате щастие, драги мой! Да, Египет и аз сме стари познати. И така, значи, точно в осем часа.

С лек поклон и неопределена усмивка към двете млади жени той се запъти към вратата, следван от своя братовчед.

— Много е строг в „парадната си униформа“ — каза Сюзан. — Толкова съм доволна, че двамата бяхте тук. Никога не бих имала смелостта да правя компания на такъв човекоядец съвсем сама — завърши тя със смях.

* * *

Лошото настроение на Чарлз Мерл беше вече преминало, когато неговият братовчед го намери вечерта в клуба. Дори имаше нещо необикновено весело в изражението му, когато посрещна младия човек в залата, където им беше запазена маса. По време на яденето той се показва отличен събеседник, разказвайки десетки приключения от своите пътувания из Ориента, които Рони слушаше с голямо внимание.

От анекдот на анекдот той започна да говори за Египет и младият офицер беше много учуден да открие големите познания на своя братовчед не само по политическите, но и по стопанските въпроси.

— Кога бяхте за последен път там? — запита го той.

— Тази зима прекарах няколко седмици в Кайро — отговори лорд Гетрин. — За малко не оставих кожата си там — продължи той, като се засмя при спомена, който събудиха тези думи.

— Боже мой, Чарлз, какво говорите? — извика Рони, възбуден от шампанското, което придружаваше вечерята им, и от приказките из

„Хиляда и една нощ“, които му бяха разказани преди малко.

— Само да остане между нас, приятелю — отговори Чарлз след кратък размисъл. — Налага се да го знаете поради еднаквостта на вашето и моето име.

— Името Мерл?

— Да. То изглежда подло и долно в очите на един непочтен господин, който живее в Кайро и който би желал да ми отмъсти когато и да било. Много е възможно неговата омраза да се простира върху всички членове на семейството. Затова бих искал да се пазите. Той е румънец, граф Рюпел. С него имах дуел в Букурещ. Той носи върху лицето си белег като спомен от този ден.

Рони се сети веднага за трагичното приключение, което беше сложило така неочаквано край на кариерата на неговия братовчед. Букурещ беше достатъчно, за да го накара да си спомни за тази личност.

— Предизвика ли ви той отново? — попита той.

— Не, но годините са направили от него декласиран тип. Той живее в Кайро, място, където се събират хора от най-различни народности. Така че той винаги би могъл да упълномощи някого, който да се опита да ме издебне.

— Искате да кажете, че се е опитал да ви убие?

Чарлз Мерл направи утвърдителен знак и с няколко думи постави своя братовчед в течение на случката.

— А сега — каза той, като свърши, — дайте ми вашата честна дума да не говорите никому за това.

Младият човек даде исканото обещание, без да подозира последствията, които това задължение можеше да има за него в бъдеще.

— Сега — каза той най-сетне, — щом става въпрос за Египет, аз държа да ви кажа, Чарлз, че ще бъда вече с по-прилична заплата. Вие можете да престанете да ми давате рента.

— Никога! — прекъсна го лорд Гетрин. — Вие ще видите колко е скъп животът в Кайро и ще се почувствувате дори затруднен, уверявам ви.

Рони се смути и благодари за великодушието на своя роднина.

— И щастие е за вас, че не сте женен! — продължи Чарлз с ласкав глас.

Но тези думи имаха неочаквано въздействие върху лицето на младия човек. Той стана огненочервен. Слисване премина през очите му.

— Защо? — промълви той. — Много от моите приятели са женени.

— Вие нали още не мислите за женитба?

При поставянето на този въпрос в неговия глас звучеше твърда нотка.

— Нищо определено още, но...

— Искате да кажете, без съмнение, че не сте направили още окончателния избор?... Мога ли да попитам за името й.

Учудване се появи в добрите очи на Рони.

— Аз мислех, че вие сте разбрали — промълви той. — Мис Леру, естествено.

— Мис Леру!... — Една маска като че ли сви чертите на лорда при произнасянето на това име. — Но вие се познавате много малко.

— Аз я срещнах в „Гетрин“ в деня на нейното пристигане и...

Той спря. Как да обясни на такъв циник като Чарлз прекрасното въздействие, което му оказа пристигането на неговия идол?... Рони беше човек, за когото можеше да съществува само една жена на света, и сега, когато я беше намерил...

— А, разбирам — отвърна братовчедът. — Вие сте се влюбили един в друг още от пръв поглед.

— Не беше напълно така. За мен това е вярно, но тя, струва ми се, нищо не изпита.

— И нищо няма да изпитва никога, вярвайте ми, приятелю.

Лорд Гетрин говореше с нисък, нетърпелив глас.

— О, това беше глупаво от моя страна — поправи се той тутакси, като видя ужасеното лице на своя братовчед. — Аз не знам, естествено, нищо за чувствата и проектите на мис Леру. От друга страна, вие знаете, че тя няма пари, нали?

— Какво значение има това? — попита наивно Рони.

— В случая аз мисля, че това има значение — противопостави се Чарлз. — Като глава на семейството не мога да се съглася така бързо на този проект. Трябва да помислите за вашата кариера, която едва сега започва, моето момче.

Лицето на Рони беше вкаменено. За пръв път съветът на неговия братовчед достигаше до ушите на един глух.

— Съжалявам, че ще ви се противопоставя, Чарлз — каза той като почервения отново, — защото това ще бъде голяма мъка за мен. Аз няма да напусна Англия преди да съм ѝ говорил.

Лорд Гетрин бутна стола си и стана:

— Както искате — каза той като повдигна рамене. — Но не ѝ давате лъжлива надежда по въпроса за наследството, нали?

Неговият глас беше груб, когато продължи:

— Аз ви предупредих, че ще се ожения някой ден...

— Боже мой, Чарлз, мислите ли, че това може да има някакво значение. Аз съм убеден, че ако стана някой ден лорд, ще се чувствам също така, както и сега, а и в поведението на мис Леру към мен няма да има никаква промяна.

Лордът се усмихна:

— Вие приписвате на мис Леру много благородни чувства, драги мой.

И, като говореше, той взе под ръка младия човек и се отправи бавно към вратата.

— Аз ви пожелавам вашите желания да се осъществят — завърши той.

ГЛАВА VIII

— Ето краят на един хубав ден... — въздъхна Рони Мерл и хвърли към младото момиче до него нежен поглед. Те бяха седнали в един малък сив автомобил, който младият човек караше сам.

— Не говорете така прибързано — каза Сюзан, като се смееше. — Ние можем да претърпим още някоя изненада преди да пристигнем.

— Да, вярно е, че много неща могат да се случат, докато изминем още тридесет километра — съгласи се Рони. — Но те сигурно няма да бъдат трагични — осмели се да допълни той.

Сюзан не се помъчи да разбере подтекста на тези думи, а само по-удобно се намести на седалката.

Те бяха тръгнали следобед, за да отидат до Хюрлей, малко градче по пътя за Оксфорд, където пиха чай и ядоха малини в една селска странноприемница. Сега се връщаха в Лондон.

Това беше първото по-дълго излизане на Сюзан след заболяването на лейди Хариет. Въпреки че отначало искаше да отхвърли поканата, настояванията на младия човек победиха и сега тя беше много щастлива от тази приятна разходка.

Петнадесет дни бяха изминали след важния разговор на Рони с неговия братовчед в клуба. Решението да признае своята любов на Сюзан преди да замине за Египет никак не беше засегнато от обезсърчителните думи на главата на семейството. Но той нямаше досега случай да срещне младото момиче само, докато изведнъж не му хрумна мисълта за тази разходка с автомобил, при която щеше да бъде дълго време насаме с нея.

Рони почти не вярваше, че тя ще приеме да се омъжи за него, макар че бе всецяло под обаятелната сила на това свое желание.

Много неопитна, за да предусети неизбежното признание, Сюзан се уповаваше на своя такт, но не познаваше достатъчно добре дълбоките чувства на младия офицер. Чак към края на този хубав ден тя разбра по решителното изражение на лицето на своя компаньон, че моментът, когато той щеше да говори, няма да бъде отлаган повече. Но

това стана все пак така внезапно, че тя, въпреки своите очаквания, силно се смути.

Като спря колата изведнъж, и то насред пътя, младият човек отпусна кормилото, улови двете ръце на девойката и ги поднесе с жар към устните си.

— О, Сюзан, толкова ви обичам!... Мила моя, мога ли да се надявам...

Без да направи никакво усилие да освободи ръцете си, тя остана един миг като поразена.

— Бедният ми Рони... — промълви тя накрая, — колко ми е мъчно.

Той отпусна ръцете ѝ и обърна към нея своите пълни с мъка очи.

— Това ще рече, че вие не искате, нали?

— Това означава, че вие се лъжете за чувствата, които изпитвам към вас. Това е приятелство, Рони, една голяма симпатия, която чувствавам към вас, но не и любов. А вие ме познавате толкова малко, че аз мисля...

Той я прекъсна.

— О, Сюзан — извика той, — още от първия миг, когато очите ми се спряха на вас в хола на замъка „Гетрин“, аз разбрах, че ви обичам... Понякога се говори за някаква неизбежна съдба. Аз не вярвах на това, но тогава повярвах. Вие сте и ще бъдете завинаги единствената жена на света за мен, Сюзан.

Той говореше с такава горчивина и мъка, че тя разбра цялата дълбока любов, която Рони ѝ беше посветил.

— Въпреки всичко, приятелю — му каза тя с нисък, дълбок глас, — не мога да ви дам никаква напразна надежда. Простете ми, ако ви причинявам болка, но никога... виждате ли, никога...

Той посрещна удара с наведена глава, която при последните ѝ думи бързо изправи:

— Никога — повтори той. — Чувал съм това. Да, Чарлз ми го каза.

— Чарлз?...

При това име Сюзан трепна.

— Вие говорите за лорд Гетрин?

Рони направи утвърдителен знак:

— Вечерта, когато вечерях с него в клуба, аз му признах, че искам да ви попитам, дали бихте желали да ми станете жена. Вие разбирате, нали, той е глава на семейството и аз трябваше да се допитам до него в такъв случай.

— Но как лорд Гетрин е могъл да отгатне моя отговор?

— Резултат от неговите наблюдения, мисля — обясни младият човек, учуден от възмущението, което придружаваше този въпрос. — Чарлз е много проникателен.

— Не разбирам. Лорд Гетрин и аз сме напълно непознати един за друг. Предполагам, че той не е одобрил вашия избор?

Той не отговори и това мълчание накара Сюзан да разбере всичко.

— Много естествено е, че той не би желал да се ожени за едно момиче без зестра — каза тя с горчивина.

Рони беше готов да направи всичко, само за да спести тази мъка на своето божество.

Тя помълча малко, след това изведнъж наруши мълчанието:

— Слушайте — каза тя накрая със странен израз в очите, — вашето предложение ме изненада. Аз ви отговорих много прибързано в момента. Не бихте ли ми оставили време, за да поразмисля?

Той обузда един ликуващ вик.

— Колкото време искате! — промълви той, като почувствува, че сърцето му спира от вълнение.

— Разберете ме. Не се касае за няколко дни, нито седмици. Това ще продължи може би месеци. Вие трябва да ми обещаете, че няма да се връщате на този въпрос до вашето заминаване в Египет... По-късно, докато аз...

Тя спря. Той беше толкова смаян, че можа само да кимне с глава в знак на съгласие.

Един автомобил се показва накрая на дългия път. Той идваше към тях.

— Мисля, че трябва да побързаме — каза тихо Сюзан с успокояващ тон.

Рони се съгласи и веднага потегли. Двете коли се разминаха. До края на тяхното пътуване те си казаха само няколко маловажни думи.

Лейди Хариет вече беше оздравяла, както твърдеше лекарят. Той й беше препоръчал да замине в края на тази седмица за „Грет Хестерс“, където щеше да намери тишината и уюта на своя спокоен дом и да бъде заобиколена с всички нужни грижи.

Сюзан чакаше това заминаване с нетърпение. Тя живееше в непрестанно безпокойство след разходката си с Рони. Младото момиче съжаляваше, че му беше дала надежда, когато знаеше много добре, че чувствата й към него не могат да се променят. Защо тогава го беше оставила да чака, да се измъчва?

Всичко се дължеше на намесата на лорд Гетрин, която я предизвика да даде тази надежда на Рони. Тя се радваше при мисълта, че този човек може да се излъже в предположенията си спрямо нея. В това време тя беше готова да се сгоди с младия офицер, за да не се изпълнят думите на лорда. Само искрените и дълбоки чувства на Рони я спираха да направи това. Той възприемаше нещата толкова сериозно, че тя се страхуваше да играе с него подобна игра, която по-късно можеше да се превърне в нещо по-опасно.

В грижата си да изпълни напълно даденото обещание, офицерът дори не беше идвал да я види в Лондон. Но в замяна на това Джоузефин продължаваше да прави всекидневно своите посещения, макар че масажите не бяха вече нужни на лейди Хариет. Както своя брат, тя беше пленена от Сюзан, и нейното приятелство беше пропито с нежна обич, Сюзан също я обичаше, но с известна меланхолия, тъй като често си мислеше, какво огромно място заемаше в нейния живот семейство Мерл.

Всичко вървеше сравнително спокойно за Сюзан, докато не дойде коренната промяна в нейния живот с едно писмо, което тя получи предпоследния ден преди заминаването си от Лондон. То беше от кантората на един нотариус в Сити и носеше неочакваната вест за смъртта на нейния чичо, Виктор Леру, починал внезапно малко преди заминаването му за Англия.

Младото момиче изпита голяма болка при тази новина. Сега, когато знаеше, че никога вече няма да може да види своя единствен роднина, тя почувствува безвъзвратната загуба. Тя си мислеше с мъка

за малко студеното писмо, което беше изпратила като отговор и заради което сега много я гризеше съвестта.

— Мила моя, не преувеличавайте! — каза лейди Хариет, на която тя повери своята мъка и която, въпреки всичко, изпита облекчение, като си помисли, че няма да бъде лишена от своята любима секретарка.

— Как щяхте да живеете при един чичо, който толкова години не се заинтересува от вас?

— Все едно — промълви Сюзан. — Той беше моят единствен роднина, брат на баща ми...

— Той сигурно трябва да се е сетил за вас в завещанието си... — вметна старата дама, като си спомни, че нотариусът молеше Сюзан да отиде в кантората му през някой от следващите дни.

— О, това ще бъде още по-лошо за мен — отчаяно каза младото момиче. — Аз няма да приема никакви пари и веднага ще пиша на този Фарадай...

— Каква глупост!... Бъдете малко по-практична, мое дете. Вие може да отидете при този нотариус още следобед. Вземете автомобила, аз ще бъда заета да нареждам нещата за пътуването, трябва да видя и куфарите. Господ знае кога ще се върнем пак в Лондон, и ако това писмо се бе получило утре, ние щяхме вече да сме заминали.

— О, много ли е належащо да ида, Лафди? Не мога ли да пиша?

— Не, в този случай сигурно трябва да се изпълнят някои формалности. Да се установи самоличността и т.н. Виждам, че ви молят да си занесете кръщелното свидетелство. Ще направите добре да си вземете всички книжа, които притежавате: акт за женитбата на родителите ви, снимките им...

— Но ще изглеждам така, сякаш отивам да получа нещо — възпротиви се Сюзан.

Без да отговори на този въпрос, лейди Хариет натисна звънеца:

— Кажете на Пъркинс да приготви колата за два и половина — каза тя на появилата се прислужница.

След това се обърна към своята любимка:

— Вие ще ми разкажете на чая какво сте правили — продължи тя. — Не бъдете толкова отчаяна. Мислете малко за мен, мое дете. Да знаете колко съм щастлива, че няма да се разделя с вас.

— И аз също съм много доволна — увери я Сюзан, докато очите ѝ се напълниха със сълзи при спомена за смъртта на човека, когото

никога не беше виждала, и който беше нейният единствен роднина.

* * *

Бюрото на господин Фарадай се намираше на Ченсъри Лайн. Като влезе в кабинета на нотариуса, я посрещна един стар човек със строга външност и много пестелив в думите си. Той стана зад своето широко бюро при нейното влизане и бащински я поздрави.

— Трябва да се извиня — започна бързо Сюзан. — Лейди Хариет, при която работя, настоя да се отзова днес на вашата покана, тъй като утре заминаваме за провинцията.

— А, лейди Хариет, чудесно — повтори господин Фарадай. — От семейство Сюрей, нали? Какво е вашето положение при нея?

— Аз съм нейна секретарка.

— Е, без съмнение много добра секретарка, която тя, за съжаление, ще трябва да загуби — каза усмихнат нотариуса.

— Но вече няма никаква причина да я напусна... сега. Естествено, щеше да бъде друго, ако беше жив моят чичо.

Тънките устни на стария човек се извиха в усмивка:

— Драга госпожице, вашето положение сега се изменя. Имам тук копие от завещанието на нашия клиент, господин Виктор Леру, и...

Сюзан го спря с жест, тъй като той се готвеше да отваря една голяма папка.

— Кажете ми нещо за чичо ми. Аз не знам нищо за него.

Господин Фарадай се облегна в своя фотьойл. Наистина тази клиентка беше доста особено и симпатично момиче.

— Като личност ние не го познаваме почти никак — отговори той, като преплете ръцете си. — Той е идвал само веднъж в Англия. Всички останали години след това е прекарал в Канада. Но, както разбрах, той е бил много чудат човек. Вън от работите си е водил напълно затворен живот.

— Казвате „вън от работите си“?

— Това ви учудва? Защо?

— В нашето семейство всички са били офицери.

— Ако всички са били, вашият чичо е направил изключение. Той е избрал много по-ползотворна кариера, в която се е проявил бляскаво,

ако може така да се каже.

— От какъв род са били неговите работи?

— Дървен материал за строителството. Много гори са били негово владение — обясни господин Фарадай. — Той е бил един от най-големите магнати на Канада, познат под името „Кралят на Шарпен“.

— Колко е тъжно да си помисли човек, че след като цял живот е печелил пари, той е умрял в момента преди да дойде в Англия, за да започне нов живот — промълви разстроено младото момиче.

— Волята на провидението е тайна за хората...

Господин Фарадай произнесе тези думи с някаква двусмисленост.

— Има — продължи той — все пак една компенсация на съдбата поне за неговите близки хора. Така плодовете на неговия труд ще трябва да бъдат дадени на неговата племенница, която естествено го наследява.

Сюзан наведе глава.

— О, аз никога не съм искала това — каза тя. — Напротив, бих предпочела да беше дошъл. Затова не желая да взема нищо.

— Ето една екстравагантност, наистина — извика господин Фарадай, тъй като тази декларация го накара да излезе от своя тих и спокоен тон. — Кой има тогава право на това щастие освен вие? И, от друга страна, това е изричната воля на господин Леру — вие да бъдете негова наследница.

Нежна розовина обагри страните на младото момиче.

— Искате да кажете, че той ми е оставил някакво наследство? — попита тя.

Господин Фарадай повдигна рамене.

— Наследството, моя мила госпожице, е нещо относително — заяви той. — Но аз мисля, че все пак малко хора стават богати изведнъж с половин милион лири стерлинги.

— Половин милион?... — повтори Сюзан като ехо. — Половин милион лири!... Но тогава... тогава... аз ще мога да отида в Египет — промълви тя тихо.

— В Египет и навсякъде по света, където ви харесва — отговори нотариусът с усмивка. — Всичко можете да правите в бъдеще.

Тя се засмя тихо:

— Преди известно време казах на шега на двама мои приятели, че ще направя пътешествие до Египет, ако стана милионерка.

— Без да помислите колко близко до действителността е била вашата мечта — отвърна със снизходителен тон господин Фарадай.

— Но сигурен ли сте, че няма някаква грешка. Наистина ли аз наследявам всичко? Това ми се вижда тъй странно!

Нотариусът наведе глава.

— Никакво съмнение няма в това. Донесохте ли вашите документи?

Сюзан му подаде свитъка, който извади от чантата си.

— Вие трябваше малко да ме подготвите за тази новина — каза тя. — Аз съм просто смаяна.

— Мое мило дете, аз се помъчих да сторя това още при вашето идване — протестира нотариусът. — Но вашето внимание беше насочено към други неща...

— Истина е. Дори и сега мисля, че не заслужавам това — каза тя. — О — сети се тя изведнъж, — аз ще трябва да си ида бързо, за да кажа на Лафди. Каква изненада ще бъде това за нея.

— Вие говорите за лейди Хариет? Наистина, това ще бъде приятна изненада, но на нейно място бих съжалявал — продължи господин Фарадай.

— Защо? О, аз не мисля да я напускам... или пък само за кратко време.

Тя си повтаряше това в автомобила, който я връщаше вкъщи. Не, тя няма да напусне своята мила Лафди, която се показва толкова добра към нея, когато беше в незавидно положение. Но колко различно беше всичко сега!... И какво щеше да си помисли Чарлз Мерл?...

Като си зададе този въпрос, Сюзан странно сбърчи веждите си. Най-после в Бъркли Скуър! Колата още не беше напълно спряла, когато тя скочи пъргаво на тротоара.

— Къде е нейно превъзходителство? — попита тя слугата, който я посрещна.

— В своя будоар, мис. Заповяда да се сервира чая, щом дойдете.

Лейди Хариет беше седнала в един фотьойл пред огъня с глава, отпусната върху възглавницата.

— Тя е заспала, бедната Лафди — каза си Сюзан, — сигурно се е уморила.

И тя се приближи към нея на пръсти. Но когато очите ѝ се спряха по-продължително върху неподвижното лице, я обзе ужасно безпокойство и съмнение. Колко свити бяха устните ѝ... и колко бледо беше лицето ѝ! Тя бързо постави ръка върху студените пръсти на старата дама... Това беше неестествена студенина.

Като сдържа вика си, Сюзан натисна силно звънеца. Камериерката се яви веднага.

— Телефонирайте на сър Джоузеф. Мисля, че лейди Хариет е болна — заповяда тя с уплашен глас.

С бърз жест камериерката се обърна към своята господарка.

— Боже мой! — изкрещя тя. — Но тя е мъртва... тя е мъртва.

— Мъртва!... — повтори ужасена Сюзан.

— Свършено е. Миледи не е вече жива — каза съкрушено слугинята. И, като падна на колене, тя високо захлипа...

ГЛАВА IX

Еlegantна тълпа седеше около малките маси, които изпълваха терасите на „Шепърд“, един от най-добрите хотели в Кайро. Сюзан слезе от таксито, следвана от Джоузефин Мерл. Двете млади момичета, пленителни в семплите си костюми от тънък бял лен, преминаха въртящата се врата, следвани от много погледи.

— Тази мис Леру е наистина забележително красива — каза младата Сади Гуш, като се наведе над своята леля, госпожа Терли. — Тя ми е много симпатична и бих искала да се запозная с нея.

— Леру е име, което не изглежда английско — забеляза един много мургав мъж, който седеше край двете дами.

— Разбира се, графе — отговори госпожа Терли. — И в Америка има много Леру, преселници — французи. Единственият англичанин с това име, когото познавам, беше прочутият „Крал на Шарпен“, който умря наскоро. Както ми казаха, той е оставил наследство, което се изчислява на повече от половин милион лири.

— Може би тя е негова дъщеря.

— О, не. Виктор Леру не беше женен.

— Или негова племенница. Във всеки случай тя е богата. Зная, че заема със своята приятелка чудесен апартамент в хотела и че е ангажирала също един професионален преводач — вметна Сади Гуш.

— За отбелязване е, че госпожица Сади е много добре осведомена — забеляза този, когото лелята нарече „граф“.

Още детинското лице на русото момиче се изчерви силно.

— Аз само чух тези подробности, като минавах край рецепцията — протестира тя. — Мисля — допълни тя с гаменски тон, — че ушите са направени, за да чуват, граф Рюпел!...

Макар че този отговор не се понрави много на мургавия мъж, той не направи нищо, което би издало това. Не беше ли разрешено всичко на една богата американска наследница?

През това време Сюзан и нейната приятелка бяха влезли в малкия салон на техния апартамент и говореха за следобедните си

проекти.

Преди да пият чая си с Рони, те бяха отишли да разгледат старата крепост на Кайро, където беше временният гарнизон на неговия полк. Тези зидове очароваха Сюзан: огромната историческа крепост, обвеяна с безбройни легенди от средновековието и със спомени от епохата на Мамелюк; нейните назъбени укрепления, откъдето погледът обгръщаше целия град; с куполи, които блестяха под пурпура на залеза. Крепостта беше така величествена в този непознат, мистериозен свят, неразбираем за младата западноевропейка.

Ясно беше, че Джоузефин възприемаше нещата съвсем не толкова романтично. Тя беше по натура повече реалистка и, следователно — по-практична. Беше доволна от доброто настаняване на Рони в казармата, от чудесния чай, който той сам ѝ сервира... Тя оцени също и компанията на един млад офицер, Марвин Бароу, който беше поканен от нейния брат.

— Симпатично момче — съгласи се Сюзан в отговор на хвалебствията, с които го отрупа Джоузефин. — Сега ние трябва да организираме програмата на нашите вечери, мила — допълни тя.

Това бяха танцовите забави, уреждани в „Шепърд“, на които те поканиха младите офицери.

— Какво вино ще пием на вечерята? Аз мисля, че най-подходящо ще бъде шампанското.

Джоузефин я погледна и в нейните тъмни очи пролича удивление, примесено с ужас.

— О, Сюзан — възнегодува тя, — вие вършите глупости.

— Не се вълнувайте, Джоузефин. Не съм започнала още да правя дългове.

Постоянните забележки, които ѝ правеше нейната приятелка за голямата ѝ разточителност, я забавляваха. По свои лични причини, които не издаде на никого, Сюзан запази тайната на своето богатство, което беше наследила от чичо си. Джоузефин вярваше, че пътуването до Египет е заплатено със сумата, която лейди Хариет беше оставила на своята любимка в завещанието си — особено благоволение, което беше предизвикало много критики в обществото. Обаче Сюзан не се подвоуми да похарчи огромни суми от своя личен капитал. Някога навярно истината щеше да се разкрие. Дотогава тя искаше да остане Сюзан Леру от миналото, готова винаги да понесе всякакви

превратности. Тя желаше да я ценят или обичат заради нея самата, а не заради многото ѝ пари.

— Коя рокля ще облечете? — попита тя Джоузефин.

— Роклята от розов жоржет — отвърна Джоузефин. — Не мислите ли, че ще бъде много официална?

— Но не, не. Направете се колкото може по-хубава. Тази вечер е вашето представяне в обществото.

— А вие кой тоалет ще облечете?

Сюзан помисли един миг.

— Роклята от сребърно ламе, която ще хармонира чудесно с лунната светлина — реши тя.

Преди заминаването си от Лондон тя успя да удовлетвори своя изтънчен вкус към хубавото, като купи цяла дузина рокли, модели на най-известните шивачи, цените на които просто биха вцепенили бедната Джоузефин, ако ги беше узнала. Това пътуване до Египет, на което Сюзан се беше решила след смъртта на лейди Хариет, ѝ действуваше сега като лекарство, и ѝ беше възвърнало любовта към живота. Веднъж решила да вземе със себе си Джоузефин, тя изпитваше особеното удоволствие да играе ролята на благодетелка в очите на такъв властен роднина като лорд Гетрин. Лордът, естествено, знаеше за нейните проекти. И какво ли си казваше той сега, мислеше тя, като научаваше подробности, за характера на това пътуване, тъй като Рони не можеше да скрие нищо от него в писмата си? Най-изискан лукс..., най-добрият хотел..., собствен преводач и т.н.

Джоузефин мислеше, че живее в някакъв сън от „Хиляда и една нощ“. А и Сюзан се забавляваше от оценките на другите и особено на лорд Гетрин по този въпрос. Но тя не беше ли свободна? Да, тя щеше да продължава да живее по свой вкус, да прави това, което ѝ харесва, и то толкова дълго, доколкото играта я забавляваше.

Двамата млади мъже пристигнаха точно в определения час, очаровани от перспективата, която им откриваше тази вечер и решени да се отдадат напълно на това удоволствие.

Ако удоволствието на Рони носеше печата на една по-дълбока причина, която той не повери на своя приятел, Марвин от своя страна се чувствуваше силно привлечен от спомена за малкото момиче с черни очи, с което се беше запознал след обяд и което му направи дълбоко впечатление.

Джоузефин от своя страна също виждаше в това едро момче с атлетическа фигура, руси коси и засмяно лице истинския герой на своите мечти, нещо подобно на прекрасния принц от приказките.

През цялото време, докато трая вечерта, Сюзан наблюдаваше вълнението, възбудата и руменината на своята приятелка, нейният звънък смях отговаряше живо на остроумните шеги на Марвин, който се показва много забавен. Тази вечеря беше само встъпление към танците. Ресторантът и всички други зали бяха претъпкани. Английската колония не изпускаше случай да присъствува на тези веселби. Но никоя друга група не привличаше толкова много вниманието на всички, както четиримата млади хора, пълни с красота и очарование.

Сюзан от своя страна беше блестяща домакиня. Рони Мерл, седнал от дясната ѝ страна, виждаше нейния голям успех. Красотата ѝ, подчертана от сребърната рокля, го упои повече, отколкото пенливото шампанско, което искреше в чашата му.

Той също като сестра си беше поразен от скъпия живот, който тя водеше още от своето пристигане в Кайро. Въпреки това той се чувствуваше щастлив, че младото момиче бе дошло тук, където беше и той самият. А това, за което не смееше да помисли... за голямото разточителство, той за нищо на света не би си позволил да я критикува. Ако на Сюзан правеше удоволствие да прахосва цялата сума, завещана ѝ от лейди Хариет, това беше само нейно право.

Още при влизането си в главния салон Сюзан беше заинтересована от космополитната група, която го пълнеше.

— Колко различни раси! — възкликна тя след малко. — Мисля, че ако бях гъркиня, ливанка или някоя друга, тази страна би имала за мен същия чар и привлекателност и биха се отнасяли също така добре към мене.

— Същият чар — отговори Марвин Бароу, като се смееше неудържимо. — „Дейго“ са известни тук като ненаситници.

— Бих желала да ми дадете известно обяснение по названието „дейго“ — каза Сюзан, като хвърли весел поглед към своя гостенин.

— В тази страна това име се дава на всеки, който не е египтянин или англичанин — обясни младият офицер.

— О, Марвин, вие преувеличавате малко — промълви Рони с половин уста.

— Особено се отнася за някои чужденци. Гледайте този тип там със слабата висока фигура на втората маса вдясно. Той е образец — допълни младият човек, като се наведе към Сюзан. — Той като че ли се интересува от нас и не престава да ни гледа най-безочливо.

— Той е със Сади Гуш, малката американка, за която ми казаха, че е мултимилионерка — забеляза Сюзан. — Трябва да е наистина приятно да бъдеш толкова богата — продължи тя, като погледна Рони.

— Това е голяма отговорност — каза последният и наведе глава. — Може да измени много неща.

— Могъщество, почести, приятели... щастие — изброи младото момиче, като натърти на последната дума.

— Що се отнася до щастиято, не съм сигурен — отговори Рони с добър и спокоен глас. — За нещастие има две неща, които не могат да се купят.

— Може би трябваше да кажете „за щастие“ — отговори живо Сюзан. — Ще станем ли сега? — допълни тя, като погледна въпросително своите гости.

— Да — съгласи се Марвин Бароу. — Чувам оркестъра, който свири в хола. Ние можем да отидем да потанцуваме малко, докато се изпразни залата.

ГЛАВА X

В хола вълна от новопристигнали пълнеше масите и те преминаха сред нея, като търсеха място да седнат. Изведнъж Сюзан почувствува, че някой я докосва леко по ръката. Като се обърна, тя срещна приятелския поглед на Сади Гуш.

— Тук има един стол, госпожице, моят кавалер може да стои прав — каза американката, като посочи чужденеца с мургавото лице, когото преди малко беше забелязал Марвин Бароу и който сега веднага стана почтително от мястото си.

— Много мило от ваша страна — отговори Сюзан усмихната, — но аз мога спокойно да стоя права.

— О, мис Леру, моля ви — настоя Сади.

Изненадана, като чу да я наричат по име, Сюзан придоби учудено изражение.

— Аз питах на рецепцията за името ви, понеже толкова исках да се запозная с вас — призна Сади, като почервения.

Тези думи бяха произнесени с такова искрено простодушие, че тази, към която бяха отправени, се трогна.

— Ето моята леля, госпожа Терли — каза американката, като продължаваше обикновените представяния. — И граф Рюпел — допълни тя.

Последният се поклони дълбоко.

— Ще позволите ли един танц, госпожице? — попита той.

Сюзан хвърли поглед към своя изящен бележник, вече изпълнен с мъжки имена. Освен двамата ѝ гости, на страницата бяха записани и новопредставените ѝ господа.

— Мога да ви запиша за номер седми — отговори тя.

Лицето на граф Рюпел показва колко много цени честта, която му е оказана. Тази пленителна англичанка беше привлякла неговото внимание още по време на вечерята и, ако наистина беше племенницата на „Краля на Шарпен“ от Канада, той може би щеше да предприеме нещо. От няколко години той търсеше някоя богата

наследница, която, привлечена от неговата титла, би му дала в замяна своето наследство. Сади Гуш беше твърде мила, но каква разлика между нея и Сюзан.

Младото момиче оцени начина, по който танцуваше новият ѝ кавалер, начин много по-различен от този на английските танцьори. Със съвършен усет към стъпките и ритъма, той притежаваше същевременно и чудна гъвкавост на движенията, която тя никога не бе виждала досега.

Обаче след един или два кръга из танцовия салон тя почувствува лек шемет и предложи да се разходят из градината. Граф Рюпел знаеше, че нищо не беше толкова благоприятно за приятен разговор от лунната светлина на Египет. Докато вървяха бавно по дългите алеи, той ловко насочи разговора към неща, които засягаха младото момиче. Беше ли тя от дълго време в Египет? Какво мисли за тази страна?

Сюзан отговори, като му призна причината за своето пътуване: посещението на гроба на баща ѝ, който беше намерила толкова занемарен в малките английски гробища.

— Той загина при едно надбягване с коне — допълни тя.

— Сигурно е бил офицер в британската войска? — попита той.

Сюзан направи утвърдителен знак.

— О, тези смели и героични войници! — извика графът. — Техните свещени кости покриха толкова много страни по четирите краища на земното кълбо. Аз ги почитам дълбоко. — Пресилено чувство звучеше в тези думи. Под впечатлението на някаква мисъл младото момиче се реши да зададе един въпрос с малко безгрижен тон.

— В Египет ли живеете? — попита тя.

— Аз съм доброволен заточеник тук — отговори той. — Още преди много години разпънах моята палатка в Кайро, въпреки че сърцето ми ще бъде винаги насочено към Румъния.

— О, вие сте румънец?

— Да. Рюпеловци са едно от най-старите семейства в Румъния..., но уви, твърде изпаднали, също като нашата столица, Букурещ, която преди беше център на лукс и радост, а днес е само един плебейски град.

Те бяха излезли от сянката на големите дървета и сега вървяха под сребърната светлина на луната. Сюзан трепна, като чу нейния компаньон да говори за Букурещ. Името на този град я беше накарало

да си спомни за Чарлз Мерл и за отдавнашната трагедия, която ѝ бяха разказали.

— Вашето име Леру — каза графът — показва, че сте чужденка. Може би англичанка?...

— Моят баща беше от френски произход.

— Аз познавах един Леру в Канада — продължи той.

Подтикната от спомените, които се бяха събудили в нея, Сюзан отговори без да мисли:

— Един мой чичо умря наскоро в Канада. Но аз не съм го виждала, докато беше жив...

При тези думи странен блясък се появи в очите на румънеца. И така, това пленително младо момиче беше наистина племенницата на богатия канадец. При това откритие тя стана още по-интересна за него!...

В това време Сюзан погледна часовника си.

— О, Боже мой — каза тя, — следващият танц трябва да е започнал. Какво ще каже този, на когото го обещах?

На вратата на танцовата зала графът се поклони, преди да се раздели с девойката.

— Аз съм на ваше разположение и то за толкова дълго време, колкото престоите в Египет, госпожице — каза ѝ той. — Познавам твърде добре страната и бих могъл да ви покажа някои забележителности, които вашият водач не знае.

— Това е много мило от ваша страна и аз съм възхитена — увери го Сюзан. — Наистина, аз толкова искам да опозная истинския Египет.

Той се усмихна при този отговор.

— Вашият чичероне ще бъде винаги на услугите ви — каза той, като я остави пред Рони Мерл, който примираше в нетърпеливо очакване.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, Рони — извини се тя, като отправи невинните си очи към обезпокоеното лице на офицера. — Но граф Рюпел и аз имаме много интересен разговор за Румъния и забравих часа.

— Граф... кой?

Рони се беше спрял изведнъж с ужасен поглед.

— Аз не ви говоря за дявола — отговори тя, като се смееше. — Казах граф Рюпел... Това е наистина хубаво име.

Рони успя да се съвземе. Той не беше забравил обещанието, дадено на братовчед му. Удивлението му нямаше край, когато разбра кой е кавалерът на Сюзан. Но Рони беше човек на честта и не каза нищо на младото момиче. Обаче беше потресен от мисълта, че неприятелят на Чарлз и негов евентуален убиец се намираше в тяхната компания. Още повече, бе говорил със Сюзан!... Преди всичко той разбра, че трябва да се помъчи да отстрани незабавно от младото момиче този толкова неприятен познайник.

— Този човек не ми вдъхва никакво доверие — заяви той, като обви с ръка талията на момичето и започна да танцува.

Сюзан се разсмя.

— О, бедният човек, защото не е англичанин...

— Съвсем не е заради това — протестира Рони. — Аз познавам чужденци, които са ми много симпатични. Но тази личност...

Той направи жест на отвращение.

— Нещо лошо ли знаете за него?

Той се подвоуми един миг, след това се реши:

— Е, добре, да. Той има много лоша репутация в Кайро. Той е един декласиран тип, който се среща често със съмнителни личности и не по причина на народността си е имал доста неприятности.

Сюзан остана мълчалива една минута. Беше свела клепачи.

— Тук аз съм само прелетна птица — отговори най-после тя, — затова не трябва да съм много придиричива в моите познанства. Граф Рюпел може да ми бъде много полезен, тъй като ще ми покаже някои интересни неща.

Рони простена в себе си, като знаеше много добре с какво презрение се отнася Сюзан към мнението на обществото. Той се опита с друг довод.

— Не се отнася само до вас — подхвърли той. — Трябва да помислите и за Джо. Аз не искам да я виждам в досег с такива хора.

Той почувствува как се изопна финото тяло, което се опираше на ръката му. Сюзан с мъка сдържаше гнева, който я обземаше.

— Що се отнася до Джоузефин, може да не се безпокоите — каза тя. — Ще се постарая да бъде далече от него. В обществото на граф Рюпел ще бъда само аз и то сама.

— Боже мой! Но аз и не мисля за нея! — извика нещастният Рони с явна непоследователност. — Вие знаете, че не ме интересува

толкова Джо, колкото вие.

В този миг девойката, предмет на това разискване, мина близо до тях, танцувайки с Марвин Бароу със сияещо от щастие лице.

— Джоузефин и капитан Бароу изглеждат чудесно — забеляза тихо Сюзан. — Мисля, че имате доверие в този офицер. Това е толкова голяма отговорност: да имаш сестра, която трябва да надзираваш, нали?

За втори път Рони простена вътрешно. Но той нямаше вече сили да отговори.

* * *

След като беше влязла във връзка със Сюзан вечерта на бала, Сади Гуш побърза да си създаде с нея по-добро познанство. Тя представи Сюзан на всички свои познати като своя нова приятелка. Така се образува доста многобройна група, която живееше под един и същ покрив и имаше една и съща цел: да прекарва весело времето, като организира всеки ден най-интересни и приятни експедиции. Ходиха до пирамидите, претършуваха пазара, изкачиха се нагоре по Нил с дълги тесни лодки, посетиха джамиите и музеите и накрая дочакваха залеза на слънцето в безкрайната пясъчна пустиня.

Сюзан не можеше да не се трогне от наивното обожание, което изпитваше към нея младата американка. От друга страна тя не можеше да се откъсне от вечната четворка, която образуваха Марвин, Джоузефин и Рони с нея самата. Понякога, когато ѝ се приискваше да се присъедини към екскурзиантите, това явно се забелязваше, тъй като групата изведнъж нарастваше с няколко нейни поклонници. Но друг път настроението я караше да остава сама или да скита из Кайро само с наетия преводач.

Тя излизаше понякога и с граф Рюпел, който я съпровождаше в арабските квартали, където ѝ показва няколко харема и ѝ даде възможност да види отблизо живота на туземците, малко познат на останалите европейци.

Без да обясни защо, румънецът избягваше грижливо нейните приятели от „четворката“, като се извиняваше винаги, че не обича светския живот. Всъщност той не можеше да не забележи приликата,

която съществуваше между Джоузефин, Рони и човека, към когото изпитваше смъртна омраза. Една справка за името Мерл в алманаха го осветли достатъчно. При това откритие той предпочете да остане настрана от брата и сестрата.

Сюзан от своя страна беше забелязала големия белег от заздравяла рана, който прорязваше дясната буза на нейния нов познайник и това ѝ напомни веднага за дуела, за който ѝ беше разказвала лейди Хариет. Тя се питаше, дали случаят не я беше поставил лице в лице със стария противник на лорд Гетрин. При това странно съвпадение нейното любопитство се беше изострило и при техните срещи тя се мъчеше да насочи разговора към това, което я интересуваше.

При това Сюзан не говореше никога на своите приятели за излизанията си с графа. Тя криеше това. Забележките на Рони вечерта на бала много я бяха засегнали и тя си беше дала честна дума, че няма никога да спомене името Рюпел в присъствието на Джоузефин.

В това време, без да е специално осведомен за нещо, Рони беше твърде влюбен, за да не усети, че ставаше нещо. Това го измъчваше. Понеже имаше голяма вяра в Сюзан, не можеше да допусне, че тя би могла да изпитва действителна симпатия към този съмнителен чужденец. Обаче, ако просто от женско кокетство тя малко го е окуражила, ще се компрометира, мислеше си той. Най-сетне, отчаян, той реши да пише на братовчед си, да помоли да го освободи от дадената дума по отношение на граф Рюпел. Ако Сюзан узнае кой бе всъщност този човек, а също и за атентата, който той навярно беше устроил, продължаваше да разсъждава Рони, тя ще се отдръпне веднага от него. В своята добродушна наивност Рони не се и досещаше, че именно същността на това откритие беше тайната за интереса, който изпитваше младото момиче към графа.

И една друга личност беше живо заинтересована от новото поведение на графа. Това беше Сади Гуш. Още от своето идване в Египет тя беше свикнала да се вижда заобиколена с внимание от този човек и сега почувствува неговото отдалечаване. Но не съжаляваше за него. В нейните очи младият Рони Мерл беше по-привлекателен и пленителен, отколкото този човек със студена външност. Очевидно не ѝ беше нужно дълго време, за да узнае чувствата на хубавия офицер към Сюзан, но беше разбрала също, че това увлечение е безнадеждно.

Тогава, защо не? Много млади мъже ѝ се възхищаваха и я ухажваха. Когато Рони разбереше, че младата англичанка не е за него...

Съвсем различно беше мнението на леля ѝ по този въпрос. Добрата стара дама изпитваше дълбоко огорчение от оттеглянето на граф Рюпел, титлата на когото имаше голямо значение за нея.

„Племенницата ми, графиня Рюпел...“ — ѝ се струваше много по-хубаво, отколкото само скромното „госпожа Мерл“.

Тя харесваше у графа и израза на лицето му, който, както забеляза, беше ту студен, ту пък необикновено весел. Тя изказа своето впечатление от него един следобед, когато пиеше чай на терасата на „Шепърд“ заедно с племенницата си, Сюзан и Джоузефин. В отдалечен ъгъл седеше самият граф Рюпел, който имаше за гост един египтянин, много висок на ръст, облечен в копринен кафтан и с глава, увита в разкошен тюрбан.

— Не мога да разбера симпатиите на този човек към туземците — заяви лелята, като хвърли поглед към тях. — Аз съм уверена, че този шейх е конспиратор и бих искала да зная какво крои.

Сюзан, лениво изтегната в един люлеещ се стол, изпусна без да отговори синкав облак дим, игривите кръгчета на който проследи с очи.

— Той никак не прилича на истински шейх, такъв, какъвто си го представях аз — каза Сади с гримаса.

Нейните представи се свеждаха винаги до това, което виждаше във филмите, и в този случай тя си мислеше за нещастния Рудолф Валентино в ролята му от „Шейхът“. Наистина, този шейх съвсем не приличаше на него.

— О — извика Джоузефин, като преглеждаше колоните на „Египтиян Газет“. — Знаете ли кой е пристигнал в „Семирамида“, Сюзан? Мета Авелинг и нейният съпруг.

Сюзан прочете на висок глас през рамото на Джоузефин:

— „Между най-видните посетители на хотел «Семирамида» са маркиз и маркиза Стюдлей...“

При произнасянето на титлата двете американки наостриха уши.

— Ваши приятели? — попита госпожа Терли с глас, който се мъчеше да бъде безразличен.

— О, само познати — отговори Сюзан, като се отпусна в стола си. Тя си беше спомнила деня, в който Чарлз Мерл след една сватбена

церемония се беше отбил при лейди Хариет.

— Ако ги срещнем — промълви Джоузефин, — аз съм сигурна, че ще я позная от нейните портрети из вестниците.

— Те правят без съмнение сватбеното си пътешествие — каза Сюзан. — Имах случай да видя Мета Авелинг на черква при един прием в „Грет Хестерс“. Ето, че сега тя има и титла, благодарение на своето богатство.

— Много ли е богата? — попита Сади.

— Мисля, че да.

— И тя се е омъжила за маркиз! — въздъхна госпожа Терли. Ако само нейната мила Сади би могла да последва един такъв добър пример.

Но Сади в момента мислеше за съвсем друго нещо.

— Имате ли някакъв план за утре? — попита тя Сюзан. — Ще дойдете ли с нас на реката?

Сюзан се усмихна нерешително.

— Не съм сигурна — каза тя. — Аз вече съм ходила там. Разбира се, приятно е, но...

— Но градините, цветята... — настоя Сади.

— Ще видим утре. Тук имам навик да живея ден за ден, без да кроя никакви планове, като следвам само настроението си в момента, по ориенталски обичай... Ах, това ме подсети — допълни младото момиче като стана, — трябва да напиша важно писмо, което да пратя още тази вечер.

И с приятелски жест тя се отдалечи усмихната към хотела, като с мъка сдържаше желанието си да погледне към онази страна на терасата, откъдето граф Рюпел и неговият гост я проследиха с очи.

ГЛАВА XI

— Вашият вчерашен приятел беше ли истински шейх? — попита на другия ден Сюзан графа.

Те бяха на път за „Семирамида“, където имаше следобеден прием с танци. Като отказа окончателно да вземе участие в проектираната екскурзия, тя се остави да бъде склонена за танците след дълга съпротива. Все пак тя се надяваше да види там новата маркиза Стюдлей, която я интересуваше като спомен от старите познати на Лафди от „Грет Хестерс“.

— Наистина, много е злоупотребявано с тази титла — отговори граф Рюпел, като се смееше. — Но Ел Модр е истински шейх. Той заема висок ранг, а къщата му в полето, на пътя за Пирамидите, е истински музей.

В „Семирамида“ Сюзан се огледа продължително наляво и надясно, без да види някого, който малко или много да прилича на Мета Авелинг. Без съмнение, те не се смесваха с обикновената клиентела на хотела.

Но като компенсация тя видя много други хора, офицери от полка на Рони, които той ѝ беше представил в „Шепърд“, и някои бегли познати от Спортния клуб. Струваше ѝ се, че всички те проявяват голям интерес към нея и компаньона ѝ. Като усещаше множеството учудени погледи, които я следваха, тя започна да съжалява, че беше приела поканата на графа. Извършила ли бе наистина грешка, като се явяваше публично сама с него?... Но нали тя виждаше всеки ден млади момичета, които се съпровождаха от техните партньори за танците.

Значи Рони не беше преувеличил, като ѝ представяше Рюпел като човек с лоша репутация?

Без да иска нейните мисли бяха повлияли малко върху отношението ѝ към него. Той никога не беше я виждал така разсеяна, толкова мълчалива.

— Уморена ли сте, госпожице? — попита той след няколко продължителни танца.

— Да, не трябваше да идвам — отговори Сюзан. — Аз ви предупредих, че не съм в настроение да танцувам. По-добре е да си вървим.

— О, аз съм отчаян! — възкликна той. — Толкова рано... Още е едва пет и половина.

— Какво от това. Аз бих желала да съм в хотела преди завръщането на другите.

Преди да достигнат до изхода, едно внезапно чувство я накара да обърне глава към трима души, седнали на една маса вляво — жена и двама мъже.

Без мъка Сюзан позна правилното лице на новата маркиза Стюдлей. Стройният млад човек до нея не можеше да бъде друг, освен съпруга ѝ, но другият...

Дъхът на Сюзан спря... Чарлз Мерл, тук... в Египет... Чарлз Мерл, за когото мислеше само преди минута.

Той не я гледаше, но, както се беше навел леко напред, наблюдаваше нейния кавалер със своите сиви очи, подигравателни и презрителни едновременно. Сега Сюзан не можеше да се съмнява, какво представлява графът всъщност. Но имаше още нещо в очите на Чарлз Мерл, нещо, което Сюзан не можа да разбере.

Много бързо тя премина въртящите се врати, следвана от Рюпел. Личеше, че той беше забелязал само своя неприятел. Като в някакъв сън тя машинално следеше разговора по време на пътуването им и изпита голямо облекчение, когато се сбoguва с него пред входа на „Шепърд“.

* * *

— Как мина вашата разходка?

Сюзан прелистваше разсеяно една книга, когато два часа по-късно Джоузефин влезе в малкия салон.

— О, градините бяха много приятни. Пихме чай на тревата...

— И какво?

— Нищо. Ние се разхождахме, госпожа Терли остана да плете...

— Да плете... Да, това именно правят обикновено овчарките... Надявам се, че Сади е доволна — продължи Сюзан, като забеляза, че Джоузефин не говореше нищо за Марвин Бароу.

— О, тя не остави Рони на мира, но ако го харесва, това е съвсем смешно, тъй като самата тя страшно му омръзна.

Сюзан гледаше нагоре едно интересно отражение на светлината върху тавана.

— Защо да му омръзне? — каза тя с укор. — Тя е мило и приятно същество, което се е увлякло твърде много по него.

— За един следобед само, предполагам — отговори Джоузефин с твърд глас. — Но Рони не би се оженил за нея, вярвайте ми.

— Боже мой, мислите ли?... Лудост ще е да остави да му се изплъзне такъв шанс.

Очите на Сюзан бързо се бяха отместили от тавана.

— Никога! — повтори със сигурност Джоузефин. — Рони не се лакоми за пари.

— Парите са доста полезни, мила. Милионите на Сади биха го издигнали веднага нависоко в обществената стълбица.

Като не искаше да влиза в спор и уверена в своята правота, Джоузефин измени темата:

— Какво правихте вие? — попита тя.

След кратко мълчание Сюзан каза нерешително:

— Граф Рюпел ме придружи до „Семирамида“, където имаше чай с танци — отговори тя с най-естествен глас.

Тя не можа да спомене за Чарлз Мерл. Присъствието му тук предизвика у нея крайно удивление. Затова тя предпочете да премълчи истината.

Погледът на Джоузефин изразяваше открито недоумение. Като не желаше да ѝ обяснява нищо около графа, Сюзан продължи:

— Срегнах лейди Стюдлей в хола. Стори ми се много красива.

В този миг звънът на телефона прекъсна разговора им.

— Ало, вие ли сте Рони?... Естествено, елате, когато искате... Почакайте, към девет часа...

— Рони каза, че ще ни съобщи голяма новина — каза тя после на своята приятелка. — Ще дойде като свърши работата си. Ще направите добре, мила, да отидете да се преоблечете. Ще вечеряме набързо и ще го почакаме на терасата.

Когато младото момиче се отдалечи, по лицето на Сюзан премина израз на облекчение.

Нямаше никакво съмнение, каква беше новината, с която се готвеше да ги изненада. Вероятно лорд Гетрин беше уведомил за своето пристигане братовчед си по телефона или пък сам го беше навестил в казармата. Но това, което я занимаваше най-вече, не беше начинът, по който е съобщил за идването си, а причината на това пътуване.

От кого или от какво беше привлечен той в Кайро? „Не, във всеки случай, от твоите хубави очи, Сюзан, моя мила“ — си каза тя сама на себе си с насмешлива гримаса.

На терасата след вечеря тя слушаше разказа на Рони, без да издаде с нищо, че бе видяла вече братовчед му.

— А за какво идва той в Египет? — попита изведнъж Джоузефин, развълнувана също както брат й.

— Чарлз не ми даде никакви обяснения — отговори офицерът. — Видях го само за няколко минути. Дошъл е със самолета на един свой приятел, който се опитва да подобри рекорда до Индия и назад. Той ще се установи в един малък оазис в пустинята, защото обича много лова. Така ми каза.

— Един оазис в пустинята..., но това трябва да е великолепно! — промълви Джоузефин с половин глас.

— Той покани Марвин и мене да отидем да прекараме един ден при него, щом се установи и уреди там. Засега той е в „Семирамида“...

— Само вие двамата — въздъхна Джоузефин със съжаление.

— Съжалявам, моя мила, той не спомена за тебе, нито за вас — усмихна се Рони, обърнат към Сюзан.

Лека руменина обагри страните на младото момиче. Чарлз Мерл я беше видял, но не беше говорил за нейното посещение с Рюпел в „Семирамида“.

— Това ще стане при друг случай — допълни младият човек. — Сега какво ще кажете и двете за една разходка с кола?... Луната скоро ще изгрее и ще бъде много приятно да подишаме чист въздух.

Джоузефин се извини, като каза, че има да пише някакво писмо. Тя знаеше добре, че брат й предпочита сто пъти повече да бъде насаме със Сюзан, която за голямо удоволствие на Рони прие с готовност.

Всъщност, мисълта за разходката много се хареса на Сюзан. Тя се чувствуваше трескава сред тази тишина, а особеният лъх на нощния въздух, идещ от пустинята, както и бавното клатушкане на старата кола, теглена бавно от два коня покрай реката, ѝ се струваше прекрасно. Тя потъна във възглавниците на старинната кола, като се загърна по-плътно в пелерината от чинчила, която беше наметнала върху вечерната си рокля.

Постепенно монотонният шум от равномерния бяг на конете по пътя, постлан с чакъл и милувката на лекия вятър произведоха върху нея своето въздействие. Тя като че ли се унесе в лека дрямка. Рони, напълно щастлив да бъде до нея, не чувствуваше нужда да говори. По едно безмълвно съгласие те мълчаха, унесени в чудната тишина.

Младият офицер се почувствува много по-спокоен, след като бе видял братовчед си. Без да го освободи от думата му, лорд Гетрин го беше уверил, че само неговото присъствие в Кайро е достатъчно, за да сложи край на всички намерения на румънеца. Нито за минута младият капитан не се усъмни в правотата на думите на своя роднина. Той хвърли нежен поглед към младото момиче, прекрасната глава на което почиваше спокойно и доверчиво до неговото рамо. Колата се, приближаваше към големия мост на Нил, после го премина и продължи край реката по една алея, заградена от огромни дървета.

— Не ви ли е студено? — попита той.

— О, не!... Чудесно е — промълви Сюзан сънливо.

Докато те говореха, луната изплува внезапно на небето, като покри тъмните развълнувани води на Нил с хиляди сребърни трепкащи звезди.

— Колко е красиво, Рони! — извика тя, като се изправи, изтръпнала пред тази магическа промяна и отвори широко своите златисти очи.

— Да, чудна нощ, нали?

— О, толкова съм доволна, че дойдох — продължи тя, поправяйки гънките на кожената си пелерина около раменете си.

Предшествуван от бръмченето на мотора, един разкошен автомобил, идващ от Мена, бързо се насочи към тях и при разминаването двойката от стария файтон има време да види двамата мъже, седнали в автомобила: граф Рюпел и приятелят му шейхът.

— Шейхът Ел Модр — каза техният колар, като се извърна на мястото си. — Той е много богат човек. Неговият дворец е недалече от тук.

Тъй като клиентите му не отвърнаха нищо, той прекъсна обясненията си и се зае отново с конете.

Рони очакваше, че тя ще каже нещо. Интересуваше го, дали бе забелязала графа и дали й беше приятна тази среща. Но думите на младото момиче не бяха тези, които той очакваше.

— Бих искала да зная — каза тя, — каква връзка съществува между граф Рюпел и вашия братовчед, Рони...

Твърде смаян, за да съобрази, какво да отговори, той я погледна с широко отворени очи. Беше ли това само обикновено предположение или пък румънецът й беше говорил? Но каквото и да беше, той се чувствуваше обвързан от дадената пред Чарлз дума.

— Какво ви кара да мислите така? — успя да попита най-сетне той.

— Много просто, като две и две четири — отговори Сюзан. — Аз зная от лейди Хариет, че лорд Гетрин е имал някакъв дуел с един румънец в Букурещ, а граф Рюпел идва именно от този град.

— Вашата аритметика е много прибързана, моя мила — отговори Рони облекчено. — В Букурещ има много румънци. Във всеки случай — допълни той, — Чарлз не би могъл да има работа с подобна личност.

Сюзан се усмихна. Бедният Рони!... Дипломатията не беше неговата силна страна.

— ... И — продължи той горчиво, — ако Чарлз има неприятели, те са също и мои.

* * *

— Значи лорд Гетрин е ваш братовчед?

Лисичите очички на Сади се спряха върху Джоузефин, като издаваха, колко голямо значение имаше за нея това роднинство.

— Само по втора линия — отговори младото момиче, усмихна се и погледна Сюзан.

Триото беше събрано по обичая си върху терасата на „Шепърд“, за да изпият по едно порто в очакване на вечерята.

— Какъв е той? Граф или виконт? — продължи любопитно Сади.

— И двете — отговори Сюзан, в очите на която премина пламъче на подигравка. — Той може да нареди още половин дузина подобни титли след името си.

— Какво прекрасно нещо е вашата английска аристокрация! — въздъхна американката. — Вие казвате, че лорд Гетрин се е настанил в пустинята?

— Да, моят брат и капитан Бароу отидоха днес на лов с него — обясни Джоузефин с известна гордост в гласа.

— Аз винаги съм молила леля Тереза да отидем за по-дълго време в пустинята, но тя никога не се е съгласявала заради черните, които според нея са много опасни.

— Но вас ви очакват много по-големи развлечения в Луксор — увери я Сюзан, като намекваше за една голяма екскурзия в Горен Египет, проектирана от двете американки. Бяха се решили на това пътешествие, защото археолозите току-що бяха открили нова огромна гробница.

— Не вярвам — каза Сади, като се намуси. — Освен ако не се съгласите и двете да дойдете с нас.

— Това не е изключено.

Джоузефин веднага протестира:

— О, Сюзан, това ще струва много скъпо!...

— Но ние ви каним, ако желаете — извика живо русата Сади. — Аз и леля ми ще бъдем много доволни...

Сюзан прекъсна бързо предложението:

— Не са парите, които биха ме спрели — заяви тя. — За кога е предвидена екскурзията?

— За идната сряда. Тържественото откриване на гробницата е насрочено за четвъртък. Ние ще заминем сутринта, а ще се върнем в Кайро точно в събота вечер.

— Хм! — каза бавно Сюзан. — Ако Рони и капитан Бароу биха могли да се освободят от работата си, ще бъде много приятно да ни съпроводят. Какво ще кажете вие?

Радостният вик на двете момичета свидетелствуваше за тяхното одобрение.

— Добре, ние ще ги уведомим, щом ги видим, и...

Тя спря при вида на едно такси, което навлезе в двора на хотела.

— Говорим за вълка...

Двамата офицери слязоха от колата и дойдоха бързо при тях.

— Още една минута закъснение при връщането и щях да умра от жажда — обясни Рони. — Пясъкът в пустинята предизвиква голяма жажда.

— Не ви ли липсвах поне малко? — питаше в същото време Марвин Бароу и се усмихваше на Джоузефин, до която естествено беше заел място.

Но преди тя да може да отговори, Сюзан взе думата, като разказа на двамата млади мъже за екскурзията до Луксор. Докато я слушаха, те си размениха няколко изразителни погледа.

— Съгласен съм — каза Марвин с жар.

След като Рони даде своята дума, започнаха да обсъждат подробностите по приготовленията за проектираната екскурзия.

— Сега разкажете ни как прекарахте — предложи Джоузефин, след като бяха обсъдили всички въпроси.

Двамата приятели отговориха едновременно с най-различни възторжени възклицания.

— Помислих, че съм при персийския шах — увери ги Бароу.

— Шатри за приеми..., шатри за почивка... всички покрити с ориенталска коприна. Разкош от първа степен... хубави вина... красота, нали, Рони?

— Прекрасно, прекрасно — заключи Рони. — Чарлз е нещо изключително.

— Вие ли бяхте единствените поканени? — попита Сюзан.

— Не, бяха и Стюдлей. Негови добри приятели от дълго време.

— Значи, не се излъгах — промълви Сюзан.

— Джоузефин придоби отчаян вид.

— Лейди Стюдлей е много красива, нали? — каза тя с променен глас.

— Понякога съвършенството е грешка — отговори Бароу. — Струва ми се, че тя не е много на мястото си в пустинята. Ролс-ройс би й отивал много повече, отколкото една камила. Аз предпочитам съпруга й.

Джоузефин се успокои и започна да се смее. През това време Сюзан размишляваше:

„Той сигурно щеше да покани и Джоузефин, ако не бях аз. Жалко за нея. Но той няма защо да се страхува. Ако беше ме поканил, никога нямаше да приема.“

В същия миг, като по някакво странно съвпадение, Рони Мерл извика:

— Дявол да го вземе, щях да забравя! Чарлз ме натовари да ви покана и двете на обед при него за другия вторник. Ние ще ви придружим.

— О, какво щастие!...

Сините очи на американката изразиха нейното голямо желание. Като пренебрегна техния зов, Рони се обърна към Сюзан.

— Вие приемате, нали?

— Това не е много сигурно — отговори тя. — Ще ви отговоря скоро.

— О, Сюзан, какво има да мислите? — протестира Джоузефин.
— Не искам за нищо на света да изпуснете подобно нещо.

ГЛАВА XII

— Мис Леру! Какво щастие за мен да ви срещна!...

Тази сутрин Сюзан беше седнала пред тезгяха на господин Хатум, стопанин на едно от най-известните дюкянчета в базара на Моске. Тя се занимаваше с избора на кехлибарена огърлица, която мислеше да купи за предстоящия рожден ден на Джоузефин. Искаше да ѝ направи хубав подарък.

Идването на граф Рюпел не ѝ беше приятно и щеше да ѝ бъде още по-неприятно, ако узнаеше, че тази среща беше нагласена и че румънецът я беше следил още от излизането ѝ от хотела.

Въпреки това той се показва много услужлив към нея и тя трябваше да си признае, че неговите съвети улесниха покупките ѝ. Тъй като не намери никаква огърлица по свой вкус при Хатум, той я съпроводи до другия край на базара в един малък магазин, където изложените неща бяха великолепни и където един истински познавач ѝ показва стара огърлица, кехлибарите на която, потъмнели малко от времето, напълно отговаряха на нейния вкус.

— А сега, какво ще кажете, ако отидем да изядем по един сладолед или да изпием по едно кафе при Кропи? — предложи графът весело.

Той отвори пред младото момиче вратата на дъсченото дюкянче и Сюзан, влизайки в полутъмното преддверие, изведнъж се озова лице в лице с Чарлз Мерл.

Чарлз Мерл, който току-що беше влязъл в малката сладкарница, се отдръпна при вида ѝ и свали шапка. Очите му след това се спряха върху граф Рюпел и бързо се помрачиха, като придобиха студения блясък на стомана. Мина един миг. Сюзан събра мислите си, за да се опита да направи едно добро или лошо представяне.

— Лорд Гетрин... Граф Рюпел... — промълви тя.

— О — бързо отговори Чарлз Мерл, — аз съм се срещал вече с господина... при доста забележителен случай.

Неговият поглед не изпускаше лицето на румънеца, гласът му имаше металически рязък звук.

Графът потрепери при това оскърбление. Неговите черти се изкривиха.

— Вие... вие... — прошепна той.

И, сякаш съскайки, той продължи да говори на непознат за Сюзан език, като хвърляше порой от думи, силата на които предизвика само усмивка по устните на англичанина. Пълна противоположност на своя противник, Чарлз Мерл запази отчайваща студенина и със своето достойно държание остана господар на положението. Сюзан беше объркана, ужасена. Защо тази разлика в държанието на двамата мъже? Те се бяха били по-рано и, ако беше разбрала добре, лорд Гетрин беше победителят, макар че графът го бе извикал на дуел. Защо тогава графът се държеше като виновен пред своя враг?

— Ние ще направим по-добре да отложим за по-късно това обяснение — каза англичанинът с присъщия му тих и безразличен глас. — За днес вие може да се оттеглите. Мис Леру ще ви извини, аз съм сигурен.

Последните думи бяха произнесени като заповед.

Сюзан потрепери. Щеше ли нейният кавалер да се съгласи да бъде така третиран?... Или тази капка щеше да прелее нашата?... За нейно най-голямо учудване той се задоволи само да ѝ отправи едно лъжливо съжаление и няколко незначителни думи за извинение. После, без да хвърли дори поглед към своя противник, той се отдалечи с бързи крачки в малката уличка, съседна на базара.

— Както вече съм имал случай да отбележа, драмата като че ли съпътствува всичките ни срещи — каза с чужд тон лорд Гетрин на поразената Сюзан. — Аз се извинявам, че трябваше да третирам вашия... вашия кавалер по такъв начин, но мисля, че това е последният път, когато ви виждам в неговото общество.

Пред заповедния тон на тази препоръка младото момиче се изправи гордо, съвсем несклонно да се подчини на тиранията на този деспот.

— Ако вие знаете нещо срещу граф Рюпел — отговори тя, като потушаваше с мъка гнева, който се надигаше в нея, — аз ще ви бъда благодарна да ми го съобщите. След това аз самата ще преценя възможността да прекъсна или да продължа моите отношения с него.

Той смръщи вежди.

— Не е ли достатъчно това, което ви казах. Това са неуместни срещи за едно почтено момиче.

— Това ваше мнение е без значение, щом не ми казвате причините.

И тя вдигна високомерно рамене.

Той я наблюдава един миг и после каза много ядосано:

— Не настоявам ни най-малко по отношение на вас, а заради моята братовчедка, която, мисля, е ваша гостенка и трябва да бъде държана на разстояние от този малко почтен човек.

Явно бе, че Чарлз Мерл беше много раздразнен. Сюзан, като си спомни за същата забележка, направена от Рони, не можа да се въздържи да не се усмихне.

— Вашият интерес към Джоузефин е малко закъснял, не намирате ли? Но успокойте се, графът и тя дори не се познават.

— Много съм щастлив да науча това. И щом сме на въпроса за Джоузефин, разрешете ми да ви кажа — мисля, че вече е крайно време вашето гостоприемство към нея да престане. Вие направихте доста за нея и на мене не ми остава нищо друго, освен да помоля брат й да се погрижи за нейното връщане в Англия.

Сюзан разбра много ясно: лорд Гетрин беше убеден, че тя разполага само с парите от лейди Хариет. Той се беше почувствувал засегнат, защото тя харчеше средства за член от неговото семейство.

— Аз не знаех това до днес — продължи той. — Ако бях уведомен за вашето „гостоприемство“ щях да изменя хода на нещата. Сега, когато зная какво е положението, реших да сложа по-скоро край на това.

О! Как можеше Рони да възхвалява своенравностите на своя царствен роднина? Тази размяна на думи започна да я забавлява.

— Вие сигурно правите сметка на моите по-големи разходи? — каза Сюзан, като вдигна въпросителен поглед към своя събеседник.

— Вашите частни работи никак не ме интересуват — бързо отвърна той. — Това, което зная, е, че вие плащате за нея.

— Но аз също имам облаги от това. Без Джоузефин нямаше да дойда в Египет, тъй като не можех да тръгна съвсем сама. А имам намерение да прекарам още два месеца в Кайро — подхвърли тя небрежно.

Лорд Гетрин промълви няколко думи полугласно.

— Мислех, че имате по-здрав разум — подхвърли той.

Сюзан погледна малкия ръчен часовник, обсипан с диаманти, който обгръщаше китката ѝ.

— О, аз трябва незабавно да си вървя — възкликна тя. — Сигурно се питат вече, какво ми се е случило.

Той слизаше мълчаливо до нея по тясната уличка, пълна с магазинчета.

— Вие ще дойдете в оазиса във вторник, нали? — каза той с уверен тон.

— Не съм получила никаква покана — отговори Сюзан, като го погледна отстрани.

— Рони не ви ли каза?

Тя смръщи вежди.

— О, наистина, спомням си. Той неопределено загатва между другото, че вие ще бъдете този ден у вас — тя леко се засмя. — Но, за съжаление, аз съм заета.

— Другият път вие ще получите лична покана от мен — каза той подигравателно. — И най-важното, вие ще дойдете сама.

Сивите очи я фиксираха изпитателно.

— Не вярвам да стане — отвърна тя.

— Защо? Страх ли ви е от мене?

Те стигнаха пред колата, която очакваше младото момиче. С бързо движение тя се качи и седна.

— О, Боже мой, не — увери го тя, като му отправи пленителна усмивка. — Дори след вашето представяне като самохвалко към графа преди малко!... „Шепърд хотел“ — каза тя на файтонджията.

Но преди конете да тръгнат, Чарлз Мерл бързо беше поел в обратната посока.

* * *

Молбите на братата и сестрата не успяха да изменят решението на Сюзан и накрая Джоузефин, съпроводждана от Рони и Бароу, отиде без нея в оазиса.

Сюзан се отправи следобед към Зоологическата градина, след това отиде да пие чай край езерото „Пеликана“. Тогава видя, че съседната маса е заета от Мета Авелинг и нейния съпруг. Тази близост ѝ напомни за щастливите дни в „Грет Хестерс“ и за нейната мила Лафди. Младото момиче се почувствува малко меланхолично, но не издаде с нищо, че познава младоженците. Но те самите проявиха инициатива.

— Не сте ли били в „Грет Хестерс“, госпожице? — попита я Мега Авелинг, като се обърна към нея.

Сюзан, която хвърляше кейк на лебедите в езерото, бързо се обърна.

— Да, аз бях секретарка на лейди Хариет — отговори тя, като се усмихна.

— Или, по-право, нейна осиновена дъщеря — поправи я лейди Стюдлей. — Спомням си с колко голяма любов говореше за вас добрата лейди Хариет. Лорд Гетрин ни съобщи за вашето присъствие онзи ден в „Семирамида“.

Тя говореше с голяма доброта и Сюзан разбра, че някаква симпатия я привличаше вече към тази млада жена, която се отнасяше така ласкаво и приятелски с една почти непозната своя съотечественичка.

Нейният съпруг, когото тя представи на Сюзан, беше млад, със сериозен вид и блестяща външност. Лицето му изразяваше почтеност и готовност да носи наследствените отговорности, които му тежаха. Имаше нещо царствено в кавалерските му обноски. Наистина, той беше същински джентълмен.

Те разговаряха на брега на езерото толкова непринудено, че Сюзан изпита голямо удоволствие. Двамата младоженци се показаха много мили към нея. Всъщност те оцениха нейния жив ум и радостта ѝ от живота, която тя съвсем непресторено изразяваше. В момента, когато трябваше да се разделят, те я поканиха на вечеря следващия ден в „Семирамида“.

Нейните приятели още не се бяха върнали от пустинята, когато влезе в „Шепърд“, затова тя отиде за малко да се разходи в градината на хотела, преди да се преоблече за вечеря. Беше много доволна, че може да помисли спокойно за неотдавнашните събития.

Какво ще каже лорд Гетрин, питаше се тя, за нейното ново приятелство със Стюдлей? Щеше ли да одобри тази нейна постъпка или щеше да я укори както правеше винаги досега?... Но той не можеше този път да я обвини, че има лоши познанства, както стори това при тяхната ужасна среща на пазара.

В този случай, въпреки нещастния вид на граф Рюпел, Сюзан трябваше да признае, че лаврите от тази война бяха за Чарлз Мерл. Това беше първият случай, в който тя се беше поставила наравно с Мерл, първият случай, в който прояви своята самостоятелност и воля. Дотогава той ѝ беше засвидетелствувал само безразличие, както би се отнесъл с всеки човек извън неговата среда.

Шум от стъпки, който идваше от задния вход на градината, прекъсна нейните разсъждения. Като извърна глава, младото момиче видя граф Рюпел, който се отправяше към нея.

Той носеше един калъф за револвер, прикачен на кожения му колан, и изглеждаше твърде смутен. За първи път я срещаше след жалката сцена в сладкарницата.

— Идвам от лов — обясни ѝ той, като я поздрави — и тъй като конете ми са уморени, казах на коляра да ме остави пред вратата на градината. Щастлив съм, че ми се удава случай да ви срещна и ви кажа...

— Имахте ли добър улов? — прекъсна го тя.

— Отнесох трофеите на цял Египет — отговори той с престорена скромност.

— О, така ли... Като не ви виждахме тези дни, предположихме, че сте заминали.

— Прекарах само два дни в Александрия. Но държа да се извиня пред вас, госпожице...

— За какво? Да не би за бягството ви от лорд Гетрин?

— Точно за това. Във ваш интерес трябваше да действам така, както постъпих, понеже не исках да ви забърквам в един скандал. Съжалявам, че познавате този човек, мой заклет враг... Ако бях стоял, нямаше да мога да остана господар на себе си в негово присъствие.

— За лорд Гетрин ли говорите?

— Да. По лични причини преди време се бих на дуел с него.

Той прокара ръка по бузата си, на която белегът изпъкваше ясно, тъй като лицето на румънеца беше пребледняло.

— Вижте — допълни той, — аз все още имам този белег и затова никога няма да му простя. Да ви видя до него беше за мене наистина жесток удар, повярвайте ми.

— Защо? — каза равнодушно младото момиче. — Никога ли не сте го срещали от времето на вашия дуел?

Голямо притеснение се появи в погледа на румънеца, който продължи веднага:

— Той беше в Кайро миналата зима.

— И без съмнение ви предизвика отново?

— Не, аз не искам повече дуели.

— О, въпреки вашата вражда, умението да стреляте ви служи само, за да пазите трофеите си, така ли — каза тя небрежно.

Той почувствува подигравката в нейните думи и се изправи.

— Виждам — каза той горчиво, — че вашите симпатии са на страната на съотечественика ви. И така, аз срещам още веднъж този човек на пътя си, а сега вече той е откраднал и сърцето на младото момиче, което обичам.

Гневен пламък блестеше в очите на румънеца. Сюзан се уплаши. От друга страна думите, които произнесе, бяха толкова неочаквани, че тя се отдръпна буйно.

— Луд ли сте, граф Рюпел? — извика тя — Как се осмелявате да ми говорите така?...

— Защо да не кажа истината? — отвърна той бързо. — От две седмици вече ви обичам и вие... вие го знаете добре... Вие ме насърчавахте непрекъснато.

— Извънредно много съжалявам, че моето държание е могло да бъде изтълкувано така от вас — каза студено Сюзан. — Но мога да ви уверя, че нищо не е било по-далеч от намеренията, както това.

Тя беше станала от малката дървена пейка, на която седеше досега, и тъкмо се беше отдалечила с няколко решителни стъпки, когато той хвана ръцете ѝ, за да я задържи.

— Така значи — каза той с пресипнал глас, — вие си играхте с мен, като ме въвлякохте в един „малък флирт“, нали?

— Граф Рюпел, вие се забравяте. Събудете се, моля ви, и пуснете ръцете ми — заповяда тя. — Аз никога не съм флиртувала с вас и вие сте последният човек, когото бих избрала за един флирт. Аз ви

възприемам само като един обикновен познайник през моя престой тук.

Като успя да освободи най-сетне ръцете си, тя се отправи към хотела.

— Пазете се, госпожице, пазете се... Хората от моята родина знаят да отмъщават за обидите. И предупредете англичанина, че ще направи по-добре да напусне тази страна, докато не е станало много късно.

Тези думи бяха казани с толкова много злоба, че студена тръпка разтърси Сюзан.

ГЛАВА XIII

— Мога ли да съобщя за вашия годеж на Стюдлей? — попита Сюзан Джоузефин, която, радостна и развълнувана, беше дошла на следващата вечер да види тоалета на приятелката си преди тя да тръгне за „Семирамида“.

— Но това надали ще ги интересува. Знаят ли поне за моето съществуване? — осведоми се сестрата на Рони.

— О, разбира се — увери я Сюзан. — Сигурна съм, че ще останат очаровани. От друга страна изпитвам малко горделивото чувство на майка, която омъжва своята дъщеря.

— Вие бяхте за мене истинска добра фея от приказките — каза пламенно Джоузефин. — Без вас Марвин и аз нямаше никога да се срещнем.

— Това е малко съмнително. Що се отнася за срещането, щом съдбата е искала така, значи това е трябвало да стане. Но може би при по-други обстоятелства. Не е ли наистина твърде романтично — един до друг върху гърба на камила да ви иска ръката? — подхвърли леко насмешливо Сюзан.

Ярка червенина обагри страните на младото момиче.

— Това беше единственият случай, който се удаде на Марвин — обясни тя. — Чарлз и Рони бяха през цялото време с нас.

— А, тъкмо се сетих... Какво ли ще каже лорд Гетрин за това?

— Той трябва да има известни симпатии към Марвин, защото иначе не би го поканил в шатрите си.

— В това съм сигурна. Капитан Бароу не може да не бъде симпатичен на всекиго... Само знаете ли, че вашият братовчед не одобрява престоя ви в Египет? Той ми направи цяла сцена по този случай.

— Това значи, че е научил колко пари сте хвърлили за мен. Рони и аз мислим като него..., макар че малко късно го казвам — допълни Джоузефин, като почервения отново.

— Моя малка, колко пъти трябва да ви повтарям, че ние си правим само взаимна услуга — отговори Сюзан. — И резултатът не е лош, струва ми се, като имам предвид вашия годеж.

— Ах, това ми се вижда прекалено хубаво, за да е вярно — каза мечтателно Джоузефин. — Не мога да разбера как Марвин ме е харесал, когато има толкова млади момичета, които са десет пъти по-красиви от мен.

Сюзан се засмя весело.

— Ето прекалената скромност на избраничките — каза тя. — Тези, които не са избрани, като мен, могат наистина само да се учудват, как никой не е бил заплепен още от техния чар — шеговито завърши тя и облече своето късо вечерно палто.

— Предполагам, че Марвин ще дойде при вас след вечеря. Не мисля, че вечерята ще ви се стори много дълга без мен. Довиждане, мила, време е вече да тръгвам.

От вратата тя изпрати една целувка на Джоузефин с края на пръстите си и избяга.

Стюдлей я очакваха във фоайето на „Семирамида“. Посрещнаха я много радостно. Младата лейди беше забележително красива в роклята си от златен брокат с класическа линия, която подчертаваше още повече съвършенството на нейната фигура. Но Сюзан в ефирната си рокля от бял тюл, прелестна в своята грация и простота, не губеше нищо при сравнението с нея.

— Ние чакаме четвърти сътрапезник — каза ѝ маркиз Стюдлей, когато поднесоха коктейлите. — Чарлз Мерл прие да дойде да вечеря с нас.

Сюзан се уплаши. Каква ли щеше да бъде тази нощ? Много възможно бе нейното присъствие да му бъде неприятно... или обратното — да му се понрави. Но кой можеше да каже, какво щеше да бъде настроението на „Негово Превъзходителство“ тази вечер.

Мнозина от присъстващите в хола вече бяха преминали в салона за вечеря, когато закъснелият пристигна, като се извини.

— В мига преди да тръгна имах неудоволствието да уловя един от моите слуги, който искаше да ми открадне револвера — обясни той. — Бях го оставил върху една табуретка до леглото си, откъдето искаше да го вземе, мислейки, че съм тръгнал. Аз още не бях излязъл и,

разбира се, си взех обратно револвера, а след това го изпъдих. Естествено тази караница ме задържа доста дълго.

— Откъде сте наели вашата прислуга, Чарлз? — попита загрижено маркиз Стюдлей.

— Този слуга, който е и шеф на другите, ми беше препоръчан от един шейх, при който е бил по-рано на служба. Този шейх живее в Кайро и мисля, че се казва Ел Модр.

Сюзан едва сдържа вика си при произнасянето на това име. Но как да каже причината, поради която подозираше този шейх?

Лорд Гетрин, виждайки, че и тя беше поканена, не прояви никакво враждебно отношение към нея, както тя очакваше поради тяхната последна среща. Но той се показва толкова равнодушен към нейното присъствие, че тя предпочете изобщо да не беше идвала.

Тяхната маса заемаше централно място и беше чудесно украсена с прекрасни пурпурни рози. През цялата първа част на вечерята разговорът между сътрапезниците се водеше по установения ред — лейди Стюдлей беседваше с лорд Гетрин, докато нейният съпруг забавляваше Сюзан. Малко по малко младият пер премина към темата, която го интересуваше най-много: управлението на земите му, неговите отношения със земевладелците и проектите му във връзка с някои нови преобразования, които смяташе да направи. Той говореше за всички неща, които бяха важни за него. Сюзан се показва внимателна събеседница, изпълнена с непринуденост и прелест.

Обаче по едно време светското бърборене между останалите двама спря и разговорът стана общ. Чарлз Мерл направи няколко забавни бележки за психологията на земевладелците, за техните проекти и осъществяването им. Макар че говореше безгрижно, с лек тон, от внимателното ухо на Сюзан не убягна все пак известна горчивина, която се криеше в думите му. Той не можеше да се залови с благоустройството на земите си, което неговият домакин възхваляваше с такова въодушевление и с готовност да изпълни. Неговата богата женитба му го позволяваше. Чарлз не можеше да стори същото поради голямата ипотека и средствата, които разпиляваше с наследствена щедрост и лекота. И Сюзан, като го слушаше, се почувствува за първи път богата, тъй като имаше достатъчно пари, за да може да ги пръска. Една малка част от нейното богатство можеше да изплати ипотека и да възстанови блясъка на старото владение „Гетрин“. Но още щом тази

мисъл се появи в главата ѝ, тя я отблъсна, като почувствува леко свиване на сърцето.

Те напуснаха доста късно масата и когато преминаха в балния салон, той вече беше пълен и шумен от множеството танцуващи.

Чарлз покани лейди Стюдлей, като остави младият благородник със Сюзан пред огромната тълпа. Беше ред на маркиза да я покани за танц.

— Аз не съм добър танцьор — каза той на младото момиче веднага след като завършиха първия тур. — Моята жена — допълни той — в това отношение е много по-напреднала от мене.

Сюзан беше разпознала в залата голям брой от своите кавалери от „Шепърд“, които още след първия танц дойдоха при нея, като я молеха да им отреди някой от следващите танци.

— Направете това, което желаете — ѝ каза маркиз Стюдлей, тъй като тя се противопоставяше на идеята да заангажира предварително танците. — Ние ви поканихме, за да се забавлявате.

Той не беше учуден от нейните успехи, тъй като беше разбрал още по време на вечерята, че тя е чаровна девойка.

В този миг към тях се присъединиха останалите двама.

— Мис Леру има много покани! — каза маркиз Стюдлей на жена си, като се усмихна.

Тя се обърна към своя гост:

— Вие ще трябва да се борите, ако не искате да останете настрана.

— Не се чувствавам твърде енергичен тази вечер — отвърна той лениво.

Въпреки това няколко минути по-късно, когато Сюзан беше съпроводена от кавалера си и хващаше под ръка следващия, той се отпрати към нея и я попита дали може да му обещае един танц.

— Номер пети, ако искате — отговори тя, след като хвърли поглед към малкия си изящен бележник.

След това той се върна при Стюдлей и седна до тях.

— Едно пленително същество — каза мъжът. — И при това интелигентна и оригинална девойка.

— Лейди Хариет я обичаше извънредно много — обясни съпругата.

— Знаете ли по каква причина е в Египет? — продължи маркиз Стюдлей.

— Мисля, че пътува за удоволствие — отговори лаконично Чарлз. — При нея в „Шепърд“ живее и една моя братовчедка.

— Дали не е получила наследство? — попита Мета Авелинг, като се засмя.

— Наистина, не зная нищо.

Очите на лорд Гетрин изразяваха най-голямо равнодушие.

Още при първите звуци на обещания танц той се отправи към Сюзан. И щом обгърна с ръка нейната нежна талия, тя изпита съвсем ново, непознато чувство. Нейните предишни кавалери й се сториха само автомати или манекени в сравнение с това, което изпитваше сега. Това беше първият танц тази вечер..., първият танц в живота й.

Какво изпитваше той? Докато я държеше тъй плътно и силно до себе си и я водеше леко през тълпата танцуващи, усещаше ли той смущението, което се надигаше в нея? Ако съдеше по неговото непроницаемо лице, той не подозираше нищо и изпълняваше само изискванията на учтивостта.

Като наведе към нея своите сиви очи, пълни винаги с предизвикателство, той прекъсна пръв мълчанието:

— И така, вие упорствувате и не дойдохте вчера?

— Аз винаги упорствувам в своите решения — отговори тя, като издържа неговия продължителен поглед.

И допълни с изменен глас:

— Новината за годежа на Джоузефин приятно ме изненада.

— Не знаех, че се е сгодила.

— Това се е решило вчера във вашия оазис или по-право по пътя на връщане. Капитан Бароу, мисля, е симпатично мило момче, което може да направи Джоузефин щастлива.

— Хм! От типа, който вие харесвате?

— Аз лично съм възхитена от станалото.

Оркестърът спря, докато младото момиче говореше.

Преди музиката отново да засвири, лорд Гетрин й предложи ръката си.

— Да излезем за малко оттук, искате ли?

Те се отправиха към един сводест изход, чиято завеса Чарлз дръпна, и изведнъж се озоваха срещу граф Рюпел, който направи

крачка напред към Сюзан:

— Ще ми направите ли честта за един танц, госпожице?

Тя отстъпи назад без да иска и почервения леко. Но преди да каже и една дума, нейният кавалер се намеси:

— Бележникът на мис Леру е свършено пълен — заяви той.

— Аз чакам да ми го каже самата мис Леру — каза графът, като му хвърли поглед, пълен със злоба.

— Лорд Гетрин има право, аз нямам вече нито един свободен танц — побърза да потвърди тя с леко кимване на главата.

И макар че той направи много дълбок поклон, тя можа да забележи гневния пламък, който гореше в тъмните очи на румънеца.

Миг по-късно тя беше седнала с Чарлз в един тих ъгъл на галерията, която се простираше по продължение на терасата. До тях достигаха само нежните звуци на вальса.

— Щастлив съм да констатирам, че сте последвали съвета ми по отношение на този господин — каза лорд Гетрин, като си играеше небрежно с бележника, който Сюзан беше поставила върху малката кръгла масичка.

— Съжалявам, че трябва да разбия вашите илюзии, но аз прекъснах всякакви връзки с него поради една свършено лична причина.

— Наистина ли?

Гласът му беше пълен с нескривано недоверие.

— Ако искате да я знаете, ще ви я кажа. Той има смелостта да ме поиска за жена.

— Защо смелостта? — сивите очи се кръстосаха с очите на младото момиче, пълни със студено равнодушие. — Вие му бяхте дали, струва ми се, известно насърчение.

Тя помръдна устни:

— Питам се, от какво можете да съдите за това — каза тя.

— Но аз съм едва от няколко дни в Кайро, а имах вече случай да ви видя тук, придружавана от него като ваш партньор за танци един следобед... Намерих ви после да правите заедно покупки в Моске...

Тънките пръсти на Сюзан се свиха.

— Нашата среща в Моске беше случайна — протестира тя. — Колкото за другия случай, аз приех неговата компания, за да се опитам да науча нещо от него.

— Ще бъде ли много смело от моя страна, ако попитам, какво е било това нещо? — каза тихо лорд Гетрин.

— Ще бъде безполезно. Във всеки случай, сега съм уверена в подозренията си.

Особена усмивка бавно се появи в сивите очи, които странно я фиксираха.

— Вие сте искали, без съмнение, да узнаете дали този граф има някаква връзка с един епизод, за който ви е говорила моята кръстница. Този интерес към личния ми живот е извънредно ласкателен за мен, мис Леру.

Сюзан остана за миг безгласна пред острата насмешка в тези думи. Безсилна да скрие своите мисли, явно тя лесно издаваше вълненията си. Но изведнъж един спомен ѝ дойде на помощ.

— Аз ще трябва да се защита, въпреки че тогава наистина се показах доста любопитна — каза тя тихо. — Но не съжалявам, тъй като сега знам, доколко някои хора могат да бъдат опасни. Вие говорихте тази вечер за шейх Ел Модр, лорд Гетрин, и аз не исках публично да ви обърна внимание, но знам, че този човек е напълно предан на граф Рюпел. На вас оставям да направите заключението, което следва.

— Сигурна ли сте в това?

— Рони би могъл да потвърди.

— Е, добре. Благодаря ви за това предупреждение, което може би ще ми бъде много полезно.

Той се показа за миг живо заинтересован. Сюзан стана, като чу звуците на някакво танго.

— Ангажирана ли сте за този танц? — попита той.

— О — отговори тя. — Няма да танцувам повече тази вечер.

— Страх от някаква драма? — той дръпна машинално своята бяла жилетка и лицето му се освети от пленително красива усмивка.

— О, аз не се страхувам от драмите!

С малко нервен смях тя се запъти към балната зала, без да го хване под ръка, забравила също да види дали той я следва.

ГЛАВА XIV

— И тъй, мис Леру няма да ви придружава в Луксор? — попита граф Рюпел, като се наведе над Сади, за да ѝ запали цигара.

Той се беше спрял при нея, като преминаваше фоайето. Без да му се сърди, за неотдавнашното му невнимание към нея, тя бе започнала да му обяснява дружески, колко са ѝ неприятни неочакваните промени в решенията на приятелката ѝ.

— Да, това е наистина неприятно, тъй като ние разчитаме на нея. И ако тя не дойде, малко съмнително е дали и капитан Мерл ще ни придружи — допълни младото момиче, като издаваше по такъв начин истинската причина за своето разочарование.

— Мислите ли, че той наистина е увлечен по нея? — попита, смеейки се, графът.

— Увлечен? Ако може да се нарече увлечение това, че той не поглежда друга, освен Сюзан — каза тя убедително. — И това не е заради нейните пари.

Граф Рюпел повдигна вежди, като се показва лъжливо учуден.

— Богата ли е мис Леру?

— Ще ви кажа една тайна, ако ми обещаете, че ще я пазите само за нас. — Сади се наведе към графа и понижи глас. — Когато мис Леру пристигна тук, ние мислехме, че може би е роднина на един Леру от Канада, много богат човек. Тогава леля Тереза писа до една своя приятелка в Квебек, за да се осведоми. Е, добре, те пишат, че са видели във вестниците, тя е негова племенница, Сюзан Леру е единствената наследница. Той ѝ е оставил над половин милион лири стерлинги.

Графът се престори, че чисти една незабележима прашинка върху безукорните си ревери, за да скрие пламъка, който тези думи бяха запалили в очите му.

— Най-важното е да не ѝ споменавате никога за това — посъветва го младата американка. — Леля Тереза ще се разсърди много, ако мис Леру узнае за нейното любопитство. А любопитството е толкова вулгарно нещо — допълни тя с важен тон.

— О, бъдете спокойна, госпожице. Финансовото положение на мис Леру не ме интересува ни най-малко и...

Пристигането на госпожа Терли прекъсна разговора. Тя поздрави малко обидена и като седна, извади от чантата си своето обичайно плетиво. Но графът, разбрал много добре причината на нейните чувства, реши да бъде любезен и така да получи прошка и да си възвърне предишното благоволение, което тя бе имала към него.

Но тя и не мислеше да постоанствува в своята срѣдня и скоро лицето на добрата стара жена прие своя обикновен добродушен израз.

— Защо не дойдете с нас в Луксор на мястото на мис Леру? — предложи тя, тъй като започнаха отново да говорят за проектираната екскурзия. — Аз не мога да разбера вече това младо момиче — допълни тя, като тракаше една о друга куките. — Мисля, че в повечето случаи тя не знае какво иска.

— О, лельо! — възпротиви се Сади, която пое защитата на своята приятелка. — Сюзан винаги има причина, когато прави нещо.

— Възможно е — отговори невъзмутимо госпожа Терли. — Какво мислите вие, графе?

— Не познавам достатъчно добре тази млада дама, за да мога да се изкажа за нейната психика — каза с широка усмивка граф Рюпел, като в същото време хиляди примамливи мечти се въртяха в главата му, предизвикани от това, което преди малко научи.

— Накрая, ако вие решите да дойдете с нас, ние ще бъдем възхитени — заключи госпожа Терли. — Заминаваме утре вечер и сигурно ще се завърнем в петък.

* * *

Като мислеше, че някаква опасност грози лорд Гетрин, Сюзан беше решила да пропусне екскурзията до Луксор.

Нейното безпокойство се беше повишило вечерта в „Семирамида“, когато той заговори за опита да бъде откраднат револверът му и когато научи, че прислугата му беше наета по препоръка на шейх Ел Модр, приятел и съучастник на румънеца.

Може би това беше само някакво съвпадение на фактите, което успя да разпали нейното въображение след заплахите на графа. Но тя

чувствуваше силен страх, страх, който се усили в нея, когато разказа всичко на Рони.

Действително капитанът се смути малко.

— О, Боже мой! — промълви той. — Какво ли не може да се очаква от един човек, способен да стреля в Чарлз от засада.

Сюзан потрепери. Стрелял в Чарлз от засада! Значи, тук се криеше отговорът на въпроса, който се мъчеше да разреши досега, обяснението за презрителното държание на лорд Гетрин към румънеца. Този човек се беше отнесъл спрямо него като истински наемен убиец! Неговото бягство и...

— Не бихте ли могли да посъветвате братовчед си да напусне оазиса? — попита бързо тя.

Рони вдигна очи към небето.

— Много слабо го познавате, ако мислите, че страхът от някаква опасност би бил достатъчен, за да реши да направи това — увери я той. — Напротив, опасността за него представлява най-голямо удоволствие. Иначе защо той е тук, освен ако не знае, че този ужасен престъпник е в Кайро?

Думите на Рони окончателно повлияха върху решението на Сюзан да остане в Кайро. Тя не искаше да се отдалечава от страх, че някакъв атентат заплашва лорд Гетрин. Тя само придружи групата екскурзианти до гарата, въпреки протестите на всички. Рони, който не се осмеляваше вече да се откаже от това пътуване, за да не издаде значението, което имаше за него присъствието на Сюзан, съжаляваше много, че трябва да тръгне. Освен това и сестра му не можеше да отиде в Луксор сама с годеника си.

Сюзан бързо свърши самотната си вечеря и се качи в апартамента си. Изведнъж на вратата се почука.

Влезе камериерката на етажа, облечена в бяло, и, като доближи към нея, каза с тайнствен глас:

— Миледи, един джентълмен ви чака в Градината.

— Отговорете на този джентълмен — заповяда Сюзан сухо, — че не мога да го приема тази вечер.

Тя си беше помислила веднага за румънеца.

— Този джентълмен ме натовари да ви кажа, че идва от Мена..., от шатрите на английския милорд... — настоя прислужницата.

Сюзан за миг се изправи. Мисълта за посещение от страна на Чарлз Мерл ѝ се струваше колкото невероятна, толкова и възможна, но в смущението, в което се намираше, тя не можеше да мисли ясно.

— Кажете му, че ще дойда веднага — заповяда тя бързо на прислужницата.

— Той чака при вратата на градината, миледи.

Сюзан, след като огледа семплата черна рокля, която носеше, наметна върху косите си един фин бял ешарп и се загърна в пелерината от чинчила. След няколко минути тя стигна до малката врата, издълбана в стената, която се отваряше към улицата. Беше много тъмно и тя с мъка се вираше около себе си в непрогледната тъмнина, обаче не видя никого. Не беше ли това само лоша шега? Тя вече беше решила да се върне назад, когато остро изсвирване от близкия храст я накара да спре.

Една сянка изскочи от същия храст и се отправи към нея съвсем безшумно.

— Кой сте вие?

Нейният глас веднага замря, задушен от някаква материя, която обгърна главата ѝ, и една тежка, задушлива миризма напълни ноздрите и устата ѝ. Младото момиче изгуби съзнание.

ГЛАВА XV

Сюзан се събуди след няколко часа в състояние на безсъзнание. Тя хвърли наоколо учуден поглед и помисли, след като видя ориенталската обстановка на стаята, в която се намираше, че сънува сън от приказките на „Хиляда и една нощ“. В главата ѝ всички мисли бяха разбъркани и тя се питаше със съмнение, дали не беше още под влиянието на някакво силно вино, когато някой влезе и застана прав пред дивана, върху който лежеше.

— Къде съм аз?... — попита тя с неуверен глас старата жена в арабски дрехи, която се наведе над нея.

Тя, без да говори, ѝ показа върху една маса поднос, на който стоеше голяма чаша кафе и до него купища египетски сладки с приятен вид. Тази гледка възвърна младото момиче към действителността. Това не беше никакъв дворец от мечтите, тъй като ароматът на кафето беше съвсем истински. Тя се надигна, като обгръщаше с недоверчив поглед всичко онова, което я заобикаляше. Нищо оттук не ѝ беше познато.

И изведнъж като в проблясък тя си спомни мистериозното повикване в градината на „Шепърд“... прибързаното ѝ излизане... после нападението... и тя не помнеше вече нищо, сигурно беше изгубила съзнание.

Като хвърли бързо настрана ориенталските завивки, които я покриваха, тя се затича към вратата, закрыта с дебели завеси от коприна. Но по-бърза от нея старата жена се беше изправила пред девойката.

— Оставете ме да си отида — извика Сюзан. — Вие не искате да ме държите като затворница, нали?

Старата жена изглежда не разбра нищо и се задоволи само да я върне тихо на дивана. Още под действието на упойката Сюзан залитна и падна между възглавниците, но макар че физическите ѝ сили бяха слаби, тя беше вече в пълно съзнание и мислите ѝ бяха съвсем ясни. Изглежда, че нейната пазителка не знаеше английски, затова тя ѝ

повтори въпроса на френски и видя да преминава някаква сянка на разбиране в тъмните ѝ очи. Отговорът дойде след малко на един малко неясен език, примесен с много чужди за Сюзан думи.

— Вие сте тук по заповед на господаря и трябва да останете.

— Кой е вашият господар?

Жената се задоволи само да постави предпазливо пръст върху устните си.

— Ел Модр, нали?

Сюзан, която беше произнесла тези думи наслуки, разбра, че не беше сгрешила, като видя как потрепери старата.

— ... А това е къщата на пътя за Пирамидите... — продължи тя.
— Той е влязъл в споразумение с граф Рюпел.

При това име египтянката засили предупредителните си знаци. Но Сюзан не беше в настроение да мълчи. Възмущението я завладяваше и тя вече не се боеше от нищо.

В един цивилизован град като Кайро изчезването на една англичанка не може да остане незабелязано, мислеше тя. Най-последно нямаше ли тя до себе си верни приятели?... Но внезапно размисли. Къде бяха нейните приятели в този миг?... Джоузефин с брат си е в Луксор заедно с двете американки. Лорд Гетрин е в своя оазис. Никой не можеше да узнае в какво положение се намираше. Невъзможно беше също да се свърже с тях. Не, трябваше тя сама да измисли как може да се измъкне от това място.

— Колко е часът? — попита тя старата жена, след като разбра, че нейният часовник е спрял.

— Слънцето тъкмо залязва — гласеше отговорът. — Вие спяхте целия ден. Сега трябва да се нахраните.

— Наистина съм гладна — каза Сюзан, като се отправи към подноса със сладки, които досега стояха непобутнати. Тя мислеше, че трябва да възстанови силите си, за да може да се защитава.

След това, като посочи копринената завеса над изхода, тя продължи:

— Колко искате, за да оставите тази врата отворена като си отивате.

Устните на тъмничарката се свиха при този смел въпрос.

— О! О!... Негово превъзходителство е добър господар... Зубеида му служи честно. Всички заминаха вчера за пустинята. Но

Зубеида трябва да се покорява.

— Разбрах — отговори Сюзан с властнически тон. — Е, добре, шейхът ви дава известна сума, за да ме пазите и мълчите, нали? Аз удвоявам сумата. Той е богат, но аз съм още по-богата от него.

Тази декларация изглежда произведе известно въздействие върху старата, защото тя наведе умислено глава.

— Господарят би ме убил, ако знаеше, че ви слушам — промърмори тя.

Сюзан мушна ръка в гънките на своята рокля, като извади след миг малко портмоне от крокодилска кожа, в което имаше две банкноти по петдесет лири. Тя размаха едната, като каза:

— Ще ви дам това...

Алчен пламък загоря в очите на египтянката.

— И още тази — допълни Сюзан, като извади втората банкнота, за да победи напълно нейното колебание.

Шум от стъпки при входа попречи на старата да отговори. Завесата се разтвори, като пропусна да влезе граф Рюпел.

— А, вие сте станали, госпожице? — каза той, като направи повелителен знак към египтянката да излезе.

Сюзан се отправи към него с искрящи очи.

— Много съм доволна, че ви виждам, граф Рюпел — заяви тя с леден глас. — Мога ли да ви попитам за значението на тази неокачествима постъпка, извършена над мен — да ме затворите тук?

Той се поклони дълбоко, като сложи ръка на гърдите си.

— Аз съм дошъл, за да ви обясня тъкмо това — отговори той. — Вие познавате моите чувства и мисля, че не се съмнявате в най-голямата ми почит.

— Не се отнася до това — прекъсна го нетърпеливо младото момиче. — Преценихте ли последиците от постъпката, която извършихте?... Веднага, щом отсъствието ми бъде открито, вие ще трябва да отговаряте не само пред полицията, но и пред властите на Англия. Отвлечането на един британски поданик не е обвинение, от което може лесно да се измъкнете.

Графът се усмихна.

— Аз зная това, но националността на една жена се намира понякога в зависимост от нейния съпруг.

— Не ви разбирам.

— Ще разберете. Утре вие ще престанете да бъдете „британски поданик“, тъй като един пастор ще ни венчае. И тогава дори и Англия няма как да се занимава с графиня Рюпел.

— Женени! — извика Сюзан. — Вие знаете много добре, че няма да приема никога...

— Пред достойния и почтен пастор ще дадете вашето съгласие. Тук, моя мила, властта и силата не са на ваша страна, добре да го знаете.

Въпреки смелостта си, Сюзан почувствува, как всичко започва да се върти около нея.

— Вярвате ли, че може да ме задържите насила тук? — промълви тя с тих, сдържан тон, който беше овладяла удивително добре.

— Разбира се. И трябва да сте много хитра, за да можете да избягате — каза той с увереност.

И, като измени изведнъж тона си, продължи:

— О, Сюзан — извика той, — това беше единственият начин, по който можех да ви имам. Разберете, че ви обичам, че ви любя безумно, достатъчно силно, за да превъзмогна всички пречки и да не се спра пред нищо. Вие ще бъдете моя жена, о, моя малка, обожавана Сюзан. Целият ми живот ще бъде посветен на вашето щастие.

Тя направи крачка назад със скръстени ръце.

— Вие трябва да сте луд, граф Рюпел — каза тя, — щом не сте разбрали, че да останете и последния жив мъж на света, пак никога не бих се съгласила да се омъжа за вас, защото ви мразя и ми вдъхвате най-дълбоко отвращение.

Тези натъртени, пълни с презрение думи измениха мигновено кроткото лице на румънеца. Ярост изкриви чертите му, а очите му заискриха от несдържан гняв.

— О, аз може би съм луд — страшно изсъска той. — Но вие, ще видите тази вечер на какво е способна моята лудост, когато отмъщението ми бъде извършено, вие ще видите...

— Какво ще видя? — попита Сюзан.

Той се изсмя нервно.

— Една малка комедия, която ще се разиграе тук — отговори той, — или по-право една драма, за която съм мечтал от години и която...

Неговият глас замлъкна многозначително след този бърз изблик и младото момиче, което видя огнените пламъчета в тъмните зеници на румънеца, разбра, че има работа с луд.

Какво искаше да каже той? Една драма... едно отмъщение... Мислите на Сюзан се спряха на Чарлз Мерл. Какво мислеше да му направи този опасен човек? Какво да стори, за да предупреди лорд Гетрин за тези ужасни заплахи?

— Аз ви напускам — каза румънецът със сладникав тон, — моя прелестна годенице. Когато ви оставям сега, аз съм толкова щастлив, колкото не съм се чувствувал от много отдавна. Ще мисля само за вас. Сянката, която тежеше върху сърцето и душата ми, ще бъде скоро изтрита. И като говореше, той отиде към вратата. След това разтвори тежката завеса и изчезна зад нея.

* * *

Сюзан остана неподвижна накрая на дивана, потопена в мислите си, докато не чу ново изщракване на ключ зад завесата.

— Приближете се — каза тя на Зубеида, която влезе — и ме изслушайте. Ще ви дам веднага сто лири за моята свобода. Или не — утроявам тази сума. Не ви остава друго, освен да оставите отворена вратата.

— Но какво ще ви помогне това? Решетките са спуснати, а стените са високи.

— Нищо, ще опитам...

Сърцето на Сюзан започна да бие малко по-бързо, като видя, че пазителката ѝ беше започнала да влиза в преговори.

— Ако сполучите да се освободите, как ще мога да ви намеря после? — попита Зубеида.

Сюзан пое от своето портмоне една от случайно сложените там визитни картички, върху която написа няколко думи.

— Няма друг начин, освен да предадете това в хотел „Шепърд“ и ще ви платят, както уговорихме. Имате моята дума.

— Но ако не успеете?...

Старата разглеждаше от всички страни сделката, която искаше да направи.

— И в този случай вие си имате вашите сто лири.

— Дайте ми ги — каза египтянката, като протегна набръчканата си ръка.

— Не преди да изляза оттук — каза Сюзан.

— Е, добре, елате...

Тя тръгна решително към вратата. Нейната затворничка наметна върху раменете си пелерината и я последва.

След минута двете се намериха във вътрешното фоайе. Сюзан хвърли малкото портмоне на старата, без да се бави повече премина преддверието, в дъното на което забеляза широка стълба от мрамор, която слизаше до огромен хол. Но, като избягваше главния вход, тя реши за по-благоразумно да тръгне по един страничен коридор, който я изведе накрая на къщата. В същото време разбра, че се беше озовала пред вратата, която излизаше в градината. Щом премина тази врата тя вдъхна с наслада пресния нощен въздух, който я удари в лицето.

Беше направила голяма крачка към свободата, макар че ѝ оставаше да превъзмогне и други трудности. Градината, беше казала Зубеида, е заобиколена с високи стени, а решетъчните врати са заключени.

Сюзан тръгна наслуки, като не виждаше къде стъпва. Трябваше ли да се отправи надясно или да върви наляво?... Зад нея нито един прозорец на голямата къща, заобиколена с веранди, не беше осветен. Тя вървеше предпазливо, като се мъчеше да бъде непрекъснато в сянката, хвърляна от къщата, докато някакъв шум от гласове много близо до нея не я накара да се скрие страхливо зад един висок храст. Тези, които говореха, очевидно бяха седнали от другата страна на пътеката, обаче гъстата завеса от листа беше много плътна и момичето не можеше да ги види. Понякога тя дочуваше откъслечни думи на арабски, които не разбираше.

Минутите минаваха една след друга, докато тя дебнеше с изопнато от напрежение тяло. Малко по малко небето стана по-светло и изведнъж един сребърен лъч от луната се показва зад тъмния облак, следван от няколко бляскави звезди. Разля се неочаквано силна светлина над градината и освети двамата невидими събеседници. Те станаха и се приближиха към средата на алеята, която заграждаше поляната. Когато се спряха под лунната светлина, Сюзан почувствува, че дишането ѝ спира. Нямаше никакво съмнение в тяхната

самоличност: шейхът, строен и царствен в надиплените си копринени дрехи и граф Рюпел, както винаги елегантен, в чудесен костюм от туид.

— Те ще бъдат, мисля, скоро тук — каза графът, като погледна часовника си. Този път той говореше на френски.

Ел Модр се обърна бавно към пътя. Главата му беше голяма, с малки, сънливи очи.

— Някоя и друга минута още — отговори той. — Имате ли пистолети?

— Разбира се, те са тук.

С един жест графът посочи пейката, която бяха напуснали преди малко.

— Тази вечер — допълни той с тих смях — ще се повтори сцената от миналото, но този път резултатът ще бъде друг.

— Дуел по нова мода... — присмя се Ел Модр.

Някакво тежко скърцане на колела по пясъка прекъсна разговора и една голяма лимузина заобиколи по пътя и спря от другата страна на поляната.

Графът се запъти напред, докато шофьорът, слязъл от мястото си, отвори вратичката и се наведе към вътрешността.

— Извадете го, извадете го бързо — заповяда шейхът, който, също се беше приближил.

Но, както се виждаше мистериозният пътник, който седеше в колата, нямаше никакво намерение да слиза и усилията на шофьора не даваха никакъв резултат.

Забравила всякакво благоразумие, Сюзан почти се беше показала между клоните на зеления храст, обзета от невъобразим страх.

Изведнъж някаква човешка фигура, излезе през вратичката и залитайки почти падна върху шейха при своето неуравновесено и нерешително ходене. Сюзан тъкмо навреме потули с двете си ръце вика, който се изтръгна от нея при тази гледка.

Това беше лорд Гетрин. Но Гетрин съвършено различен и чужд на самия себе си. Връзката му беше развързана и висеше над едното рамо, колосаният нагръдник на ризата беше измачкан, а черните коси падаха в безпорядък над челото му.

— Пиян... Той е напълно пиян — промълви тя ужасена.

Графът, като го държеше под ръка, го изправи пред себе си и започна да му говори нещо с нисък глас. Един безгрижен смях му отговори. Отдалече младото момиче можа да види ослепително белите зъби на Гетрин, които контрастираха с мургавото му лице.

— Да се бия..., естествено, аз ще се бия.

Познатият глас достигна до нея някак странно изменен.

— Но този път ще ви убия, моето момче... Дайте пистолетите... Хайде, бързо!

Той протегна ръка с широк жест. След това Рюпел — направи знак на шейха, който взе от пейката един чифт пистолети и му ги предаде незаредени. Графът се престори, че ги преглежда, преди да подаде единия на шофьора. Веднага този човек хвана под ръка Чарлз Мерл и го заведе към края на поляната. Той вървеше, докато господарят му не му извика да спре. Тогава, като изви англичанина с лице към неговия противник, той му втична револвера в дясната ръка.

През това време другите се бяха наредили по местата си. Рюпел отстъпи до храсталака, зад който се криеше Сюзан, а шейхът остана на средата на пътя, но вън от обсега на стрелбата.

В този миг младото момиче разбра добре какво се готвеше. Тази пародия беше отговорът на дуела в Букурещ. Дуел между същите противници, но единият от тях сега беше в пълна неспособност да се прицелва, да измерва с очи разстоянието и дори да стои на краката си. Пиян или упоен?... Тя не знаеше какво да мисли. Това значи беше отмъщението, което готвеше престъпната ръка на подлия румънец, драматичната комедия, за която той й беше говорил до неотдавна. Никакъв риск за него, тъй като след евентуалното убийство той можеше да се скрие зад този искан и от двамата дуел, и да отърси всякаква вина от себе си.

Да попречи на това. Да предотврати смъртоносния изстрел на професионалния стрелец, тъй сигурен в своите „трофеи“. Това беше за нея един шанс, който самият Рюпел й беше дал възможност да използва. Вниманието на Сюзан беше съсредоточено върху това, да може бързо и точно навреме да направи необходимото движение.

— Когато шейхът преброи до три, ние ще стреляме — извика отдалече граф Рюпел на своя противник.

— Едно... — започна египтянинът.

Лорд Гетрин се усмихваше леко, като си играеше безгрижно с револвера. Изведнъж той го отвори и остана с широко отворени очи — револверът му беше без патрони.

— Две... три... — произнесе бързо шейхът.

И в същото време дясната ръка на графа се вдигна, за да бъде мигновено свалена надолу от две малки бели ръце.

Сюзан беше изтичала навреме и в мига, когато се хвърли напред, един куршум с остро свистене се заби в шубрака наляво от лорд Гетрин. Откриването на измамата, на която без малко не стана жертва, сякаш му възвърна съзнанието. Той извика и с очи, пламнали от ярост, се спусна към своя нечестен противник. В следващия миг той силно хвърли празния револвер към главата на румънеца. Нещастникът се търколи на тревата, като изпусна оръжието, което държеше в ръка. Бърза като светкавица, Сюзан веднага го взе, изпреварвайки шейха, който се беше навел със същата цел.

— Отстранете се или ще стрелям — каза тя, като се прицели.

Чарлз Мерл се беше спрял и я гледаше с удивление, примесено с недоверие. Той направи няколко крачки залитайки, отне оръжието от ръцете ѝ, после я блъсна грубо зад себе си.

— А, и вие ли сте съучастничка в този капан? — промълви той със своя ироничен тон. — Колкото до вас — допълни той като насочи дулото на пистолета към шейха, — ще направите най-добре да се махнете, ако не искате да ви убия.

Тъмното лице на египтянина издаде страха, който го беше обзел. Като хвърли поглед наоколо, той забеляза шофьора си, който стоеше скрит зад шубрака, и му направи знак. Човекът се спусна да бяга, следван от своя господар; след минута лимузината се отдалечи с най-голяма бързина по пътя.

— Той не е мъртъв — каза Сюзан, която беше клекнала до графа.

Но, като видя враждебния поглед, с който я наблюдаваше лорд Гетрин, тя допълни тихо:

— Вие се лъжете, господине. Аз не съм никаква съучастничка в този капан. Самата аз бях отвлечена и доведена тук вчера от човека, който искаше да ви убие.

Действието на упойката, за миг разпръснато от събитията, започна отново да замъглява съзнанието на Чарлз Мерл. Повторно той стана груб и каза с присмех:

— Историята ви е добре скроена! — гласът му беше ту подигравателен, ту нерешителен. — Вие сте много лукава, но...

Това беше много за изопнатите нерви на младото момиче. Като вдигна ръка, тя почти брутално му затвори устата.

— О! Мълчете... — извика тя. — Вие нямате право, нямате право да ме оскърбявате така!...

Удивените сиви очи я пронизваха една минута, после се затвориха. Той прокара ръка по челото си.

— О, главата ми! Боже!... — изстена той.

Тя сдържа трепета на ръцете си, като ги сви силно.

— Трябва да си отидем оттук — каза тя.

— Но къде? — попита той. — Не познавам пътя.

— Аз го знам. Следвайте ме.

И тя тръгна по алеята, от която се беше задала лимузината.

За щастие вратите не бяха затворени. Може би Ел Модр беше разбрал, че е по-добре да ги остави отворени. Пред двамата освободени пътят на Пирамидите се разстилаше дълъг и мрачен. Сюзан хвърли неспокоен поглед наляво и надясно с надежда да види някое такси, идващо от Мена, и точно в този миг фаровете на един автомобил осветиха пътя.

При нейното повикване шофьорът, щастлив, че е намерил пътници и на връщане, спря веднага.

— Хотел „Континентал“ — каза тя.

Чарлз Мерл се качи покорно в колата, но веднага изпадна в сънното състояние, което го владееше чак до пристигането им. Пред хотела Сюзан слезе първа.

— Джентълменът, който ме придружава, е болен — каза тя на шофьора. — Моля ви, помогнете ми да го придържам.

Във фоайето тя повтори същото обяснение, за да избегне всякакви въпроси. После, като видя лорд Гетрин добре настанен в асансьора, и след като даде заповед да не го будят на следващата сутрин, тя се върна при таксито и се отправи към „Шепърд“.

Една телеграма, оставена над часовника върху камината в нейната стая, привлече погледа ѝ, щом влезе:

„Оставаме още един ден. Извинете ни —
Джоузефин“.

— Слава Богу! — въздъхна тя, като се отпусна в един фотьойл.

ГЛАВА XVI

Макар и страшно уморена, Сюзан не се осмели да си разреши лукса да лежи дълго в леглото. Предстоеше ѝ много работа, която трябваше да свърши на следващата сутрин, затова тя трябваше да стане рано. Беше решила да намери шефа на полицията Гарстин паша и да го осведоми за всички събития. Не само да му обясни своите лични преживявания, но главно да осигури безопасността на лорд Гетрин.

Доказателства за нейните разкрития биха могли да се намерят в градината на злощастната къща по пътя на Пирамидите, където, без да чувства дори малко угризение, тя остави граф Рюпел в безсъзнание. Този човек според нея заслужаваше дори да умре заради своя пъклен план, който така дяволски беше измислил. Тя не можеше без потръпване да си спомни сцената на подлия дуел, която се беше разиграла пред очите ѝ.

Щом денят настъпи и сложи край на нейната почивка, тя се приготви за излизане. Банята и леката закуска възстановиха самочувствието ѝ. Тя заличи с помощта на лек грим следите, които беше оставила по лицето ѝ тази страшна нощ, и тръгна да изпълни мисията, която си беше поставила.

В двореца на губернатора за щастие тя веднага беше приета от Гарстин паша. Той беше светски човек, който при това бе имал случай да си състави известно мнение за двамата мъже, за които искаше да му говори Сюзан. Той се беше запознал с лорд Гетрин още при първото му идване в Египет и оттогава винаги му засвидетелствуваше най-голямо уважение и почит, като изпитваше, към него и лична искрена симпатия. Колкото до граф Рюпел, той го наблюдаваше отдавна и го беше определил като подозрително лице, заради голямата му дружба с шейх Ел Модр, който се ползуваше с лошо име.

Сюзан, която мислеше да прикрие някои детайли в своята история, разбра много бързо, че това беше човек, на когото можеше да

се довери и който сигурно можеше да ѝ помогне. Затова тя му разказа всичко, заедно с цялата истина около своето богатство.

— Само че никой не знае това! — завърши тя. — Всички около мене мислят, че живея от оставените ми от лейди Хариет пари.

— Хм!... Напълно ли сте уверена, че граф Рюпел не е подушил вашите милиони? Не искам да подценя с това вашия чар, госпожице, но той е познат като търсач на зестра, а заради такова богатство като вашето той не би се спрял пред никакъв риск.

— О, не виждам как би могъл да научи това... — промълви Сюзан.

— Но това не е толкова важно — продължи шефът на полицията, — във всеки случаи престъплението е явно.

— Според мен — каза уверено младото момиче, — той няма напълно здрав разсъдък. Онази вечер той наистина имаше поглед на луд.

— Може би имате право. Остава сега да взема някои мерки, които не трябва да отлагам нито минута. Първо ще претърся жилището на Ел Модр и ще се опитам да заловя графа... Но мисля, че той е имал предостатъчно време да се съвземе и да избяга. После ще мина през „Континентал“, за да поговоря с лорд Гетрин.

— О, ако можете да го убедите да напусне своя оазис — въздъхна Сюзан. — Може би, ако остане ще му се случи пак нещо лошо.

— Надявам се да го накарам да се откаже изобщо да стои повече в тази страна, което ще бъде най-доброто — отговори пашата. — Сега — допълни той, като стана, — съветвам ви да отидете да си починете няколко часа.

При тези думи той погледна момичето, което беше започнало да се смее весело.

— Мисля, че точно това е, което ще направя без отлагане — увери го тя. — Но държа да бъда уведомена за резултата на вашите издирвания, господине.

— Имате право като героиня на това приключение да искате това, госпожице. Но по-напред съня — добави бащински Гарстин паша и се усмихна.

* * *

— Чук!... Чук!... Чук!...

Настойчивите удари по вратата на спалнята ѝ прекъснаха съня, в който се беше унесла след връщането си в хотела. Съзнанието ѝ отначало беше малко замъглено, но след миг забеляза влизащата камериерка и видя, че тя носеше на блестящата табла бяла визитна картичка.

— Един джентълмен пита за вас, мис.

Един поглед осведоми Сюзан за самоличността на посетителя.

„Лорд Гетрин“ — пишеше на малката картичка.

— Поканете лорд Гетрин в частния ми салон и му кажете, че ще бъда при него след минута.

Тя бързо беше готова, тъй като бе легнала почти облечена след посещението си в двореца на губернатора. Прекара два пъти гребена през бляскавите си кестеняви къдри, наплика с вода освеженото си лице и навлече една бледорозова копринена дреха, която грациозно очертаваше красивите форми на тялото ѝ. Сребърното часовниче на ръката ѝ показваше точно пет часа... Тя беше спала, значи, цели шест часа.

Въпреки спокойния си външен вид, сърцето ѝ биеше силно, когато отвори вратата на малкия салон.

Чарлз Мерл, прав пред прозореца, гледаше градината. Той се обърна бързо при влизането ѝ. Тя веднага забеляза неговата бледност, видя също, че той носеше елегантен бял костюм за града — тя мислеше, че ще го види облечен в същия вечерен костюм от миналия ден. Значи, той бе ходил в шатрите си, за да се преоблече.

Той ѝ кимна мълчаливо. Сюзан само кимна, без да каже нито дума, и се отпусна на един диван.

— Мисля, че прекъснах почивката ви — започна той.

— Спах цели шест часа — отговори тя.

— Самият аз бих спал още, ако не беше Гарстин, който дойде да ме събуди тази сутрин.

— Наистина, той ми каза, че възнамерява да ви види.

Мълчание.

— Вие разбрахте, вярвам, че аз бях упоен миналата вечер? — продължи младият мъж след миг.

Сюзан направи утвърдителен знак.

— Макар че това по никакъв начин не може да извини държанието ми към вас — продължи той. — Вие спасихте живота ми.

— Просто съвпадение — каза тя с безгрижен тон. — Намирах се там, това е всичко.

— Много жени биха могли да бъдат на ваше място, но никоя от тях не би имала смелостта да направи това, моето извършихте вие.

— О, мисля, че вие премного величавате постъпката ми.

Тя отправи към него поглед, изразяващ равнодушие. Той още стоеше прав и тя изпитваше едно особено удоволствие, като малко, разглезено момиченце, защото нарочно не му предложи стол.

— Не бих приел да играя ролята на бърборко.

Тези думи, произнесени с известна грубост, засегнаха Сюзан, но тя се сдържа и само попита:

— Какво направи Гарстин паша?

— Нищо, тъй като графът успял да избяга, без да остави никаква следа след себе си.

— Жалко — промълви Сюзан. — Така пашата може би се е усъмнил в истинността на разказа ми.

— Невъзможно.

— Искате да кажете, че сте потвърдили думите ми пред него — каза тя.

— Вашето признание му е достатъчно — поправи я Чарлз.

— Но и вие се бяхте усъмнили в думите ми онази вечер — противопостави се тя.

— Онази вечер аз не бях отговорен за своите постъпки — защити се бързо лорд Гетрин. — Виното, което бях пил на вечеря, беше примесено с упойка по нареждането на граф Рюпел, който имаше верен свой човек на служба при мене.

— О!...

Отново мълчание. Сюзан беше решила да се държи, доколкото ѝ беше възможно, много хладно, като не искаше още да прости на младия мъж за държанието му през изминалата нощ.

— Като знаете, че този човек е още на свобода, не мислите ли, че най-добре за вас е да се върнете в Англия? — подхвана той след миг, като се облегна на камината.

— Точно това е съветът, който исках и аз да ви дам — каза Сюзан със звънък смях. — Тъй като вие не мислите, предполагам, да

продължавате да живеете в пустинята?

— Напротив, това е намерението ми.

— Но вие не можете... Искам, да кажа, че това е лудост...

Тя бързо се изправи като забрави предишното си равнодушно изражение. Слаба руменина нахлу в лицето ѝ под силата на фиксиращите я сиви очи.

— Интересът, който все повече проявявате към мен, много ме ласкае — забеляза Чарлз Мерл. — Още повече, че той е напълно незаслужен.

Сюзан помръдна устни.

— Този интерес бих проявила към който и да е от моите сънародници, щом се намира в такава опасност — отговори тя. Не трябваше да му позволява да извърти разговора в тази посока.

— За това, което ме заплашва, няма какво повече да се мисли. Аз съм нащрек. Оставете... вие самата.

— Аз мога да се отбранявам.

— Миналата нощ беше ярко доказателство — каза убедено лорд Гетрин. — Но това е все пак случайност, която не може да се повтаря.

В тези думи имаше нещо решително и категорично, което я засегна.

— Нямам нужда от толкова предпазни съвети, тъй като самата аз си подреждам живота и то само по мое желание — каза тя възбудено. — И ще остана в Египет, докогато ми се иска.

Тя беше устремила пълен с предизвикателство поглед към младия мъж, но вместо да срещне очакваното от нея свиване на веждите, видя усмивка да преминава по устните му.

— Значи разбрано — заяви той. — Тъй като и аз не искам да заминавам, предлагам да съюзим силите си срещу общата опасност.

Челото, на Сюзан се смръщи и тя поиска да скрие ужасното си смущение. Само след малко успя да се засмее подигравателно.

— Как така? Мохамед ли трябва да отиде при планината или... планината да отиде при Мохамед? — попита тя.

— Не, аз предлагам и двамата да отидем в черквата, за да получим официална благословия за своето съединение.

При тези думи, произнесени без никаква сянка на усмивка, Сюзан остана за миг объркана.

— Страх ме е — промълви тя след малко, — че тази вечер напълно съм оглупяла, тъй като никак не разбирам значението на това, което ми казвате.

— Струва ми се, че въпросът за женитбата не е чак толкова отвлечен и труден за разбиране — отговори той.

Сюзан прокара ръка пред очите си. Продължаваше ли приказката от „Хиляда и една нощ“? Сънуваше ли?... Но каквото и да беше, тя трябваше преди всичко да запази достойнството си и да се разбере окончателно с него.

— Не би ли могло да се намери някакво по-малко опасно разрешение? — каза тя със студен тон. — Лекарството трябва да бъде, мисля, по-лесно погълнато, отколкото вие предлагате.

— Наистина ли? Вярвате ли в това?

Под погледа, който съпровождаше тези думи, тя неволно почервения.

— Вярвам. Забравих да ви кажа — допълни тя, — че другите ще закъснеят с връщането си с около двадесет и четири часа. Намерих една телеграма тук онази вечер, като се върнах.

— Щастливо съвпадение — отговори ѝ той. — Така ще можем да свършим нашите работи без всякакви пречки и безполезни предизвестия.

— Нашите работи?

— Иначе казано, нашата женитба — обясни Чарлз със същия тих и малко безразличен тон. — Като ви искам съгласието да станете лейди Гетрин — продължи той с известна гордост, — не мисля, че мога да ви оскърбя. Напротив, правя ви най-голямата чест, която бих могъл да окажа на една жена.

Този път Сюзан пламна.

— Извинете ме, че не приех сериозно вашето предложение — промълви тя. — Мислех, естествено, че се шегувате.

— Как мога да се шегувам с един такъв въпрос?

— Това е, може би, защото смятах женитбата за нещо много по-сериозно, но изглежда, че съм се заблудила.

Той се засмя с къс смях, пропит с известен цинизъм.

— О, виждам, че държите на предварителните церемонии, които стават в такъв случай. Трябва първо да се ухажва момичето, после да се поиска съвсем почтително и по правилата ръката му... Всички

онези неща, които в нашия случай бяха пропуснати. Какво искате, аз никога не съм могъл да се ръководя от установените правила...

— Колкото до мене, аз пък вярвам, че всяка женитба трябва да се основава върху приятелство и взаимна любов — противопостави се Сюзан. — А когато се касае за двама, които никога дори не са се разбирали...

Тя се спря, поразена от фантастичността на тази мисъл.

— Съперничеството е за предпочитане пред безразличието. Вие ме заинтригувахте още при първата ни среща в „Грет Хестерс“, когато ми се сторихте същинска фея. И оттогава вие се появявахте толкова често на пътя ми, че започнах да виждам в това пръста на съдбата. Приключението от миналата нощ беше връх на всичко. Вие ми спасихте живота, а аз ви „благодарих“, като ви оскърбих. Днес искам да поправам това оскърбление, като същевременно се съобразя с моята теория за фаталната предопределеност на съдбата.

Сюзан се изправи цяла трепереща:

— А ако не ми харесва да се съглася да направя този опит? — извика тя на един дъх.

— Няма да бъдете играчът от висока класа, за когото ви мислех. От друга страна ще излезе, че съм се излъгал, тъй като се ласкаех от мисълта, че не съм ви напълно безразличен.

Златистите очи, които искряха диво една минута, се сведоха най-после под погледа на спокойните сиви очи.

— Вие наистина ме заинтересувахте до известна степен, защото не приличате на другите — промълви младото момиче.

— Е, добре! Значи по същата причина, по която ме интересувахте и вие — заяви лорд Гетрин. — Не е ли естествено в това положение двамата да се съберем?

— Във всеки случай не чрез брак.

— О, вие може да ми се доверите напълно. Това няма да ви наложи абсолютно никакви задължения, вярвайте ми.

— Въпреки всичко това е все пак едно неотменимо задължение — промълви тя. — После, не виждам каква полза от това, че искате да се ожените за едно съвсем бедно момиче.

— Бъдете сигурна, че не бих се оженил никога за някоя жена заради парите ѝ — увери я той.

Неусетно първоначалната съпротива на Сюзан беше отслабнала. Една лудост!... Да, но толкова съблазнителна!... Да бъде жена на Чарлз Мерл, на лорд Гетрин... съпруга на „Мрачния красавец“, мисълта за когото я беше стряскала насън и тя не можеше повече да заспи. Но изведнъж тя размисли... Ако тази женитба не беше нищо друго, освен някаква мимолетна прищявка, ако продължеше само един ден... един час...

Защото никой не знаеше, колко дълго време щеше да трае капризът, на който се подчиняваше сега този непроницаем човек? И какво щеше да бъде държанието му, когато тя щеше да бъде обвързана с него? Не беше ли тя за него жена, към която той не изпитваше никакво чувство?

Изведнъж Сюзан си помисли и за своето огромно богатство, за което той не знаеше нищо. Но известно чувство на благоразумие я накара да не заговори за това.

— Ако приема да се омъжа за вас — каза тя, като хвърли бегъл поглед към човека, който прав, спокоен и равнодушен чакаше отговора ѝ, — това ще бъде само при три условия.

— Кой са те?

— Първо, да не се връщате повече в шатрите си, после нашата женитба да остане в тайна за всички толкова дълго време, колкото пожелае, и накрая да ме оставите напълно свободна, докато...

— Докато свикнете с новото си положение — довърши лорд Гетрин. — Това ми се струва много умно при обстоятелствата, които са... малко извънредни при нашето решение. Значи това е, разбрано. Мисля, че нямаме какво повече да говорим.

Сюзан се беше изчервила силно, като слушаше, как търговски разглеждаше той тази работа. Но не беше ли действувала и самата тя като него, като настояваше за условията си?

— Ще ви бъде ли удобно да ме чакате утре сутринта до вратата на английската катедрала? — продължи младият мъж с най-естествен тон. — Ще уредя някои необходими подробности и след това ще бъда на ваше разположение.

Тя погледна малко изплашено около себе си.

— Утре?... Другите ще се върнат вечерта.

— Причина, поради която ще трябва още повече да побързаме — отговори той. — Значи решено, в единадесет часа при вратата на катедралата.

— Освен ако някой от нас не размисли...

— О — каза енергично Чарлз Мерл, — осмелявам се да кажа, че и двамата не сме застрашени от подобна нерешителност.

И след дълбок поклон той се отправи към вратата.

ГЛАВА XVII

— Сега, когато ми разказахте всичките си приключения, трябва да ви съобщя какво се случи тук по време на отсъствието ви — каза Сюзан на групата туристи, които след завръщането си от Луксор се бяха събрали в хола на „Шепърд“.

Тя разказа случката съвсем просто, доколкото беше възможно, без да направи и най-малък намек за другото събитие от сутринта, което беше направило от нея лейди Гетрин в английската катедрала и което в нейните очи беше много по-важно от всички случили се дотогава неща.

Рони Мерл беше не само смутен, но дори и ужасен най-много от всички.

— О, отдавна нямах доверие в този нехранимайко — извика той с пламнало от гняв лице. — А най-важното, не трябваше да ви оставям сама.

— Но, драги Рони, как щяхте да попречите на това, ако бяхте в Кайро? — забеляза усмихната Сюзан. — Пак щяхте да научите всичко като свършен факт.

— Сюзан се е държала като истинска героиня, аз съм сигурна! — каза с възторг Джоузефин, като сложи ръка върху рамото на своята приятелка. — Чарлз дължи на нея живота си.

— Къде е той сега? — попита Рони.

— В хотел „Континентал“ — отговори Сюзан.

— Предполагам, че този път вече ще напусне пустинята — забеляза Марвин Бароу.

— Да. Вярвам, че полковник Гарстин го е предупредил да се оттегли оттам.

— Граф Рюпел никога не ми е вдъхвал доверие, макар че имаше титла — промълви госпожа Терли, забравила напълно предишното си мнение.

— О, лельо Тереза! — протестира Сади. — Не го ли канихте вие да дойде с нас в Луксор.

„Трябваше ли да съжалява? — питаше се Сюзан. — Би ли искала тя за всичките богатства на света да избегне това ужасно изпитание, което имаше за резултат подобна развързка?“

Едно възклицание на Джоузефин прекъсна мислите ѝ.

— Колко е красив, Сюзан...

Нейните очи се бяха спрели върху един великолепен смарагд в четвъртита форма, заобиколен с бляскави диамантчета, който покриваше половината от малкия пръст на приятелката ѝ.

Всички погледи се насочиха към пръстена, който нямаше как да се скрие.

— Винаги съм имала слабост към смарагдите — каза бавно Сюзан.

— Годежен пръстен ли е това? — попита Сади.

— Съвсем не, мила моя!...

Годежен?... О, не. Знак за едно много по-голямо събитие беше този златен пламък върху ръката ѝ. В автомобила, който ги отвеждаше към черквата тази сутрин, Чарлз го беше сложил на пръста ѝ, като каза небрежно: „Трябва да носите този смарагд на Гетрин, щом като сте вече моя жена“. Тя беше почервеняла, докато той ѝ говореше, гледайки разсеяно през прозорчето на автомобила. Никакво друго загатване не беше направено после по време на церемонията. Те размениха само няколко баналности по време на обяда, когато седяха един срещу друг в хола на „Континентал“. Всичко изглеждаше много невероятно и фантастично на Сюзан. Но колкото и развълнувана да се чувствуваше, тя беше, успяла умело да скрие своите чувства и изигра чудесно ролята си. Държа се равнодушно и спокойно, също като човека, който ѝ беше вече съпруг. Той дори не беше намекнал за никакви сантиментални причини, когато ѝ правеше предложение. Думата любов никога не беше произнасяна от него. Най-много, което беше казал, бе, че тя го е заинтригувала. Е, добре! Щом женитбата им почиваше върху такъв нищожен предлог, тя трябваше да продължава да го интересува и интригува с надеждата, че това чувство, може би, щеше да събуди у него някое друго и то по-дълбоко.

— О, ето Чарлз!

Рони беше скочил на крака при вида на високия и елегантен силует, който, пресичайки хола, се приближаваше право към групата.

— Това е лорд Гетрин, лелю — прошепна Сади, впила очи в новодошлия.

— Мисля, че ще бъде приятно да чуя разказите и впечатленията ви от Фараона — каза радостно Чарлз, като седна на стола, който му беше предложил братовчед му.

Неговите очи се спряха за миг върху пребледнялото лице на Сюзан. Тя направи решително усилие над себе си и се наведе напред, като запита госпожа Терли с учтив, спокоен тон:

— Мисля, драга госпожо, че вие не познавате още лорд Гетрин.

След това разговорът се пренесе върху събитията от миналата нощ.

— Какво стана с графа? — попита Марвин Бароу.

— Изглежда, на сутринта той е наел една моторница и се е отправил към Константинопол. Шейхът пък е забегнал в Горен Египет. Във всеки случай, по мое искане и единият, и другият няма да бъдат преследвани.

— А вашите красиви шатри в пустинята? — каза меланхолично Сади. — Научих, че ги напускате.

Чарлз се обърна към нея. В очите му се четеше подигравка.

— Задължават ме — каза той. — Но това е само временно. Сложих един пазач и смятам да ходя там, когато ми се прииска. Аз идвам тъкмо затова, да ви поканя утре да дойдете всички там на обяд при мене — допълни той, като хвърли поглед на групата около себе си. — Едно малко събиране, за да отпразнуваме... хм... неотдавнашните събития, да речем. Не се ли отървах наистина щастливо? Всъщност, това се дължи само на едно чудесно появяване — завърши той, като спря този път решително погледа си върху наведеното чело на Сюзан.

— О, каква чудесна идея! — извика Сади, като пляскаше с ръце.

— Тогава ще очаквам всички ви в един часа.

Демонът на противоречието пак завладя Сюзан.

— Съжалявам, но мисля, че няма да мога... — промълви тя.

— Имате някакъв ангажимент? — запита той с учтиво съмнение.

— Имам други планове за утре.

— Тогава вдругиден може би ще сте свободна.

Тя прочете върху неговото лице окончателното решение.

— Ще направя всичко възможно, за да дойда.

— Значи, другиден, точно в един часа.

Този път той се обърна към цялата група. След това стана.

— Ще ви придружа до хотела ви, Чарлз — предложи Рони.

— Няма да се връщам сега в „Континентал“ — отговори младият лорд. — Канен съм на вечеря у Гарстин паша. Неговата жена държеше особено много да ми каже нещо — заяви той.

Устните на Сюзан се свиха, докато следваше с очи двамата братовчеди, които се отдалечаваха един до друг. Тя беше виждала красивата госпожа Гарстин, която минаваше за най-голямата кокетка в Кайро. И тази вечер... вечерта на тяхната женитба Чарлз щеше да вечеря с нея!

— Не е ли твоя грешката, мила? — каза тя сама на себе си в следващия миг, когато почувствува някаква остра болка в сърцето си.

* * *

Безкрайният жълт океан от пясък се нарушаваше само на изток от три ясно очертани триъгълника върху хоризонта: това бяха пирамидите на Гиза. Над тях — безбрежният лазур без никакви облаци. В далечината широки синьо-люлякови и розови краски като че ли представяха миражите на пустинята. На пръв поглед оазисът изглеждаше малък, но колкото повече приближаваха, толкова картината пред тях се уголемяваше.

Лорд Гетрин, прав пред входа на голямата шатра за гости, чакаше пристигащите. Докато той помагаше на госпожа Терли да слезе от камилата си, Сюзан ловко се плъзна надолу от седлото. Блестяща светлина оживяваше нейните големи тъмни очи, запалена от интерес към странното ново положение, в което се намираше. Как щеше да премине за нея това посещение?... Ако тя се съмняваше по-рано, че господарят на оазиса го даваше само за нея, то няколко думи, произнесени от него, а също и промяната на деня, за да може да осигури идването ѝ, я бяха убедили напълно в това.

Да отпразнува неотдавнашните събития, беше казал той. Тя не се осмеляваше да мисли, че „Мрачният красавец“ се е ръководел и от някакво чувство, когато беше поискал да отпразнува тяхната тайна женитба.

Лорд Гетрин се показва великолепен домакин и се държа извънредно внимателно към всички. Само по време на обед, сервиран в главната шатра, той направи в нейна чест специално благоволение, като я постави от дясната си страна — привилегия, която имаше госпожа Терли като най-възрастна дама. Но американката не издаде с нищо това, което почувствува при разместването.

Обедът бе сервиран безпогрешно, възхитително подбран и с чудесни ястия и вина. Малко по малко Сюзан започна да забравя предишния си страх. От темата на техния разговор можеше да се заключи, че младият мъж и тя сякаш се срещаха сега за първи път. Между тях самите бяха грижливо избягвани всякакви по-конфликтни и опасни теми.

На другия край на масата Джоузефин, много радостна, беше седнала до своя годеник, докато Сади Гуш изливаше непрекъснато потока на бърборенето си в невнимателното ухо на бедния Рони.

На връщане, когато всички се качиха на камилите, лорд Гетрин ловко маневрира и успя да заеме мястото от дясната ѝ страна, на което се надяваше Рони.

— Не съм учудена защо съжелявате, че трябва да напуснете шатрите си — каза Сюзан, когато двете съседни камили потеглиха по протежение на няколко пясъчни дюни. — Тук е наистина чудесно.

— Но аз няма да ги напусна — отговори бързо, но тихо той. — Напротив, радвам се на проекта си да прекарам тук своя меден месец.

Ярка червенина нахлу в лицето на Сюзан при тези думи.

— Трябва ли да разбирам, че пустинята наистина ви харесва — продължи дръзко той — или говорите само от обикновена учтивост?

Тя беше навела глава и широките краища на великолепната ѝ панамена шапка закриваха очите ѝ от настойчивия поглед, който я пронизваше.

— Обожавам пустинята — каза накрая тя с тих глас. — Но предложението, което ми направихте, никак не ми харесва.

— А!... Думите „меден месец“ ви ядосаха, нали?

— Забравихте ли нашия договор?

— Съвсем не. Две от вашите условия се запечатаха в сърцето ми. Но си мисля, че е невъзможно да бъдат вечни. Мисля само за бъдещето.

— Тяхната трайност зависи само от мене — увери го Сюзан с решителен глас.

Той махна с ръка.

— Вие сте много благоразумно същество, тъй че мога да се оставя във вашите ръце.

Звучен смях му отвърна.

— Думата благоразумие след това, което приех да направя онзи ден, ми се струва много пресилена — забеляза тя. — Това е най-лудата и най-малко разумната постъпка, която мога да си представя.

— Въпреки това вие спечелихте една корона на лейди — каза бързо той с най-безочлив пламък в сивите очи, които насочи към нея.

— За мене свободата е по-скъпа, отколкото короната — отговори му тя.

Той наблюдава един миг нейния затворен и непримирим, но все пак очарователен профил.

— Тя би ви стояла чудесно, ако бихте благоволили да я носите — промълви много тихо той.

— Бъдете сигурен, че няма да бързам да направя това...

Както говореше, тя разтресе силно юздите върху шията на камилата си, без да помисли, че това щеше да накара животното да тръгне по-бързо.

Чарлз започна да се смее.

— Вие сте възхитителна и то винаги. Феята, която ме заинтригува и привлече още от първия ден... Но внимавайте да не отидете много далече в ролята, която играете, Сюзан.

Тя не отговори нищо на това предупреждение. Усети ново, особено чувство, като го чу за първи път да произнася името ѝ. От този миг не беше направен никакъв намек във връзка с тайната, която съществуваше между тях.

ГЛАВА XVIII

Цялата следваща седмица Сюзан бе с впечатлението, че живее в някакъв сън. Наистина имаше мигове, в които тази невероятна действителност ѝ се струваше като някаква халюцинация.

Тя най-много се измъчваше от това, че не знае нищо за истинските чувства на лорд Гетрин към нея. „Интересува... привлича... без съмнение...“ Но тя си спомни и за подигравателната усмивка, която би се плъзнала по устните му, ако се реши да го попита за това.

От друга страна, това неестествено положение, изглежда, имаше някаква особена привлекателност за него, тъй като той се стараше да го използва много често. Така той не изпускаше нито един случай, за да се присъедини към групата от „Шепърд“ и да сподели с нея всички развлечения, които при друг случай напълно би избягвал.

Освен това той се показва изпълнителен при поставените условия и нищо в неговите обноси не издаваше на компанията връзката, която ги съединяваше. За Сюзан усилието, което полагаше, за да се държи по същия начин към него, имаше този резултат, че тя изпадаше в променливи настроения под влиянието на това постоянно нервно напрежение. Чарлз обаче не можеше да подозре нищо, защото в негово присъствие тя се показваше толкова жива, весела и духовита, че напълно скриваше от всички чувството, което бушуваше в нея.

Но до нея се намираше и един човек, който забелязваше всичко това и се учудваше много на нейното ново държание. Бедният Рони още от идването на блестящия си братовчед не преставаше да ги наблюдава и с ясновидството на влюбеното си сърце не се подмами от равнодушния вид на Сюзан.

Пощата беше донесла на Джоузефин едно много настоятелно писмо от майка ѝ, която, искаше дъщеря ѝ да се завърне по-скоро при нея. Младата годеница, малко объркана, потърси сутринта Сюзан в нейния будоар, за да научи мнението ѝ.

— Аз мога спокойно да замина и сама, ако вие предпочитате да останете още — допълни тя, като мислеше, че това ще причини неприятности на приятелката ѝ.

Сюзан, която този ден беше в особено, крайно мълчаливо и мрачно настроение, каза с нетърпелив жест.

— Не говорете глупости. Няма да остана сама тук.

— Но аз ще бъда отчаяна, че трябва да заминете заради мене. Разбирате ли, това е заради мама. Тя ми пише, че съм егоистка...

— Хм! — Сюзан изпусна от цигарата си тънка струйка дим. — Всъщност — продължи тя отново, — много естествено е, че вашата майка ви вика в този момент. Тогава ще видим... Днес е петък... Вашият рожден ден е утре, събота. Ще телефонирам да видя, дали ще можем да резервираме билети за вторник. Ще заминем със самолет.

— Вторник!... Но, дарлинг, не е нужно толкова да бързаме!

— Мила моя, колкото по-бързо заминем, толкова по-добре.

Сюзан говореше с толкова решителен глас, че Джоузефин разбра: това беше окончателното решение. Но нито Джоузефин, нито майка ѝ бяха причината, поради която младото момиче искаше с такова нетърпение да си замине — това бе заради самата нея. В един проблясък на разум тя беше намерила начина, по който щеше да сложи край на едно положение, което ставаше нетърпимо. Неизбежният изход допускаше само две възможности: разтрогването на тяхната женитба или нейното приемане. Явно беше, че всичко зависеше от реакцията, която щеше да има Чарлз Мерл при това отпътуване. Тя искаше сама да види неговото впечатление и да прецени точно значението му.

— Вие трябва да ми обещаете — каза тя на Джоузефин, — че няма да говорите за нашия проект дори и на Марвин. Аз ще ги уведомя утре вечер на тържеството по случай рождения ви ден, когато всички ще бъдат там и когато нашите билети вече ще бъдат взети.

Щом младото момиче даде исканата дума и си отиде, някакъв израз на безпокойство се появи в очите на Сюзан. Тя чувствуваше дори малко срам от мъката, която я гризеше. За първи път след тяхната женитба Чарлз не беше идвал цели два дни в „Шепърд“ и тя беше узнала от Рони, че тези два дни той е бил виждан в Спортния клуб в компанията на Гарстин паша и на неговата красива жена. Безполезно беше да го крие — тя беше отчаяна напълно, до лудост отчаяна!... И тя си спомни за неговото предупреждение на пътя за Мена: „Внимавайте

да не отидете много далече в ролята си, Сюзан!“ Не беше ли тя вече преминала границата?... Беше ли изчерпано търпението на Чарлз? Тя трябваше да узнае. Именно това желание ѝ беше продиктувало бързото решение за заминаване. Той беше обещал да присъствува на вечерята по случай рождения ден на Джоузефин. Но изведнъж ужасна мисъл ѝ мина през ума — какво щеше да стане, ако той в последния миг се извинеше, че не може да дойде. Тогава това щеше да бъде край на всичко... И толкова по-лошо за нея, тя щеше да получи заслуженото за своите своеволни решения.

* * *

Лорд Гетрин пристигна пръв следващата вечер. Той дойде толкова рано, че само Джоузефин, която беше побързала да се облече, за да бъде готова да посрещне годеника си, беше в хола, когато той пристигна.

Младият благородник ѝ поднесе своите благопожелания и един медальон от изящно издялан кехлибар, закачен на тънка платинена верижка. По време на нейните благодарности Сюзан се присъедини към тях, по-красива от всякога във великолепната си рокля от златиста тафта. Матовата белота на лицето ѝ, подчертавана от лъскавите тъмни къдри, които падаха леко над челото ѝ, я правеше възхитителна. Имаше нещо в погледа на Чарлз, някакъв бърз пламък, от който тя разбра, че не му е съвсем безразлична. Ако той флиртуваше с друга, все пак още не беше съвсем освободен от нейния чар. Като разглеждаше подаръка на Джоузефин, Сюзан констатира, че издържа спокойно погледа на фиксиращите я сиви очи, които не я изпускаха нито за миг. В тях тя видя и спотаена нежност, която накара всеки нерв у нея да потръпне, макар че се мъчеше да бъде съвсем равнодушна.

Идването на двамата офицери я отвлече за малко от мислите ѝ. Рони носеше красив ръчен часовник, а Марвин брошка от диаманти, които образуваха емблемата на неговия гарнизон. След това следваха госпожа Терли и Сади, които донесоха нови подаръци на младата годеница.

— Това е само генерална репетиция преди сватбата — каза Сади.

Голямата кръгла маса, която беше поставена в средата на столовата на хотела, беше украсена цялата с момини сълзи — любимото цвете на Джоузефин. Беше точно танцовата вечер на „Шепърд“ и затова радостна тълпа пълнеше всички зали. Сюзан беше поискала да покани и Стюдлей, но те бяха заминали още преди няколко дни, като при сбогуването си бяха настояли да ги посети веднага след завръщането си в Англия.

Седнала с лорд Гетрин от дясната си страна и Рони отляво, тя мислеше за промените, които бяха станали в живота ѝ от тяхната първа среща. Днес тя беше омъжена... Но нейният мъж беше за нея чужденец, гостенин, който разговаряше учтиво с нея. Макар и негова жена, в този миг тя беше за него само съседка по маса... Въпреки това Сюзан тази вечер беше по-блестяща от всеки друг път, беше възторжена, разпалена, духовита, бърза в своите остроумни отговори, приказно красива. Тъжните мисли от миналия ден бяха вече напълно отлетели, тъй като Чарлз дори не погледна госпожа Гарстин, която седеше на една съседна маса. Цялото му внимание беше насочено към неговата млада събеседница, чиито златисти очи, ослепителен тен и съблазнителни червени устни, изглежда, го държаха в своя власт. Сюзан не смееше и да помисли как щеше да посрещне той известието за нейното заминаване от Египет — решение, което тя беше взела без да се допита до мнението му, без дори да го предупреди... Но това щеше да стане в края на вечерята, когато щяха да поставят на масата малките кошнички с плодове.

Бяха пили тост за щастието на Джоузефин, когато Сади се наведе към нея с думите:

— Питам се къде ще бъдете вие идната година на същата дата.

— В Индия, вероятно — отговори Марвин вместо своята годеница. — Ред е на моя полк да бъде изпратен там.

— Индия!... О, какво щастие имате!... — възкликна завистливо американката. — Вие сигурно също много обичате тази страна, капитан Мерл? — допълни тя, като се обърна към съседа си.

— Никоя страна след Англия не обичам толкова много, колкото Египет — отговори Рони.

— Още не е настъпил горещият сезон — забеляза Сюзан.

— О! Има време да помислим и за това. Имаме още цял месец до жегите.

— Това ще рече — още един месец преди сестра ви и мис Леру да си заминат — насмешливо изтълкува думите му Сади.

Моментът беше дошъл. Джоузефин погледна неспокойно. Сюзан сдържа дъха си.

— Вие правите грешка в предположенията си — каза тя на американката. — Джоузефин и аз си резервирахме билети за този вторник.

Учудването беше толкова голямо, че за миг настана общо мълчание около масата.

Сюзан почувствува как силно се изопна съседът ѝ отдясно, докато Рони потрепери. Лицето на Марвин изразяваше голямо смущение, а тези на двете американки — недоверие.

— Защо не ни предупредихте? — промълви с укор годеникът на Джоузефин.

— Аз бях тази, която ѝ забрани да направи това — обясни Сюзан. — Нейната майка много се безпокоеше...

— Внезапна промяна в плановете им... — констатира Чарлз, господар на себе си.

— Това, което самият вие ме съветвахте отдавна да направя — отговори му Сюзан. — Да напусна Египет, нали?

Сред шума на разговорите около тях той отговори:

— Извинете ме, че ще ви противореча. Аз никога не съм съветвал вас да напуснете Египет, макар че съм съветвал много пъти мис Леру да го направи.

Тя помръдна устни.

— Сюзан Леру все още държи контрола над своите действия и решения!

Той подхвана веднага предизвикателството:

— Но решенията на лейди Гетрин са под контрола на нейния съпруг — отговори той твърдо, но много тихо.

— Окончателно ли е решението ви? — запита Рони.

— Разбира се, приятелю. Направете сметка, че ние сме тук вече цели два месеца.

— Те минаха толкова бързо!...

Неговите очи гледаха далече в пространството.

— Мисля, че ние ще имаме нужда да се утешаваме взаимно, капитан Мерл — осмели се да промълви Сади.

Но Рони не виждаше розовото лице на американката. Пред очите му неизменно стоеше пленителното, малко пребледняло лице на неговата любима.

ГЛАВА XIX

Лорд Гетрин прояви своето недоволство от сензационната декларация, направена от младата домакиня, като се отстригна от компанията веднага, щом вечерята свърши. Той поприказва с няколко от своите приятели и познати из залата, което имаше този резултат, че Сюзан беше обещала повечето от танците си, когато той реши да се запъти към нея. Без да каже нито дума, младият мъж надраска инициалите си на номер четири в бележника и с дебела черта ядосано зачеркна всички останали мъжки имена, след което се отдалечи отново.

Сега Сюзан танцуваше с Рони, който след първите няколко стъпки нежно предложи да отидат за малко в градината да подишат чист въздух.

Като разбра ясно, какво беше намерението на младия човек, макар че чувствуваше малко страх от този разговор, тя не се осмели да му откаже. Той сигурно искаше да знае истината относно нейните чувства към него. Още щом седнаха на малката пейка под акациите, той повдигна въпроса, който му тежеше на сърцето.

— Помня — каза той — какво ми казахте преди отпътуването ми от Англия. То не ви задължава с нищо. Въпреки това не искам да ви оставя да заминете сега, без да подновя отново въпроса си.

— О, Рони, отчаяна съм... не трябва да настоявате.

— Аз предполагам това — тъжно промълви младият офицер. — Бихте ли ми разрешили да попитам дали има някой друг?

Сюзан мълчеше.

— Чарлз например?...

Тя потръпна при този настоятелен въпрос.

— Кое ви кара да мислите за лорд Гетрин — попита тя уклончиво.

— Не зная... Той беше много често тук напоследък, бе необикновено общителен и весел.

Сюзан звънко е засмя.

— Ако не се лъжете, то тогава, струва ми се, той прикрива добре своите чувства. Но вие, Рони, бих искала да ви видя да се отнасяте по-внимателно към Сади Гуш. Тя е красива, влюбена, много увлечена във вас. Накрая, тя е богата.

Рони наведе глава.

— Не са нейните пари, които биха ме изкушили — отговори той. — Ако съм съжалявал някога, че съм беден, то е било... само заради вас. Ако бях богат, вие може би нямаше да ме отхвърлите.

— Но, Рони, аз не ви отхвърлям. Аз изпитвам към вас голямо приятелство. Но то не е това, което вие искате.

— О, Господи, мислите ли, че не бих бил щастлив, ако поне малко ме обичате?...

Той беше хванал ръката на Сюзан и конвулсивно я стискаше.

— Вашето приятелство ми е скъпо, но...

Той замлъкна. Шумът от стъпки, идващи от хотела, бе тъй близък, че той бързо отпусна ръката ѝ. Но натрапникът сигурно беше видял жеста му.

— Вие ми бяхте обещали този танц... — Чарлз говореше с най-естествен тон. — Мисля — допълни той, — че вашата дама сигурно ви чака, Рони.

— Наистина — отговори младият човек, като стана.

Лорд Гетрин седна до Сюзан.

— Така — каза той, като го гледаше да се отдалечава. — Рони е направил последен опит, нали?

Тя кимна утвърдително с поглед, изгубен в пространството.

— Той беше много настойчив и не се отчайваше — продължи Чарлз. — Тази вечер също. Имам намерение да съобщя за нашата женитба след малко на всички. Това ще бъде контраударът на вашия театрален номер преди малко.

Макар че говореше почти шеговито, тя почувствува, че той беше решил непременно да направи това.

— Значи изменяте на думата си?

— Известни обстоятелства могат да променят намеренията ми. Не предполагах, че ще ме направите смешен.

— Аз не съм ви направила смешен.

— Вие постъпихте като капризно дете. Но не мислете, че можете да се отнасяте с мене така. Не съм никакъв хлапак, с когото можете да

си играете. Аз съм човек, който, държи на своето положение и ранг.

— Струва ми се, че не взехте под внимание всичко това, когато онзи ден се венчахте без да мислите.

— Вие се лъжете. Нашата женитба не беше сключена без да мисля. Напротив, аз бях я обмислил твърде добре.

— Тогава само аз не съм я обмислила добре — промълви Сюзан, като отбягваше погледа, който търсеше очите ѝ.

— По това не съм разсъждавал още — отговори той. — Но предполагам, че ще имам отговора още утре.

— О, след двадесет и четири часа! Вие ме учудвате.

— Аз винаги съм притежавал желязна логика.

— След двадесет и четири часа ще бъда в навечерието на своето отпътуване.

— След двадесет и четири часа вие ще бъдете в шатрите ми в пустинята. Нашата женитба ще бъде известна на всички.

— А вашите обещания?

— Аз вече ви казах, че неотдавнашното ви поведение ме освободи от всички обещания. Вярвате ли, че ще позволя на моята млада съпруга да се завърне в Англия под своето моминско име и да ме остави сам в Египет... И при това без нито една предупредителна дума? Ще стана за присмех на цялото общество.

— Трябваше да размислите преди да приемете условията ми.

— Като ги приемах, аз вярвах, че сте благоразумна.

— А аз мислех, че сте човек на думата и честта — качества, които изглежда не притежавате.

Като говореше, Сюзан беше станала, загъвайки около финото си тяло златната пелерина. Тя чувствуваше, че в нея се надига силно възмущение към Чарлз Мерл.

— И вие мислите, че, за да ви спестя подигравките на някои ваши приятели, ще потъпча гордостта и уважението си към мен самата и ще последвам един човек, който никога не е имал за мене нито една нежна любовна дума, истинска или лъжлива? Не ме ли уважавате поне малко, лорд Гетрин?...

Тя беше прекрасна в оскърбената си гордост. В сивите очи на мъжа, който я наблюдаваше, блесна загадъчна искра, когато стана бавно и се изправи съвсем близко до нея.

— А, значи така! — каза той с дълбок и трудно владеещ се глас. — Но колко сте сляпа, Сюзан, въпреки вашата чувствителна и нежна душа. Аз ли съм човекът, който би се оженил за някоя жена по други съображения, освен тези, които се опитах да ви обясня още в деня, в който ни съедини съдбата? Когато ви помолих да приемете името ми, не разбрахте ли тогава, че правя това след дълъг размисъл. Бях размислил и решил... знаете ли значението на тези думи, Сюзан Мерл, лейди Гетрин?... Как, не сте ли се убедили още в думите ми? — допълни той, като се наведе ниско към преbledнaлото лице, на което светеха само две горещи очи.

Той я привлече трепереща в прегръдките си. Ръката му обви нежната ѝ глава, тежките ѝ къдри се разпиляха по гърдите му.

— Сляпа, сляпа... — промълви той. — Аз ви обикнах още в първата минута щом ви видях. Любовта ми към вас ме доведе в Египет... с надеждата да накажа нещастника, който се беше осмелил да вдигне очи към моята Сюзан.

— Но защо, защо?... — тихо въздъхна тя, без да довърши.

— Защо не казах всичко това по-рано? — допълни той вместо нея. — Знам ли?... Без съмнение, защото съм аз и защото не мога да постъпвам като другите. Толкова е прекрасно да срещнеш жена, която също не е като другите. Аз ви търсех през целия си живот, Сюзан. Сега, когато ви намерих, бъдете сигурна, че няма да ви оставя да си отидете...

Той я притисна по-силно към себе си. Устните му докоснаха леко устните ѝ.

— Утре ще имам правото да ви отведа в пустинята. Това ще бъде нашето сватбено пътешествие.

— Утре?... — повтори тя слисана. — Добре, но Джоузефин?

— Тя ще замине сама, освен ако Рони не реши да поиска отпуск и билета ви, за да я придружи. Така ще бъде най-добре за това мило момче, на което не искам да сломя напълно сърцето.

— Бедният Рони!

Чарлз разтърси енергично глава.

— О! Без съмнение..., любима — каза той, — искам всичките ви мисли да бъдат само за мене, само за мене и за никой друг, имайте предвид това!

Тя вдигна към него очите си, пълни с нежност и любов.

— Наистина ли ще кажете на всички за женитбата ни сега?

— Разбира се. Това е единствената отстъпка, която правя от благоприличие, моя малка лейди, със златисти очи. Ако бях пещерен човек, щях да ви отвлека още тази вечер, като оставя хората да мислят каквото си искат.

— Но вие не сте пещерен човек... в това отношение — каза тя, като се усмихна мило.

— О, не трябва все пак много да ме предизвиквате — отговори младият мъж.

Той се засмя и бляскавата белота на зъбите му освети неговото мургаво лице.

— Прекрасна лейди, не забравяйте, че съм ваш съпруг.

— Никак. Но вие обещахте следващия танц на Сади Гуш, а аз държа, мой мили сеньор, да бъдете верен на обещанията си.

Той промълви:

— Ще направя това, само за да задоволя желанието ви, не по друга причина. Подчинявам се и приемам да ви напусна за миг. Но повече, слава Богу, няма да ви оставя никога, никога...

* * *

Сади танцуваше с лорд Гетрин, облегната на неговата ръка. Тя приличаше на голям бял лебед в своята пухкава рокля от тюл. Той слушаше разсеяно нейното бърбене. Всичките му мисли бяха при младата девойка в златно, която беше завладяла сърцето му.

— Жалко, че мис Леру си отива! — въздъхна тя. — Тя ми е толкова симпатична! Моята леля се подиграва с мен, защото се почувствувах привлечена към нея още в първия миг, в който я видях.

— Това показва вярна преценка — отговори Чарлз по-любезно от всеки друг път.

Сади, поласкана, се осмели да продължи:

— О, аз не се лъжа често в хората, забележете — допълни тя, — веднага разбрах, че граф Рюпел не е човек, на когото бих могла да се доверя.

Тя беше разочарована, защото при тези думи не получи никакъв комплимент.

— Колкото до това, трябва да си призная... — подхвана тя с лека гримаса, — да, по повод отвлечането на мис Леру...

— Така ли... — Лорд Гетрин направи усилие над себе си, за да се покаже безразличен.

— Граф Рюпел беше известен като търсач на зестра — продължи тайнствено младата американка. — Той винаги се опитваше да сключи някоя богата женитба... Аз бях тази, която му откри истината за наследството на мис Леру, за съжаление...

Чарлз остана объркан една минута. Какво наследство? Трябваше ли да разбере от това, че както всички и Сади беше заблудена от скъпия живот, който водеше Сюзан тук?

— О!... Вие мислите, че той е тичал подир парите й? — попита той, развеселен от тази мисъл.

— О, не казвам, че не е бил влюбен в нея, в това съм повече от уверена, но много вероятно е, той да е бил изкушен само от нейното огромно богатство.

— Питам се, колко ли огромно е наистина това нейно богатство?

— Половин милион лири. Не е ли това една добра сума? — попита русата Сади, като отвори широко своите невинни сини очи. — Но мис Леру никога не ми е говорила за това. Трябва да призная, че леля ми писа до една своя приятелка в Канада и от нея научи, че нейният чичо, Виктор Леру, е починал неотдавна, и е оставил цялото си състояние на Сюзан. Само много ви моля, не й говорете за това.

Непроницаема маска сякаш беше смразила чертите на лорд Гетрин. Тъмните очи се бяха помрачили и изразяваха най-голяма твърдост. Като видя учудения поглед на младото момиче, което го наблюдаваше, той се засмя принудено.

— Вярвайте ми, че никога не бих могъл да разговарям на такава тема аз, който съм напълно чужд на мис Леру — увери я сухо той.

И Сади, която вече беше започнала да съчинява в главата си началото на един любовен роман между своята приятелка и този млад, макар и малко страшен представител на британската аристокрация, беше набързо убедена, че нейната хипотеза ще е напълно безпочвена.

* * *

Същият този танц Сюзан прекара в разговор с Гарстин паша. Но ѝ беше толкова трудно да съсредоточи вниманието си върху баналния разговор, когато още трепереше при спомена за това, което се случи между нея и Чарлз. Той я обича!... Той я обича!... При тази мисъл някакъв възторг обземаше цялото ѝ същество. Всички прегради помежду им бяха рухнали. Тя знаеше за неговата любов, а и сама в онзи незабравим миг беше разбрала истинското чувство, което изпитва към младия мъж от толкова време, и за което не беше подозирала дотогава. Това беше голяма, силна любов! Цялото ѝ същество очакваше минутата, когато той щеше да дойде отново при нея след танца, когато щяха да се намерят сами под звездното небе на тази опияняваща египетска нощ, сред магическите аромати на екзотичната градина, когато неговите ръце щяха отново да я притиснат. И после... после той щеше да съобщи за тяхната женитба. Утре — пустинята, смътно видение на предстоящото... Можеше ли някаква пречка да се яви в последния миг и да разруши този прекрасен сън... Не, такъв енергичен човек като Чарлз не познава пречки...

Най-после оркестърът подхвана първите звуци на следващия танц. Нейното чакане свършваше.

— Щастлив е кавалерът, който ви чака за този танц — каза, като се усмихна, Гарстин паша, щом я видя да прави неволно движение да стане.

— Това е мъжът ми! — възтържествува тя в сърцето си.

Но на глас само отговори:

— Обещах този валс на лорд Гетрин.

— Ето го, както винаги точен — констатира пашата, като забеляза високия, елегантен мъж да се приближава към тях.

Но усмивката на Сюзан беше изстинала върху устните ѝ. Това не беше ликуващият влюбен мъж, очакван от нея. Този човек със затворено лице и твърде непроницаеми очи беше Чарлз Мерл отпреди, презрителният и равнодушен към всичко чужденец, „Мрачният красавец“, лордът на Гетрин, в живота на когото нямаше място за някаква си Сюзан Леру.

След като бегло поздрави Гарстин паша, който веднага се отдалечи, той се поклон пред нея и ѝ съобщи най-учтиво и банално, че някакво внезапно повикване го задължава да се върне незабавно в „Континентал“. Той съжалявал много, че не може да остане... и я моли

да го извини... Той прекарал много добре тази вечер, бил очарован от нейната любезна покана и от великолепната вечеря и т.н.

Накрая той протегна машинално ръка, но десницата на Сюзан само безсилно стискаше малкото ветрило. Нейните изстинали устни напразно се мъчеха да съчинят някоя фраза на съжаление... Той вече беше си отишъл... нямаше го в залата... нито в нейния живот, беше отнесъл със себе си надеждата на едно младо сърце, мъката на една любов.

Той я оставяше така внезапно, потънала в печал и тъга, сред един свят, който ѝ се струваше враждебен и чужд. Тя не разбираше вече нито разговорите около себе си, нито пък чуваше звуците на нежния валс.

* * *

Как премина тази кошмарна нощ, Сюзан не можа никога да си спомни. Без съмнение, силното чувство за собствено достойнство ѝ помогна да изиграе докрай ролята си, без никой от поканените да разбере драмата, която бушуваше в нейната душа. Тя се извини, че има силна мигрена и не след дълго се намери в стаята си. Най-после беше свободна, не трябваше да се преструва повече. Младата жена се отпусна без сили в един фотьойл, потънала в горчиви мисли. „Неговата малка лейди със златистите очи“... — беше я нарекъл той последния път. А сега, подобно на осланено цвете, тя лежеше смазана и не разбираше. Защо? Защо? Защо?... Как само за времето на един танц човек може да се промени толкова много? Трябва да е научил нещо, но какво? Да, този валс той беше танцувал със Сади Гуш... Сади, която изпитваше към нея толкова голяма симпатия. Ако беше казана някаква долна клевета за нея на Чарлз, това не можеше в никакъв случай да бъде направено от малката американка. Тогава какво трябваше да мисли?... Беше ли това само прищявка, която е трябвало да разсее за малко могъщия аристократ, по наследство толкова непостоянен? Беше ли наистина това само един каприз?... И не беше ли „Мрачният красавец“ в миналото този, който задоволи желанието си да спечели сърцето на Сюзан Брелсфорд, а след това я изостави? Не беше ли намерил в това само удоволствието да победи една воля, една

съпротива? Тъй като тя се беше показала отначало непокорна и недостъпна, той се беше заинтригувал и беше почувствувал привличане. Сега, когато тази привлекателност не съществуваше и неговата прищявка беше задоволена, той си отиде. Но добре, в това положение ѝ оставаше само един неизбежен избор, при мисълта за който сърцето ѝ се късаше. Но тя трябваше да го приеме, за да спаси онова, което оставаше от гордостта ѝ. Раздяла. Край на тази сватба — пародия, тайно извършена в английската катедрала на Кайро. Още с пристигането си в Англия тя щеше да остави работата по развода в ръцете на адвоката си Фарадай. Сигурно това желаше и лорд Гетрин и щеше да бъде доволен, че починът идваше от нея. Въпреки че взе това решение. Сюзан през целия следващ ден се надяваше, че по един или друг начин той ще ѝ се обади.

Уж заета с приготовленията си по заминаването, тя не престана да дебне тайно някакво съобщение, но то не идваше.

— Аз телефонирах на Чарлз в „Континентал“, за да му кажа довиждане. Той си отиде така неочаквано вчера... — каза ѝ Джоузефин на обяда.

— Дано това обаждане не е имало за цел да му наложи задължението да дойде на гарата утре — отвърна Сюзан, като се помъчи да запази безразличен вид.

Другата се усмихна.

— Чарлз не приема никога задълженията — увери я тя. — Той прави само това, което му харесва.

Сюзан очакваше с едва прикрито безпокойство своята приятелка да продължи мисълта си.

— Е, добре — извика Джоузефин, като потъна в едно кресло. — Няма риск да ни придружи до гарата, мила моя. Отговориха ми от „Континентал“, че негово превъзходителство милордът заминал още снощи вечерта за Горен Египет, без да остави адреса си, нито да определи датата на завръщането. Ето всичко.

Идването на Сади Гуш отне възможността на Сюзан да отговори и след малко тя се прибра в стаята си под предлог, че има да направи някои последни приготовления.

— Значи, няма да видим повече лорд Гетрин? — каза Сади, когато Джоузефин ѝ съобщи за отпътуването на братовчед ѝ. — Това е толкова ужасно, всички ни напускат леля и мене. Но не е ли смешно,

че лорд Гетрин вчера вечерта си отиде веднага, след като танцува с мен?

— Вие сте му казали може би нещо, което го е уплашило — предположи, смеейки се Джоузефин.

— О, не — извика тя, като не разбра шегата. — Ние говорихме повечето от времето за мис Леру. Аз му признах по какъв начин имах непредпазливостта да кажа на граф Рюпел за наследството на Сюзан, за нейното огромно богатство.

— Нейното наследство? — усмихна се другата. — Според вас тя е богата?

— Е, добре не е ли? Дори в Америка ние не смятаме за малко да имаш богатство от половин милион лири стерлинги.

Засегната от подигравателната усмивка на събеседницата си. Сади за трети път разказа подробностите за наследството на мис Леру. И за сетен път нейният разказ произведе своя ефект. Джоузефин мълча дълго, като размишляваше. Много неща изведнъж ѝ се изясниха.

— Предполагам — каза тя накрая с половин уста, — че Сюзан е имала причина да крие това в тайна. Не ѝ казвайте, обаче, че сте ми казали това, моля ви.

— Естествено. Аз мислех, че вие знаете всичко — извини се Сади. — И мисля, че не съм причинила никому зло с моето дрънкане.

— Не вярвам — увери я Джоузефин, като я видя неприятно засегната. — Моят братовчед, както и аз, не бихме се бъркали за нищо на света в работите и интересите на Сюзан. Във всеки случай, тя е единственото същество на земята, което заслужава да бъде богато — допълни горещо младото момиче.

— На ваше място не бих ѝ говорила веднага — посъветва я Сади. — Моля ви, почакайте само, докато тръгнете. Тогава вече тя би могла да каже каквото иска за моята бърливост.

— Може би така ще направя. Въпреки всичко, няма нищо срамно да имаш много пари...

Сади, малката милионерка, се съгласи, като кимна с глава. Ако Джоузефин бе говорила веднага със своята приятелка, нещата може би щяха да се променят. Но това стана чак по средата на пътуването, когато тя предаде разговора си със Сади Гуш.

— И вие казвате, че Сади е говорила за наследството ми на лорд Гетрин онази вечер, на вашия рожден ден? — попита Сюзан със

странно изменен глас.

— Да — отговори Джоузефин, учудена от въздействието, което имаха думите ѝ. — Но, дарлинг, защо не ни казахте всичко това?

— Защото исках да намеря приятелство... и може би любов за мен самата...

Очите на Сюзан следяха гъстите облаци през прозореца на самолета.

— И съм щастлива, че го постигнах — продължи тя и един особен блясък се запали в нейните големи златисти очи.

ГЛАВА XX

— Господин Фарадай, мис.

Сюзан стана права при влизането на нотариуса.

— Много любезно от ваша страна.

— Това е удоволствие за мен — отговори той, като я поздрави. — Ето ме в една прекрасна стая.

— Тя е точно такава, както я остави лейди Хариет — обясни Сюзан. — Аз настоявах да получа от наследника, господин Холкам, всички мебели и къщата съвсем непокътнати.

Тя кимна към малката масичка, на която беше сервиран чайт във френски порцелан, с бляскави сребърни прибори върху дантелената покривка.

— Стана много добре, че наследниците решиха да продадат този имот — продължи Сюзан.

— Но това жилище е много голямо за едно още неомъжено младо момиче.

Сюзан беше навела глава над подноса от сребро, та по такъв начин нотариусът не видя червенината, която пламна по бузите ѝ.

— Женитбата не би променила нещо в това — отговори тя след миг. — Струва ми се, че старите моми също имат нужда от покрив, под който да подслонят глава, както техните омъжени сестри. А никоя друга къща в Лондон не ме привлича така, както тази.

— Добре, добре — съгласи се господин Фарадай. — Когато си изберете съпруг, което непременно ще стане някой ден, той ще има съвсем готова чудесна резиденция в Лондон.

— О, щастлив човек! — възкликна иронично Сюзан.

В смеха ѝ имаше особена металическа нотка.

— Що се отнася до женитбата — допълни тя, — аз отварям тази къща именно със сватбен прием, който ще бъде следващия месец. Да, отнася се за младото момиче, което поканих със себе си в Египет, знаете, нали? Тя се запозна там с бъдещия си съпруг и аз чувствавам известна отговорност за тази сватба.

Сюзан продължи след няколко минути мълчание:

— Искам да се посъветвам с вас по още един доста деликатен въпрос. Една от моите приятелки се остави да бъде увлечена в необмислена женитба. Тя няма абсолютно никаква връзка с човека, за когото се е омъжила, не е живяла никога с него... Днес тя мисли за развод. Предполагам, че няма да срещне пречки, нали?

Под обикновения тон, с който бяха казани тези думи, нотариусът не можа да не забележи известно безпокойство, което го накара да се замисли, и най-после отговори доста предпазливо.

— Невъзможно е да имам някакво определено мнение по отношение на тези хора — отговори бавно той, — толкова обстоятелства трябва да се имат предвид. Например, кой от двамата младоженци е отговорен за това неестествено положение? Желанието за развод дали е прието и от двете заинтересовани страни? И още стотина технически въпроса би трябвало да се решат преди да дам окончателен отговор.

— Това са подробности, по които, естествено, един страничен човек не може да се произнесе — каза бавно Сюзан.

— Да, и вярвайте ми, никога не е благоразумно един трети човек да се бърка в недоразуменията между съпруг и съпруга. Там обикновено почвата е нажежена и тези, които рискуват да стъпят на нея, в повечето случаи след това се разкайват. — Той говореше с убедителния си професионален тон и се готвеше да продължи обясненията си, когато идването на нова гостенка го прекъсна.

— О, Джоузефин, колко мило от ваша страна, че дойдохте.

Сюзан целуна новодошлата и направи обикновените представяния.

— Аз идвам веднага след срещата с братовчед ми, лорд Гетрин, който пристигна вчера вечерта от Египет — каза Джоузефин, като се усмихна. — Вярвате ли — допълни тя, като се обърна към Сюзан, — че той ми предложи да ме съпровожда до олтара на сватбата, ако Рони не успее да получи отпуск? Не е ли чудно това от негова страна?

— Всичко, което върши той е повече от чудно!

Сюзан бе станала да вземе от ръцете на прислужницата чайника, отново донесен за гостенката. Тя обърна глава тъкмо навреме, за да скрие учудването си. Чарлз в Лондон!... И веднага прави визита на роднините си, толкова пренебрегвани от него доскоро! И внезапното

решение да играе главна роля в сватбената церемония, макар да знаеше много добре, че така непременно щеше да се срещне с нея.

— Уведомихте ли го, че сватбеният обяд ще бъде тук? — попита тя.

— Разбира се. Той поиска да разбере, дали живеете на Бъркли Скуър. Сигурно ще ви посети тези дни.

„Каква ирония! — помисли Сюзан. — Нейният съпруг щеше да й направи визита, като най-обикновен познат.“

— Извинете ме, госпожице — каза нотариусът, като стана. — Трябва сега да си взема сбогом с вас, тъй като имам професионална среща след половин час.

След малко двете приятелки бърбореха развълнувано за хиляди важни неща.

— Значи, ще бъдете съпроводена до олтара от вашия братовчед? — попита Сюзан.

— О, не съм напълно сигурна, макар че той ми предложи това съвсем сериозно — отговори Джоузефин, като се смееше. — Той наистина е толкова странен.

— Странен... в какво? — попита Сюзан.

— Искам да кажа, че той имаше много безгрижен вид, дори малко прекалено щастлив вид. Затова ми се струва, че не се шегуваше. Никога не съм го виждала толкова красив. Както ми каза, той е бил чак до Хартум и прекрасно е обгорял от слънцето.

— Наистина ли...

Тонът на Сюзан беше съвсем безразличен в противоположност на силно биещото й сърце, развълнувано от думите на приятелката й. „Весел, безгрижен, щастлив“... Да, без съмнение е радостен, че се е освободил от една преживяна лудост. Може би той беше взел решение за раздялата им... Е, добре, той няма да срещне никаква спънка от нейна страна, колкото до това може да бъде спокоен.

— Няма да ви видя значи чак до понеделник? — запита Джоузефин на тръгване.

— Да. Ще прекарам няколко дни в замъка на Стюдлей.

— Може би са поканили и Чарлз? — запита Джоузефин.

Сюзан си помисли: „Господ да ме пази!...“

Тя чувствуваше, че няма сили да понесе подобна среща.

Но тази среща не се състоя и след една приятно прекарана седмица Сюзан се завърна у дома си в понеделник сутринта.

— Лорд Гетрин дойде в петък следобед, мис — съобщи камериерката, когато я посрещаше. — Той попита кога ще де завърнете и каза, че се надява да ви види днес към четири следобед у дома.

На един поднос в хола тя видя една позната бяла визитна картичка: „Лорд Гетрин“. И на нея няколко думи, написани с молив:

„Ще дойда отново в понеделник в четири следобед.
Чарлз М.“

Добре, най-после щяха да се изяснят. Това може би беше най-доброто — да приключи неясната история помежду им. Тя щеше да застане за последен път срещу него като негова жена.

— Ще въведете лорд Гетрин в будоара ми, щом дойде — каза тя на прислужницата преди да се качи по мраморните стълби, които водеха към спалнята ѝ.

Сюзан се приготви за тази последна среща. Като видя в огледалото, че беше твърде бледа от вълнение, тя едва забележимо докосна с розовия пух бузите си и подчерта устните си. След дълго двоумение изборът ѝ се спря върху една много семпла домашна рокля от бледорозов воал. Като единствено бижу тя сложи чуден наниз от перли. Големият венчален пръстен, който той беше поставил на ръката ѝ, лежеше скрит в чекмеджето на нощната ѝ масичка. Така той ще се досети за скъсването, щом е престанала да го носи... А после щеше да му го върне.

Най-сетне се позвъни...

— Лорд Гетрин! — извести слугата.

Той влезе. Без нито една насърчителна дума тя стоеше стройна и фина до прозореца. Макар и почернял от африканското слънце, тя забеляза с известно учудване, че около устните кожата му изглеждаше преbledняла, докато той се отправяше към нея.

— Благодаря ви, че благоволихте да ме приемете — каза той, като се поклони.

— Желаете ли да седнете? — предложи тя, като сама се отпусна в едно голямо кресло.

— Няма смисъл да ви казвам, че моето посещение е по работа — започна той. — Малко закъснях, без съмнение, но се върнах едва в края на миналата седмица.

— Съжалявам, че не можах да ви приема в петък и с това ви отнех цели три дни — отговори тя тихо.

— През това време аз се видях с моя адвокат — продължи той. — Всичко ще бъде много лесно уредено по ваше желание.

— Аз също се посъветвах с моя адвокат — увери го тя. — Тъй като не знам нищо за процедурата при един развод, оставям всичко на него.

Отново Сюзан забеляза едно трепване на устните на Чарлз, докато очите му се отклониха от нея и се спряха на прозореца. Той стана.

— Тогава предполагам, че сме на едно мнение за всичко — каза той. — Но аз бих искал да ви се извиня за начина, по който ви напуснах в Кайро. Ако знаех това, което знам сега, не бих помислил никога да ви накарам да се омъжите за мен, тъй като не съм търсач на зестра. Моля ви да ми повярвате.

Сюзан въздъхна дълбоко.

— Искате да кажете, че парите са причината да промените така отношението си към мен?

— Разбира се. Аз се ожених за вас, като ви мислех за съвсем бедна. Спомнете си, че аз просто ви насилих да се съгласите. И трябва да знаете, че действах така без да знам за вашето богатство.

— Но, разбира се, беше ми ясно, че вие не подозирате нищо! — извика Сюзан, като веднага след това му обърна бързо гръб.

С две крачки той се озова пред нея.

— За бога, да престанем с тази глупава игра. Кажете ми по-добре, че вече няколко седмици се държа като магаре...

— Като най-лошото от магаретата, ако са били само парите, които са ви накарали да ме изоставите така.

Сюзан съвсем близо до него, търсеше с искрящите си очи погледа на Чарлз. Лицето му издаваше дълбокото вълнение, което изпитваше, и голямата му любов към нея.

— Трябва ли да разбирам, че вие сте съгласна да няма развод? — попита я той с треперещ глас.

Тя вдигна рамене.

— Знам ли? — промълви тя. — След това, което направихте, мога ли да съм сигурна...

Устните на Чарлз се свиха конвулсивно.

— Заслужавам този отговор — признае мъка той. — И може би...

— Ако наистина ме обичахте, щяхте ли да ме изоставите така?

— Ако ви обичах, казвате?... — Той се засмя горчиво. — Но от онази минута няма нито един миг в моя живот, който да не е бил изпълнен само с мисли за вас, цялото ми същество, цялото ми сърце, виждате ли...

Той замлъкна, след това добави:

— Искате ли да бъдете моя жена, Сюзан?

— Аз съм ваша жена... — отговори тя на един дъх.

Сюзан беше в прегръдките му. Главата ѝ докосваше рамото му.

— И никакви условия сега, нали?

— Трябва първо да оповестим женитбата ни, струва ми се. И после не забравяйте, че вие ми обещахте един меден месец в пустинята.

— В пустинята, да. Е, добре! „Гетрин“ е същинска пустиня. Там ще ви заведе, любима. Около замъка ще запалят големи празнични огньове в чест на моята прелестна съпруга. Главният апартамент ще бъде приготвен за нас. О, любима Сюзан, моя малка лейди, със златисти очи.

— Трябва също да напишем писмо на госпожа Бесуик, за да я предупредим — промълви Сюзан.

— Да напишем?... — Той се засмя весело. — Ще ѝ пратя телеграма, че ще пристигнем утре вечер.

— Утре?... О, Чарлз, луд ли сте?

Той я притегли страстно към себе си.

— Да, аз съм луд, както е бил и „Мрачният красавец“, вече и ваш прадядо от днес, моя малка Сюзан. И така, пригответе се, за да тръгнем утре на нашето сватбено пътешествие, моя любима. А днес ще вечеряме заедно и ще танцуваме до пукването на зората... последната зора, която ще посрещнем разделени. За нас животът започва, любов моя.

— Животът започва!... — повтори тя щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.